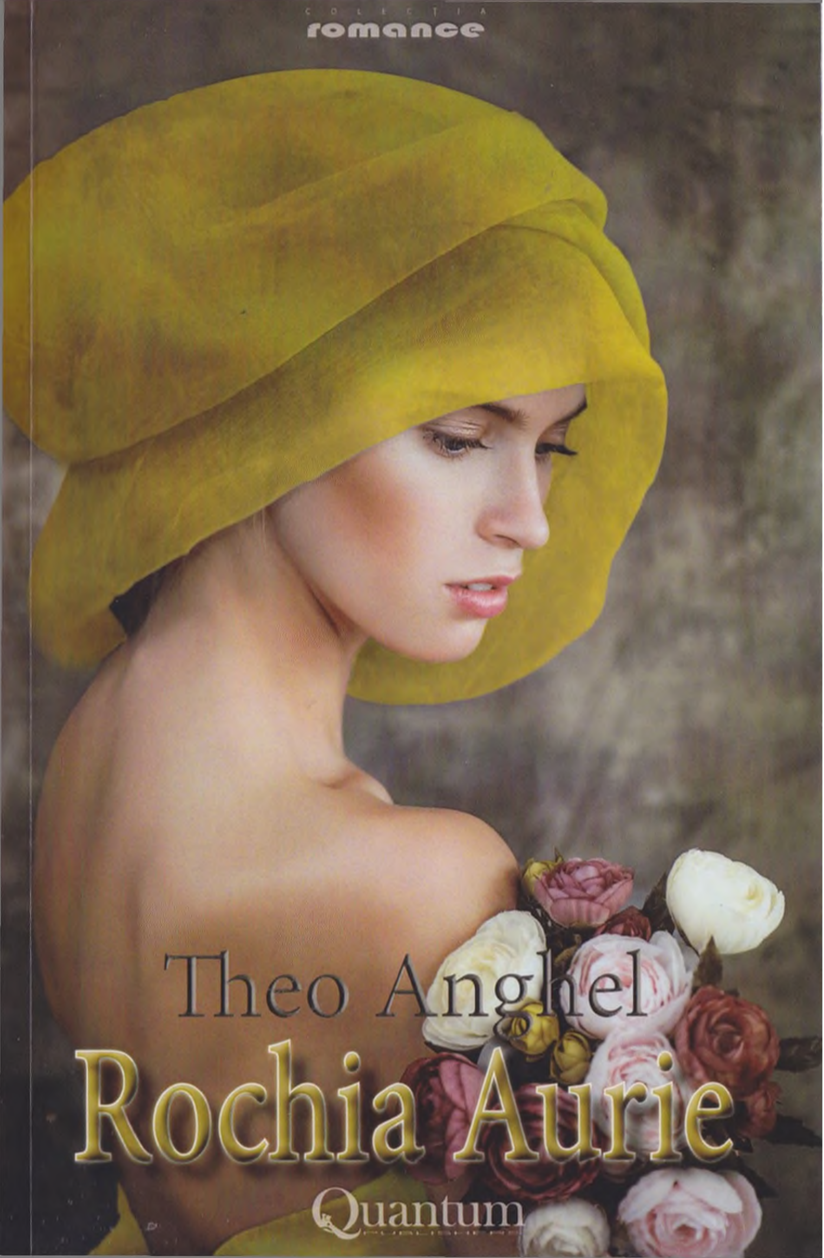

COLECȚIA
romance
Theo Anghel
Rochia Aurie
Quantum

C O L E C Ţ I A

romance

Ana Simion este fiica unor imigranţi români pe tărâmul tuturor posibilităţilor.

În urma unei întâlniri pe nevăzute, aranjată de o prietenă, cunoaşte un bărbat pe care îl antipatizează, fără drept de apel, încă din primele minute. Dorind să pună capăt serii dezastruoase, il refuză categoric. Însă individul face parte din tagma celor ce nu acceptă un NU din partea sexului slab. Rănit în orgoliu, işi iese din fire, şi o atacă pe Ana în toaleta localului. Ţipetele ai atrag atenţia unui necunoscut care o salvează în ultimul moment.

Mason Hart face parte dintr-o familie bună, însă puţin cam ciudată. Atrasă în mijlocul acestui grup pestriţ de sentimentele pe care începe să le aibă faţă de Mason, viaţa banală a Anei este dată peste cap.

QUANTUM

Preţ: 23,90 lei
9786069413333 Rochia aurie

www.quantumpublishers.ro
ISBN 978-606-94133-3-3
9 786069 413333

Quantum Publishers
www.quantumpublishers.ro
Email: office@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94133-3-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANGHEL, THEO
Rochia aurie / Theo Anghel. - Domneşti : Quantum Publishers, 2016
ISBN 978-606-94133-3-3
821.135.1-31

Tipărit în România

Theo Anghel

Rochia Aurie

QUANTUM

2016

Rochia Aurie este primul meu roman, terminat prin 2013.

Totul a început dintr-o joacă. Niciodată n-am avut intenția de a publica această poveste, însă succesul pe care l-a avut pe Wattpad, un site de creație literară, și dorința cititorilor de a avea acest romance în format clasic, pe hârtie, m-a obligat.

Chiar dacă Întoarcerea, primul volum al seriei Am murit, din fericire, a avut șansa de a i-o lua înainte, Rochia aurie n-a fost nicio clipă dată uitării.

Se spune că genul romance nu mai prinde. Nu sunt de acord. Este ca și când ai spune că dragostea a devenit desuetă, ceea ce este, desigur, o mare inepție.

Dedic această poveste tuturor îndrăgostiților.

Theo Anghel

Capitolul I

Păşea plictisită, cu ochii fixaţi asupra vârfurilor pantofilor sport, cu geanta voluminoasă atârnată pe un umăr şi cu mâinile adânc îndesate în buzunare. Din când în când, se mai ciocnea de câte un trecător ce o privea mirat şi care îşi vedea repede de drum, zărindu-i privirea absentă.

Tumultul şi vânzoleala ce electrizau oraşul la acea oră, claxoanele stridente are înnebuniţilor prinşi în capcana traficului nu ajungeau la ea. De fapt, aşa decursese aproape jumătate din an. Cu apucăturile unui autist, ridicase o barieră invizibilă între ea şi restul lumii. Viaţa ei se împărţea cu precizia unui ceasornic între locul de muncă şi casă. Nu ieşea niciodată. Fusese invitată de câteva ori de colegi, la câte o onomastică, la o băută în oraş, dar cum primiseră mereu refuzul invariabil, renunţaseră în cele din urmă.

Avea un chip frumos şi un trup bine clădit în anii petrecuţi în sălile de sport. Terminase Academia Sportivă şi, cum avusese de ales între slujba de profesor de sport, decent plătită, şi cea de instructor de fitness cu un salariu de trei ori mai mare, alesese a doua variantă.

Ana Simion era fiica Mariei şi a lui Andrei Simion, cei care proaspăt căsătoriţi fiind, au decis să caute o viaţă mai bună, peste ocean, în America. Tinerii au avut noroc, şi-au găsit iute slujbe. A urmat casa, maşina, dar pe măsură ce bunăstarea se instala confortabil în căminul lor, armonia conjugală se volatiliza subtil. Când Andrei a decis s-o părăsească pe Maria, fiica lor, Ana, abia împlinise şase luni.

Maria a suferit mult în urma rupturii şi, ca şi când plecarea bărbatului iubit ar fi văduvit-o de toată dragostea de care era capabilă, începu să manifeste o răceală stranie faţă de propriul copil. Oferea fetei tot ce avea nevoie, mai puţin lucrul cel mai important, afecţiunea.

Se opri în mijlocul trotuarului, surprinsă. Picături de ploaie, dese şi grele, începură să cadă din înaltul cerului, fără niciun avertisment prealabil. Stropii reci o treziră ca dintr-un vis şi îşi roti privirea în jur. Trecătorii grăbiră pasul. Cei mai prevăzători deschiseră umbrelele, iar alţii căutară refugiu în pragul magazinelor sau sub prelatele ce acopereau vitrinele frumos decorate.

Fără să se grăbească, se alătură grupului compact de zgribuliţi adăpostiţi sub oblonul îngust al unui magazin de haine. Un domn trecut de mult de cea de pe urmă tinereţe, îi făcu loc şi îi permise să se strecoare în spatele lui.

— Staţi la adăpost, domnişoară, deja sunt ud ciuciulete. O picătură în plus sau în minus nu mai contează.

Îi mulţumi cu un zâmbet.

Când ploaia s-a oprit, într-un final, şi toată lumea a plecat, Ana a rămas acolo, cu ochii aţintiţi asupra vitrinei. O rochie în culoarea cerului de vară, dintr-un material vaporos, îmbrăca silueta silfidă a unui manechin inexpresiv. O studie vreme îndelungată, ochii ei zăbovind cu răbdare asupra fiecărui detaliu al rochiei. Îşi aruncă ochii asupra etichetei. Preţul era accesibil, aşa că se hotărî s-o cumpere şi, strecurându-se cu dificultate prin marea de oameni, intră în magazin.

Mai târziu, ajunsă acasă, scoase proaspăta achiziţie din ambalajul ei şi o întinse pe pat. Se întreba – pe bună dreptate – unde va avea ocazia să o poarte, întrucât nu ieşea niciodată în oraş, iar job-ul de instructor de fitness o obliga să fie

în permanenţă echipată în ţinute sport. Nu avea deloc viaţă socială, asta nu pentru că nu i s-ar fi căutat compania, ci pentru că îşi autoimpusese această izolare. Însingurarea se insinuase pe tăcute, devenind una cu ea, definind-o în faţa celorlalţi. Ajunsese să fie considerată o ciudăţenie.

Singurele ei prietene erau Mara, vecina ei, şi Irene, o colegă ce avea în administrare bazinul de înot al complexului sportiv unde era angajată.

Ar mai fi fost şi mama ei, însă, cu toate că nu se îndoia de afecţiunea ei maternă, nu se obosise niciodată prea mult s-o şi arate, aşa că atunci când Ana avea nevoie de un cuvânt blând şi o îmbărbătare, mama ei nu era întotdeauna prima alegere. Aveau o relaţie blândă, se sunau periodic, înşirându-şi aceleaşi banalităţi ce sunau teribil de impersonal, de parcă fiecare dintre ele ar fi recitat nişte replici dintr-o piesă mult jucată, atât de tocită de rutină, încât nu mai încânta nici o inimă. Oricum, gândul că mama ei exista undeva, îi dădea sentimentul că aparţine cuiva, că nu este singură pe lume.

Un glas de femeie se auzi dincolo de uşă:

— Ana!

— Intră! răspunse Ana.

O tânără de statură mică, cu chip blajin şi nişte ochi albaştri, jucăuşi şi inteligenţi, intră. Mara locuia în apartamentul vecin cu al Anei şi se împrieteniseră rapid din ziua în care fata, proaspăt mutată, făcuse turul clădirii, sunând la toate uşile pentru a se prezenta. Era dezinvoltă, volubilă, extrovertită şi Ana a plăcut-o imediat.

— O! exclamă Mara. O rochie!

Spusese acest „O rochie!" cu acelaşi aer şi mirare cu care ar fi exclamat „Un OZN!"

— Hm! Nu te-am văzut niciodată purtând o rochie! Dar, ia spune! Cu ce ocazie ai cumpărat-o?

— Nici una. Mi-a plăcut şi gata!

Mara privi rochia, o atinse cu palma şi o sclipire poznaşă îi jucă în ochi.

— N-am să te las să înmormântezi asta în dulap! exclamă ea şi, cuprinzând mâinile Anei într-ale sale, continuă. L-am auzit pe Robert vorbind despre un coleg de-al lui, holtei, căruia i-ar plăcea să-i prezinte o fată cumsecade! Ah! Cum de nu m-am gândit? Chiar acum mă duc să-l sun!

Şi, indiferentă la protestele Anei, ieşi ca o furtună. Mara era, uneori, ca o vijelie scurtă, dar intensă, ce te surprinde în câmp deschis şi în faţa căreia nu ai nimic altceva de făcut, decât să te pregăteşti pentru a o înfrunta cu stoicism şi speranţă că nu vei ieşi prea şifonat din ea.

Tânăra se întoarse peste câteva minute, cuprinsă de încântare, anunţându-şi prietena că la sfârşitul săptămânii avea întâlnire. Ana manifestă o împotrivire energică, dar Mara se aştepta la asta, aşa că-i demontă cu răbdare orice urmă de rezistenţă. Plină de entuziasm, prezentă situaţia atât de abundentă în avantaje, încât Ana cedă.

Luna strălucea pe cerul senin, aruncând o pulbere argintie peste tot ce-i ieşea în cale, în seara când Mara aproape că o târî pe Ana către maşina cu care urma s-o ducă până în uşa restaurantului unde avea întâlnire cu un necunoscut. Se ocupase de tot. O dusese într-un salon de înfrumuseţare, unde fusese răsfăţată cu tratamente corporale şi masaje relaxante, părului îi fusese reîmprospătată culoarea ciocolatie, iar unghiile îi fuseseră aranjate şi vopsite cu lac roşu.

Când se privi în oglindă, zări un chip necunoscut, zâmbindu-i timid de pe partea cealaltă a sticlei. O versiune splendidă şi luminoasă a vechii Ana. Rochia îi cădea în valuri voluptoase până la pământ, în timp de un cordon subţire potolea învolburarea materialului mătăsos, prins într-o cataramă strălucitoare, sub sâni. Mara îi împletise părul într-o

coadă spic, apoi îl împodobise cu mici perle aurii.

— Invidiez fluturaşii primei întâlniri, declară Mara.

— Nu fluturaşi am eu acum în stomac, ci o anaconda turbată ce încearcă să evadeze!

Când opri în faţa restaurantului, Ana coborî fără convingere din Beetle-ul vernil şi chiar s-ar fi urcat înapoi dacă Mara, precaută, n-ar fi blocat uşile maşinii pe interior. Arunca priviri imploratoare spre broscuţă, în timp ce Mara, râzând, îi făcea semne cu mâna să se îndepărteze.

Luându-şi inima în dinţi, îşi îndreptă spatele şi o luă încetişor spre intrarea în restaurantul în faţa căruia un grup de tineri fumau şi sporovăiau între ei. Îşi întoarseră privirile spre ea, studiind-o din cap până în picioare. Unul dintre ei scoase un fluierat admirativ. Neobişnuită cu astfel de manifestări zgomotoase vizavi de farmecul ei, Ana îşi stăpâni impulsul de a-i arde individului o poşetă în cap şi îşi văzu de drum.

Un uşier îi deschise când o zări apropiindu-se, înclinându-se curtenitor în faţa ei. Un alt tânăr apăru imediat şi o întrebă de rezervare. Îşi spuse numele şi fu condusă la o masă pentru două persoane, rezervată special pentru ea şi partenerul ei.

Ajunsese prima. Răsuflă uşurată. Va avea ocazia să-şi tragă sufletul şi să-şi recapete calmul înainte de a da ochii cu necunoscutul.

Îşi roti privirea împrejur. Localul era micuţ, dar foarte elegant. Cupluri sau grupuri mai mari de persoane ocupau mesele, schimbând cuvinte pe ton scăzut. Acorduri de pian se auzeau încet, abia perceptibil. Un chelner se apropie şi o întrebă dacă dorea să comande ceva.

— Aştept pe cineva, vom comanda atunci! spuse. Dar aş lua un pahar cu vin alb, vă rog!

Bărbatul se înclină politicos şi dispăru.

Îşi scoase din poşetă un portfard auriu şi se privi discret. Aproape îl scăpă din mână când auzi o voce de bărbat adresându-i-se:

— Ana?

Tresări şi ridică privirea. În faţa ochilor ei se afla un bărbat înalt, bine făcut, cu un chip atrăgător, îmbrăcat la patru ace. Ţinea un trandafir roşu într-o mână.

Ea încuviinţă.

Bărbatul era frumos, mult mai frumos decât şi-ar fi putut imagina ea că ar putea arăta un tip căruia prietenii îi aranjează întâlniri pe nevăzute. Se aşeză fără să se prezinte şi-i zâmbi, lăsând la vedere o dantură perfectă, de un alb orbitor. Îi întinse trandafirul peste masă, fără să se ridice, privind-o cu un aer mulţumit. Pentru a putea lua floarea, Ana fu nevoită să se ridice uşor din scaun.

— Mulţumesc, şopti, privind stânjenită în jur.

— Eu sunt Adonis! se prezentă el.

Frumos de pică şi-l cheamă Adonis, gândi amuzată.

— Desigur! spuse ca pentru sine, abia reţinându-şi zâmbetul.

— Poftim?

— Am spus că-i un nume frumos!

— Mulţumesc lui Dumnezeu, nu eşti urâtă! reluă el după o scurtă pauză.

— Ce vrei să spui?

— Mara are numai prietene urâte, spuse el cu o sinceritate dezarmantă. Dar văd că tu eşti bună de tot!

Oh! Doamne!, îşi spuse Ana în sinea ei.

— Şi... unde lucrezi, Ana?

— Într-un complex sportiv. Sunt instructor.

— Şi eu fac mult sport. Uite! Poţi să pipăi, să vezi! spuse el, întinzându-i braţul peste masă.

— Te rog. Nu vreau să te pipăi.

O privi mirat.

— Fetelor le plac tipii cu muşchi! spuse, fără să-şi poată ascunde dezamăgirea vizavi de lipsa ei de interes.

Mie îmi plac ăia cu creier, clar nu-i cazul tău! gândi ea.

— Am înţeles! spuse Adonis, cu aerul unuia căruia tocmai i s-a revelat un secret de nepătruns. Vrei să ne cunoaştem înainte!

Îi făcu fetei cu ochiul, complice.

— Înainte să ce?

— Ei! Ştii tu!

Şi o privi cu un zâmbet insinuant.

O voi ucide încet, încet pe Mara! hotărî, în timp ce mintea ei încerca să găsească o modalitate de a pune capăt serii acesteia, ce nici nu începuse bine, dar peste care umbra dezastrului plutea implacabil.

Apăru chelnerul. Cu un zâmbet lăţit pe toată faţa, îi întrebă dacă vor să comande. Adonis vru să spună ceva, însă Ana îi reteză avântul.

— Lasă-ne, te rog, un minut! îl rugă pe chelner.

Apoi, după ce acesta se îndepărtă, se întoarse spre Adonis şi cu voce fermă, spuse:

— Adonis, să nu mi-o iei în nume de rău! Eşti un bărbat minunat, dar simt încă de pe acum că nu există nici un soi de compatibilitate între noi. N-are rost s-o mai lungim, aşa că mă voi retrage. O seară plăcută!

Îşi apucă poşeta şi dădu să se ridice, însă Adonis o prinse de braţ, strângând-o cu forţă.

— Hai, Ana! Nu mai face mutre! Ştiu de ce ai venit aici! Ai venit pentru acelaşi motiv pentru care am venit şi eu!

— Nu înţeleg!

— Tu eşti singură şi eu la fel! N-am mai avut o femeie de mult timp şi..., o măsură pofticios din cap până in picioare, după cum arăţi, cred că eşti al naibii de fierbinte! Să mergem

la mine!

Nici nu şi-a dat seama când mâna i-a zburat de una singură, proptindu-se cu forţă în obrazul bărbatului. Îl lăsă înmărmurit şi, clocotind de indignare, se îndreptă spre toaleta localului.

Ajunsă acolo, se bucură să constate că nu mai era nimeni. Îşi clăti faţa cu apă rece şi se privi în oglindă. Era roşie ca racul, iar inima îi bătea să-i iasă din piept.

Probabil că acum se afla în pat, pradă unui coşmar incredibil! Ei nu i se întâmplă astfel de lucruri! Ei nu i se întâmplă nimic, niciodată! Punct!

Deodată, uşa se deschise şi Adonis intră ca o furtună, apucând-o de cotul stâng. Nici nu avu timp să realizeze noua întorsătură de situaţie, că bărbatul îi suci mâna la spate şi o cuprinse în braţe.

— Lasă-mă, nenorocitule! strigă, disperată.

— Nu mai face pe mironosiţa! Şi tu vrei, îi mârâi el în ureche.

Ana îşi înfipse dinţii în braţul atacatorului şi muşcă puternic, cu forţa dată de disperare. El scoase un urlet de fiară şi-i dădu drumul. După ce se dezmetici, turbat de furie, încercă s-o prindă iar. Ea se feri, dar Adonis o apucă de faldurile rochiei şi trase cu forţă. Haina pârâi şi bărbatul rămase cu mai mult de jumătate din ţesătură în mână. Rânji sardonic, văzând-o aproape goală. Ana încercă să ajungă la uşă, dar din păcate, el îi ghici intenţia şi rezultatul fu acela că îi nimeri chiar în braţe. O strânse ca într-o menghină şi încercă s-o înghesuie într-una dintre toalete. Se zbătea cu disperare, aşa că amândoi se împiedicară şi Adonis căzu peste ea.

Dintr-odată se simţi eliberată de greutatea corpului bărbatului şi crezu că acesta renunţase la atac, dar când se ridică, văzu că altcineva îl smulsese pe nemernic de peste ea şi îl aruncase ca pe o cârpă, zdrobindu-l de peretele opus.

— Eşti bine, domnişoară? auzi ca prin vis vocea unui bărbat.

Scânci ceva pe post de răspuns şi ochii îi ieşiră din orbite, plini de groază, când îl văzu pe Adonis că se ridică. Avertizat de privirea ei speriată, bărbatul îşi mută atenţia de la ea, la atacator şi se puse în gardă, pregătit pentru un eventual atac.

Adonis se ridică. Clătinându-se, cu ochii injectaţi de furie, îl cântări din priviri pe intrus. Acesta era bine clădit, dar ceea ce-i insuflă o teamă animalică fu uitătura bărbatului. Privirea fiarei care-şi fixează prada, anticipând cu încântare gustul sângelui fierbinte, curgându-i pe gât. Omul avea nişte ochi nefiresc de verzi. Era verdele ierbii, profund, în care palpita viaţa însăşi.

Ştergându-şi cu mâneca sacoului un firicel de sânge pe care-l simţise curgând din colţul gurii, Adonis se îndreptă spre uşă, şchiopătând.

— Stai pe loc! tună necunoscutul. Apoi, îndreptându-se spre Ana: Doreşti să chem poliţia?

Ana dădu din cap în semn că nu.

— Dispari, scursură! şuieră el către Adonis pe un ton plin de scârbă.

Se apropie de Ana şi o cercetă cu atenţie.

— Eşti rănită?

Abia atunci îşi coborî privirea şi văzu că jumătate din îmbrăcăminte îi lipsea. Se ruşină de goliciunea ei, trăgând de ceea ce mai rămăsese din rochie pentru a se acoperi. Sesizându-i jena, bărbatul îşi scoase imediat sacoul şi o ajută să-l îmbrace.

— Îl cunoşteai pe nenorocitul ăla? întrebă, privind-o cu compasiune.

Lăsându-se pradă sentimentelor de tot felul, femeia izbucni în hohote. Necunoscutul o îmbrăţişă şi o lăsă să plân-

gă pe umărul său, până când jalea ei deveni o tânguire fără vlagă. O cuprinse cu braţul de după talie şi o conduse pe o bancă aflată în apropiere. Îi ridică bărbia şi, cu o bucată dintr-un prosop de hârtie smuls cu grabă din suportul aflat în apropiere, încercă să-i cureţe machiajul întins pe toată faţa. Ea privea în gol, cuprinsă de o sfârşeală amestecată cu ruşine.

O privi îngrijorat.

— Poate ar trebui să mergem la spital, sugeră el.

Ea înghiţi în sec, cu greutate, şi încercă să se adune.

— Nu-i nevoie. Nu sunt rănită. Trupeşte, cel puţin...

— Din moment ce nu vrei să te duc la spital, sper că-mi vei permite să te conduc acasă.

— Nu-i nevoie, se opuse ea. Voi lua un taxi.

— Nici vorbă! N-aş avea linişte tot întrebându-mă dacă ai ajuns în siguranţă. Aşa că vezi, continuă el încurajat de zâmbetul ei timid, n-o fac pentru dumneata, ci motivul meu este întru totul egoist, liniştea mea.

Surâse, domolită de blândeţea din vocea necunoscutului, apărut de nici unde pe post de înger salvator. Îi acceptă oferta.

Mai târziu, instalată comod pe bancheta din spate a limuzinei aparţinând străinului, reuşi să se liniştească întrucâtva. Deschise pe jumătate geamul limuzinei şi un aer răcoros, cu aromă dulceagă de frunze, dădu buzna în interior. Inspiră cu putere şi simţi că forţa îi revine. Vântul iscat din senin, aşa cum se întâmplă adesea vara, alerga febril printre frunzele copacilor, mângâindu-le ca un iubit pătimaş, făcându-le să susure dulce, lovindu-se unele de altele, în tremuratul lor voluptos. Pielea ei se înfioră şi, cuprinsă de un frison rece, închise geamul.

După ce dădu indicaţii şoferului cu privire la adresă, salvatorul ei, care stătea pe bancheta opusă, se adânci într-o

discuţie telefonică. Profitând de faptul că atenţia lui nu era îndreptată asupra ei, Ana îl studie pe furiş.

Era înalt, cu trup mlădios, musculos, iar tenul rumen, bronzat, sugera faptul că omul petrecea mult timp în aer liber. Părul negru, ondulat, încadra un chip armonios alcătuit, cu nas drept, pometi înalţi şi o gură cu buze pline, bine conturate. Încercă să-şi mute privirea dinspre el, dar o făcu o secundă prea târziu, pentru că ochii lui o fixară cu pupilele verzi, străbătute de vinişoare aurii, la fel de strălucitoare ca lava incandescentă. Stătură aşa o vreme, privindu-se în tăcere. Ana nu reuşi să-şi smulgă privirea dintr-a lui până când el nu se uită în altă parte.

O stânjeneală bizară se insinuă între ei şi nu-şi mai spuseră nimic, până când limuzina opri în faţa clădirii în care Ana locuia.

O conduse până în faţa uşii apartamentului, în ciuda protestelor ei. Îl deranjase peste măsură şi dacă ar fi lăsat-o în faţa porţii imobilului ar fi fost mai mult decât suficient. Bărbatul aduse din nou în discuţie „liniştea" lui, spunând că nici chip nu va fi s-o obţină până n-o va şti în siguranţă, în securitatea propriei case.

Înainte ca Ana să închidă uşa, el îi oferi o carte de vizită, invitând-o să-l sune oricând, pentru orice nevoie ar fi avut. În apartament, rămasă singură, se trânti pe canapea, epuizată. Simţi o aromă de parfum masculin. Atunci îşi dădu seama că uitase să înapoieze sacoul.

Îşi aruncă ochii pe cartea de vizită.

„Mason Hart!"

Şi în afară de vreo două numere de telefon, nici o altă informaţie.

Supărarea la adresa Marei nu ţinu mult, deoarece după aflarea veştii, pe biata fată puse stăpânire o asemenea mâh-

nire, încât Ana se temu pentru sănătatea ei. După o pedeapsă scurtă, o primi din nou, propunându-i să dea uitării nefericitul eveniment.

Mara pornise un scandal monstru cu Robert, logodnicul ei, acuzându-l şi făcându-l răspunzător pentru ce i se întâmplase Anei. Acesta se jură pe toţi sfinţii că habar nu avea de metehnele ascunse ale colegului său, Adonis, acesta trecând drept un om cu minţile întregi pe lângă colegi. Pentru a-şi putea îmbuna iubita, Robert, care avea o funcţie suficient de înaltă în compania la care lucra, reuşi să obţină transferul vinovatului într-o filială în alt oraş şi, în felul acesta, lucrurile se calmară.

Încetul cu încetul, Ana reuşi să uite grozăvia ce i se întâmplase, iar coşmarurile pe care le avusese din noaptea aceea se răriră până când dispărură cu totul. Trecerea timpului vindecă orice durere, iar ea nu făcea excepţie.

Nu-l mai întâlnise pe Mason din seara aceea, dar uneori, străfulgerarea electrizantă a acelor ochi verzi îi tulbura visele, făcând-o să se trezească agitată în miez de noapte. Cu toate acestea, dimineaţa o găsea însufleţită, plină de speranţe fără nume, neclare, dar care reuşeau să-i insufle o poftă nebună de viaţă. Obişnuita paloare a chipului dispăruse, lăsând în loc un obraz proaspăt şi îmbujorat. Colegii îşi dădeau cu presupusul în legătură cu schimbarea fetei, iar în vestiare, comentariile de genul „E îndrăgostită, mai mult ca sigur!”, erau nelipsite. Nimeni n-ar fi putut spune că ochii ei deveniseră mai frumoşi, buzele, mai senzuale, formele, mai apetisante, dar un anume farmec plutea, nou, în jurul ei şi, fără să facă nimic remarcabil, reuşea să atragă.

Ca orice schimbare în bine, nu era văzută cu ochi buni de toată lumea. Ana se pricopsi cu antipatia câtorva colege, fete frumoase, mândre posesoare ale unor trupuri sculpturale, al căror atribut principal, nimeni n-ar fi putut jura că ar fi

fost inteligența. Nici nu părea că asta le deranja cine știe ce. Pentru ele, un chip de păpușă și un bust generos reprezentau tot ce aveau nevoie pentru a-și asigura o viață lipsită de griji. Și pentru unele dintre ele, chiar era.

Din fericire, nu toate erau croite după același calapod. Una dintre ele era Irene, o fată nu prea înăltuță, ce avea în supraveghere bazinul de înot. Judecând după ochii migdalați, se putea bănui că are rădăcini asiatice, dar cum nu-i plăcea să vorbească despre sine, nimeni nu știa cu certitudine dacă așa era. N-o prea vedeai zâmbind, își făcea meseria exemplar, strict, având un fel de duritate în felul de a fi, care nu te invita deloc să zăbovești prea mult în preajma ei.

La început, Ana simțise simpatie pentru ea doar dintr-un singur motiv: auzise cum ceilalți colegi o bârfeau și inventau povești care de care mai strigătoare la cer, în lipsa oricăror informații cu iz de adevăr. Cu timpul, ea și Irene se cunoscură mai bine și, contrar oricăror previziuni, dezvoltară o prietenie și afecțiune aproape frățească.

Într-una din zile, la ora prânzului, în imensa sală de mese de la subsolul clădirii, Ana se nimeri în grupul unor colege ce nu se aflau pe lista scurtă a preferatelor ei. Fu strigată și rugată să li se alăture, în momentul în care o văzură trecând cu tava pe lângă ele, așa că se așeză și începu să mănânce încet, ascultându-le sporovăiala despre câte în lună și-n stele.

Cea mai vorbăreață din grup era Carrie, o tânără de o frumusețe nepământeană, aproape. Părul blond auriu, dat de natură cu generozitate, încadra un chip proaspăt și rumen, atât de bine proporționat, încât nu-i găseai cusur. Dacă uneori aveai îndoieli în legătură cu generozitatea Creatorului, nu trebuie decât să te uiți la fata asta și de convingeai pe loc că habar nu aveai despre criteriile după care El își împărțea darurile. Ochii albaștri, ce căpătau umbre violet uneori, aveau o formă alungită, migdalată și întregeau portretul unei

tinere femei, pe care mulţi dintre romanticii pictori din trecut ar fi vrut-o drept model.

Sala de fitness de care se ocupa era vecină cu a Anei, cele două fiind despărţite doar de o foaie imensă de geam. Cei mai mulţi dintre cursanţii ei erau bărbaţi, cuceriţi pe de-a-ntregul de farmecele orbitoare ale tinerei lor instructoare, motiv pentru care se făceau deseori glume pe seama ei.

— Fată, spuse Carrie la un moment dat, când ni-l prezinţi şi nouă?

Ana o privi surprinsă.

— Pe cine?

— Cum... pe cine? Pe el! spuse blonda, accentuând ultimul cuvânt.

— Nu există nici un el! spuse cu un ton pe care îl dorea cât mai detaşat.

Obrajii îmbujoraţi îi trădau stânjeneala.

Carrie o privi cercetătoare, necrezând, desigur, nici un cuvânt. Avea nas pentru aşa ceva. Curiozitatea o măcina în legătură cu identitatea celui ce se putuse arăta atras de o fată atât de ştearsă ca Ana, căci de bună seamă, ea aşa o considera. Ar fi fost mirată dacă oricine altcineva ar fi putut avea o opinie contrarie.

În acel moment, un grup zgomotos de instructori îşi făcu apariţia în sală şi tinerii se răsfirară pe la mese. Greg, instructorul de la sala de forţă se aşeză lângă ele, după ce o întrebă din priviri pe Ana dacă poate lua loc lângă ea. Salută prietenos şi se înfruptă înfometat din bucatele de pe farfurie.

— Mănânci ca un porc, mă, Greg! exclamă Carrie, privind la tânăr cu un aer dezgustat.

Acesta îşi văzu în continuare de îndeletnicire, ignorând atacul blondei. Doar privi o clipă la Ana, iar aceasta îi zâmbi în semn de scuză, parcă, pentru vorbele spuse de Carrie.

Spre ruşinea ei, Ana a simţit o uşurare egoistă, atunci când atenţia băgăcioasei s-a mutat de la ea, la Greg.

— Hm, pufni Carrie, aruncându-şi ochii peste capetele fetelor, uite-o pe banala de Irene! Cred că la sala de înot le angajează după un singur criteriu: să fie cât mai urâte!

Ținta răutății se afla singură la o masă, adâncită în lectura unei cărţi. Nici prin cap nu-i trecea că devenise obiectul curiozităţii grupului. Ana vru s-o contrazică pe Carrie, dar fu întreruptă.

— Irene nu-i urâtă deloc! se auzi deodată vocea lui Greg.

Rostise cele de mai sus, fără să-şi ridice privirea din farfurie, total nepăsător la faptul că frumoasa se înroşise de furie. Nu era obişnuită să fie contrazisă.

Ana simţi o simpatie spontană pentru Greg şi zâmbi în sinea ei. Era de aceeaşi părere cu el. Poate că Irene nu era o frumuseţe după tiparele zilelor noastre, dar, cu siguranţă, avea ceva special.

— Spuneţi voi fetelor, îşi căută Carrie aliaţi, nu-i Irene urâtă?

Nici una dintre fete nu îndrăznea să răspundă. Carrie reprezenta pentru ele un fel de lider al grupului, dar nici nu erau atât de viciate sufleteşte, încât să lovească într-o colegă ce nu le făcuse rău niciodată.

— Mie mi se pare că-i chiar drăguţă! spuse Ana. Şi apoi frumuseţea e ceva relativ, fiecare dintre noi o vede în feluri diferite.

— Frumuseţea se află în ochii celui ce priveşte! spuse Greg cu acelaşi ton şi cu aceeaşi lipsă de implicare în problema ce chinuia grupul.

Ana îl privi cu recunoştinţă. Sub privirea dezaprobatoare a lui Carrie, oricine ar fi zis bogdaproste pentru un aliat.

— Mai taci, naiba, Greg! exclamă Carrie furioasă. Ţi-a căzut vreo carte în cap, în ultima vreme?

— Mi-a căzut, din fericire, şi ar fi bine dacă ţi s-ar întâmpla şi ţie, din când în când! răspunse tânărul cu o mină serioasă pe chip, ţintuind-o pe Carrie cu o privire de gheaţă.

Blonda aruncă un şerveţel folosit în farfuria plină a lui Greg, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă ca o furtună. Celelalte fete, zăpăcite de întorsătura neaşteptată a discuţiei, îşi cerură nişte scuze precipitate şi dispărură. La masă rămăseseră doar cei doi.

— Pf! Ce temperament! Mă tem că ţi-ai găsit un duşman în Carrie, spuse Greg într-un târziu.

— Dă Doamne, să fie asta singura mea problemă! răspunse Ana, zâmbind.

Greg surâse, la rândul lui şi, întorcând privirea spre locul unde stătea Irene, total absorbită de cartea din faţa ei, spuse cu o inflexiune ciudată în voce:

— Chiar cred că Irene e o fată drăguţă! Să nu crezi că am spus-o doar aşa, cu intenţia de a o enerva pe Carrie, ceea ce – te asigur – mi-a făcut mare plăcere.

Ana privi şi ea înspre Irene. Probabil că lectura era deosebit de agreabilă, judecând după seninătatea expresiei fetei şi după zâmbetul indecis ce-i juca pe buze.

— Să mergem la ea, spuse Ana, ridicându-se, oricum am rămas doar noi doi aici.

Greg se întoarse spre tava cu mâncare din faţa lui şi refuză propunerea Anei, pe motiv că deja întârziase la curs.

Ana ştia că nu era vorba de niciun curs. Instructorii aveau o pauză de aproape două ore după masa de prânz, timp în care se ocupau de chestiuni administrative, dar observând că buna dispoziţie a tânărului dispăruse brusc odată cu nevinovata întrebare, nu-l mai agasă şi, luându-şi rămas bun de la el, se îndreptă spre Irene.

Seara se lăsa blând peste oraş, purtând încoace şi-ncolo

o boare uşoară, răcoroasă, ca şi cum toamna s-ar fi grăbit să-şi anunţe din timp sosirea. Frunzişul copacilor era încă verde, dar strălucirea verii dispărea uşor din venele arse de soare. Luminile stridente ale magazinelor făceau că totul să pară strălucitor, îmbiindu-te să zăboveşti şi să te scalzi în scânteierea lor colorată. Terasele erau pline ochi, iar trotuarele gemeau de trecători grăbiţi sau de gură-cască, ieşiţi să se bucure de seara minunată.

Vechii Ana i s-ar fi părut enervantă şi inutilă toată această agitaţie, dar azi o găsea încântătoare.

Ca de atâtea alte ori, îi plăcea să străbată drumul spre casă pe jos şi mergea încet, fără să se grăbească. Gândul îi zbură din nou la Mason, pe care nu-l mai văzuse şi de care nu mai auzise nimic, din seara aceea. Sacoul lui se odihnea pe un umeraş, în dormitorul ei. Obişnuia să-l privească în fiecare seară, înainte de a adormi, imaginându-şi fel şi fel de ocazii de a i-l înapoia.

Se simţea bine, pierdută în gândurile ei când, deodată, tresări, simţind o palmă grea pe umăr. Se întoarse şi dădu cu ochii de Greg.

— Te-am speriat? Iartă-mă! se scuză el. Merg în aceeaşi direcţie. Te superi dacă te însoţesc?

— Nici vorbă! se grăbi Ana să-l asigure, deşi nu era întru totul adevărat.

Fusese atât de brutal întreruptă din visare!

— Zâmbeai! Probabil te gândeai la ceva plăcut.

O privi, parcă aşteptând un răspuns, dar fata nu se grăbea să i-l dea. Ea doar zâmbea, uşor jenată de a fi fost surprinsă.

— Am înţeles! Nu vrei să spui! râse Greg, ducând două degete către buze, petrecându-le dintr-un colţ în celălalt al gurii, ca şi când ar fi închis un fermoar.

— Aşa e! Nu vreau! spuse Ana, amuzată de gestul lui.

— Fie, spuse Greg făcând un gest teatral, larg, cu mâna,

îți voi permite să păstrezi secretul! Mă simt mărinimos astă seară!

— Mulțumesc, domnule! răspunse ea, imitându-i gestul.

Acest mic moment amuzant, reuși să spargă stratul fin de reținere pe care îl mai simțea față de tânăr. În afară de faza de după amiază, când luase loc alături de ea în sala de mese, nu mai avusese ocazia să interacționeze cu el, mai departe de nivelul de simpli colegi ce schimbă saluturi politicoase sau sunt obligați să interacționeze datorită faptului că împart același loc de muncă. Greg avea un chip deosebit de plăcut, nefiind neapărat frumos. Trăsăturile lui neregulate formau un întreg interesant, de o masculinitate imposibil de ignorant.

— Îmi spui atât de candid, verde în față, că nu vrei să-mi spui la ce te gândeai! râse Greg. De admirat! Ai fi putut să-mi spui o minciună nevinovată, doar așa, să-mi potolească din curiozitate!

— Nu am nici un interes să te mint!

— Dacă ai fi avut vreunul, ai fi făcut-o?

— Fără să clipesc!

Greg râse.

— Uneori, adevărul este brutal! spuse.

— Sau chiar inutil! completă Ana.

— Exact! Nietzsche spunea că adevărul e o minciună.

— Se prea poate să fie așa, dacă până și filosofii au dezbătut subiectul.

— O, da! Oamenii au fost mereu fascinați de minciună, respectiv, de adevăr. Minciuna unuia poate fi adevărul altuia și invers. Nu ești de acord?

— Îți mărturisesc că n-am zăbovit niciodată prea profund asupra subiectului, dar acum că te aud, sunt obligată să fiu de acord cu tine.

— Spui adevărul acum? o tachină Greg.

— Cine ştie!

Ana râse şi ea, surprinsă de cât de bine se simţea în prezenţa tânărului. Îl privi din cap până în picioare, ridicând o sprânceană în mod ostentativ.

— Şi eu care te credeam doar un pachet de muşchi! spuse, în glumă.

Greg scoase o exclamaţie şi, prefăcându-se ofensat, o ciupi uşor de umăr.

Îşi continuară drumul, unul lângă celălalt, discutând în felul acesta, când serios, când amuzându-se, până în faţa casei Anei. Îşi luară rămas bun în cei mai amicali termeni, apoi fiecare îşi văzu de ale lui.

Ajunsese de zece minute în apartament şi tocmai se pregătea să intre sub duş, când auzi soneria uşii de la intrare. Îşi puse iute un halat şi merse să vadă cine naiba o deranja, bombănind nemulţumită. În faţa uşii deschise, rămase înmărmurită.

În cadrul uşii, cu ambele coate ridicate şi sprijinite de cele două laturi verticale ale tocului, se afla Mason. Purta o cămaşă albă, vaporoasă, descheiată până mai sus de talie. Ţinea într-o mână o sticlă de şampanie şi în cealaltă, două pahare. O privi admirativ, scoţând un fluierat de apreciere. Ana îşi strânse mai bine halatul pe corp.

— Ai de gând să mă inviţi înăuntru? întrebă el amuzat, văzând că ea nu reacţionează în niciun fel.

Înviorată de gândul că vreun vecin ar putea apărea şi ar da cu ochii de un bărbat atârnat în felul acela provocator de uşa ei, îl apucă de braţ şi îl trase în apartament. Privi îngrijorată pe hol, dar se linişti imediat, văzând că nu-i nici ţipenie.

— Dumnezeule! Cum umbli aşa, în văzul lumii? Dacă te vedeau vecinii? îl certă.

— Dacă mă vedeau ce?

— Eşti beat!

— Toată lumea se mai îmbată! Doar nu eşti măicuţă...

El chicoti şi se trânti pe canapeaua moale din camera de zi. Lăsă sticla şi paharele jos, pe covor şi întinse o mână către Ana.

— Vino! Aşază-te lângă mine. Am ceva pentru tine!

Ea îl privea încruntată încă şi, strângându-şi braţele pe lângă corp, refuză să dea curs invitaţiei.

— Vino! o rugă.

Se apropie şi, prinzând mâna lui întinsă, se aşeză alături. Fiind atât de aproape, simţi o aromă de parfum amestecată cu alta, de alcool, venind dinspre el. Când privi sticla de pe covor, misterul fu elucidat: era goală pe jumătate.

După ce se căută o vreme prin buzunare, cu reflexele încetinite de ebrietatea evidentă, Mason găsi într-unul dintre ele ceea ce căuta. O cutiuţă lunguiaţă, îmbrăcată în catifea violet. O deschise şi o oferi fetei.

Înăuntru se afla un medalion pe care erau încrustate diamante mici, formând numele ei.

Micuţa bijuterie era o adevărată operă de artă, iar Ana o studia cu privirea înfrigurată de emoţie. Era un dar personalizat, semn că se gândise la ea în tot acest timp. Nu-şi amintea să-i fi spus cum o cheamă, dar totuşi, prenumele ei strălucea pe această bucăţică rotundă de aur. Nu înţelegea nimic.

— Nu-l pot accepta! spuse deodată, punând medalionul înapoi în cutie.

Se ridică şi îşi încrucişă din nou braţele, plimbându-se agitată în jurul canapelei.

— De ce? E un dar de la un prieten, nu te obligă la nimic! se miră el.

— Prieten? Ne-am văzut o singură dată acum câteva luni şi de atunci n-am mai auzit de tine, până acum, când apari

beat la uşa mea!

— Chiar dacă nu ne-am mai văzut, ştiu ce ai făcut în fiecare zi, spuse el, dar se opri brusc, părând că regretă că nu şi-a ţinut gura.

O privi cu un aer spăşit.

— Ce!? M-ai urmărit? strigă ea uluită.

— Nu eu personal, ci omul meu! Am vrut să mă asigur că eşti în siguranţă. De exemplu azi, erai foarte în siguranţă cu tipul acela! Păreaţi că vă înţelegeţi foarte bine!

Ana rămase fără cuvinte. Îl privea năucită, cu ochii măriţi de surpriză, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Cu ce drept ai făcut asta? se răsti ea. Crezi că dacă m-ai salvat atunci, ai drepturi asupra mea? Doamne! Am scăpat de un nebun şi am dat peste altul! Mult mai periculos, se pare!

Tânărul o privea cu un aer de vinovăţie, splendid jucată în ochii aceia verzi. Îl privi şi ea, înfruntându-l, dar asta nu dură mult, căci sub privirea stranie care parcă îi învingea gândurile, controlându-le, furia ei se topea mai rapid decât gheaţa sub razele toride ale soarelui.

— Uite ce e, reîncepu ea, cu ton mult mai moale de data aceasta, nu eşti dator să mă protejezi. De fapt eu îţi sunt datoare...

— Aşa-i! sări el. Îmi datorezi viaţa!

— Ei, acum să nu exagerăm! spuse ea amuzată. Individul nu m-ar fi ucis... probabil!

— Bine! Ai dreptate! Te-am salvat de la o partidă de sex, aşa că îmi datorezi una!

Ana izbucni în râs.

— M-ai salvat de la o bătaie bună, aşa că asta îţi datorez! Şi dacă mai scoţi vreo prostie pe gură, ţi-o administrez chiar acum!

Mason râse şi el.

— Mi-am încercat şi eu norocul! E timpul să plec, spuse, încercând, fără prea mare succes, să se ridice de pe canapea. La naiba! Am nevoie de o gură de alcool!

Întinse mâna după şampanie, dar Ana fu mai iute, îndepărtând sticla din faţa lui.

— Ai băut destul! Întinde-te, cât timp îţi fac o cafea!

El nu protestă şi se lăsă ajutat. Se lungi pe canapea, iar Ana îi potrivi o pernă sub cap.

— Mulţumesc, îmi place să mă îngrijeşti aşa! spuse el, zâmbind larg. Ana! o strigă, în timp ce ea se îndrepta spre bucătărie.

— Da.

— Cine era bărbatul acela?

Ea zâmbi, apoi, fără să-i răspundă, se întoarse pe călcâie şi dispăru pe uşa bucătăriei.

Cafeaua nu i-a ieşit din prima. Nervozitatea o îndemna să stea cu urechile ciulite la zgomotele din camera de zi. Frângându-şi mâinile, măsurase cei patru metri ai încăperii de mai multe ori. În micuţul ei apartament nu intrase niciodată un bărbat. Nici unul sănătos la cap, nici vreunul dus cu pluta, ca acest musafir ameţit.

Peste câteva minute, întorcându-se în cameră cu o ceaşcă aburindă pe o tavă, îl găsi pe Mason dormind liniştit, respirând uşor şi regulat. Lăsă tava din mână şi se apropie de el, privindu-l îndelung. Încercă să-i scoată pantofii fără să-l trezească şi, tocmai când crezu că reuşise, îi auzi vocea.

— Mă dezbraci? Ce intenţii ai cu mine? mormăi el.

— Nu-ţi face iluzii. Nu-mi abuzez musafirii! Oricum, nu de la prima vizită, i-o întoarse ea.

— Păcat! M-ai întristat!

Ana zâmbi, în timp ce el, simulând dezamăgirea, se cuibări mai comod pe pernă. Îl înveli cu o pătură uşoară şi, în curând, îl văzu adormind din nou. Închise lumina şi zăbovi

o clipă, privindu-l. Luna arunca umbre argintii pe chipul lui, făcându-l să pară ca din altă lume. Cum stătea aşa şi-l privea, îi trecu prin minte că nimic din ce se întâmpla acum nu era real şi totul nu era decât rodul imaginaţiei ei bogate, aşa că întinse mâna spre chipul lui şi, şovăind, îi atinse uşor obrazul.

Era cât se poate de real şi nu rezistă tentaţiei de a prelungi contactul senzorial. Îi atinse bărbia puternică şi tot corpul îi fu străbătut de un fior electrizant. Parcă având o voinţă a lor, degetele se opriră pe buzele bărbatului. El se foi sub pătură. Îşi retrase mâna cu iuţeală, îngrozită de gândul că a fost surprinsă.

Se retrase în dormitor şi, tulburată, se băgă în pat. Ochii îi poposiră pe sacoul bărbatului. Iată că după ce seri la rând adormise cu gândul la Mason, acum el se afla în carne şi oase, pe canapeaua din sufrageria ei. Beat, dar în carne şi oase!

Reuşi cu greu să adoarmă.

Dimineaţa se trezi devreme, cu intenţia de a pregăti micul dejun pentru ea şi oaspete, însă descoperi, cu oarecare dezamăgire, că el plecase deja. Găsi în schimb, pe canapea, un trandafir roşu, cutia de catifea în care se afla medalionul şi un bilet. Îl despături plină de nerăbdare şi citi cu sufletul la gură.

„Îţi mulţumesc pentru ospitalitate şi te rog să mă ierţi pentru obrăznicia de a apărea la tine în situaţia în care mă aflam. Nu aveam niciun drept, iar tu te-ai purtat impecabil. Iartă-mă pentru că am pus să fii urmărită, dar nu-ţi promit că n-o s-o mai fac! De asemenea nu am nici un drept să fiu gelos, dar... Naiba să mă ia, uite că sunt!

Te rog să accepţi medalionul. După ce ţi-am distrus seara întreagă, îl meriţi mai mult decât oricând. Ţi-l ofer

din tot sufletul şi nicicând nu mi-a făcut mai mare plăcere să ofer un cadou. Dacă nu-l accepţi mă vei forţa să-l ofer mamei mele, pe care o cheamă Louise, în timp ce pe medalion scrie Ana! Iţi dai seama în ce necazuri mă bagi?

Zâmbeşti? Atunci sunt pe drumul cel bun!

P.S. ' Diseară eşti invitată la operă! La oră opt să fii gata!

Mason"

Capitolul II

Puţin după miezul zilei, se trezi la uşă cu şoferul lui Mason, un găligan deşirat de vreo douăzeci de ani care, cu un aer tâmp şi fără să scoată un sunet, îi întinse o cutie mare, de culoare neagră. La întrebarea din privirea ei, şoferul răspunse cu o înclinare a capului, apoi se roti pe călcâie şi dispăru pe treptele ce duceau spre etajul inferior.

O fi mut? se trezi Ana întrebându-se, în timp ce-l petrecea cu privirea.

Privi cutia cu atenţie şi zări însemnele unei celebre case de modă. După ce o deschise şi îndepărtă câteva straturi de hârtie foşnitoare, simţi că i se taie respiraţia. Atinse rochia aurie şi textura fină a materialului îi înfioră pielea degetelor mai întâi, senzaţia propagându-se apoi în restul corpului.

— Ah! se auzi vocea Marei de undeva din spate.

N-o auzise intrând şi se întoarse speriată.

— Va trebui să renunţi la obiceiul de a te strecura precum o mâţă! Mi-a sărit inima! o dojeni Ana.

— Rochia asta trebuie să coste cât salariul meu pe un an întreg! exclamă Mara cu ochii pironiţi asupra rochiei. Trebuie s-o probezi neîntârziat! Mor de curiozitate să văd cum arată pe tine!

Scoase rochia din cutie şi o studie cu atenţie. Ana observă un bileţel pe fundul cutiei. Îl luă iute şi-l citi.

„Sper că vei purta asta diseară.
Mason"

Se îmbujoră şi nu-şi putu reţine un zâmbet, aşa că se întoarse cu spatele. Mara nu observase nimic, pierdută fiind în încântarea cu care studia rochia.

Se minuna de măiestria creatorilor şi a croitorilor, studiind fiecare cusătură şi fiecare detaliu, admirându-le geniul care reuşiseră să transforme o bucată de ţesătură într-o adevărată operă de artă.

Ana o probă şi constată că îi venea ca turnată. Chiar dacă se încredinţase cu proprii ochi că rochia îi venea fenomenal, încântarea ce-o zărea pe chipul Marei spunea totul.

— Dar, ia spune, vulpiţă mică, ce-i cu rochia asta? Că doar n-ai jefuit o bancă doar pentru a ţi-o putea cumpăra? întrebă ea privind-o pe sub gene, cu un aer şugubăţ.

Atunci Ana îi povesti totul, începând cu neprevăzuta vizită a lui Mason, iar Mara o asculta cu gura căscată, pe chipul ei oglindindu-se fel şi fel de sentimente, de la surpriză până la încântare, pe măsură ce povestea înainta.

— Ce chestie! Nici nu ştiu dacă să te invidiez sau să mă tem pentru tine! concluzionă, cu un aer gânditor.

Ana se întoarse spre ea, privind-o cu interes.

— Să te temi?

— Un bărbat care face astfel de cadouri scumpe... Cine ştie ce aşteaptă de la tine?

Mara începu să deplângă pericolele la care se expun neştiutoarele fete îndrăgostite ce se aruncă fără pic de raţiune în relaţii neinspirate, dar tot talentul ei oratoric fu risipit în van, căci Ana nu părea deloc impresionată, ba chiar îi râse în nas.

— Pf! Oare ce-o aştepta de la mine? Nimic din ceea ce eu n-aş vrea să-i dau!

— Vulpiţo! exclamă Mara.

— Erai plină de entuziasm când m-ai trimis să mă întâl-

nesc cu lepra aia de Adonis! Acum va fi bine din moment ce eşti îngrijorată!

— Auch! exclamă Mara, bosumflată.

Luă cutiuţa violet de pe măsuţa de toaletă şi o deschise. Mângâie cu vârfurile degetelor literele formate de micuţele diamante.

— Ana, totul este prea... nu ştiu... perfect ca să fie adevărat! Dacă îmi spui că-i şi frumos de pică, o să cred că minţi de îngheaţă apele!

Ana, care tocmai se schimbase de rochie şi încerca s-o aşeze pe un umeraş, o strânse la piept şi inspiră cu putere, privind în sus, către un cer imaginar, cu o expresie entuziasmată.

— Fugi de-aici! pufni Mara, neîncrezătoare.

— N-ai decât să-l vezi cu ochii tăi, diseară!

Fetele îşi petrecură timpul împreună şi, la fel ca ultima oară, Mara o ajută pe Ana să se pregătească şi, astfel, orele zburară pe nesimţite.

De cele mai multe ori, între femei, chiar prietene, dormitează inconştient o gelozie mută ce nu îşi scoate capul decât atunci când una dintre ele pare să părăsească treapta pe care se aflau amândouă, pentru a accede către alta, mai înaltă. Însă acest putregai nu cangrena inimile celor două; ele erau doar excepţia care confirma regula.

Când o văzu îmbrăcată cu rochia ce-i mângâia blând fiecare rotunjime a corpului, lăsând umerii dezgoliţi, cu părul ciocolatiu strâns lejer într-un coc din care zulufi rebeli evadau, aparent neglijent, Mara se declară pe deplin mulţumită.

Mason sosi punctual, la ora specificată în bileţelul către Ana. Mara fu cea care-i deschise. O salută politicos din prag şi, întrucât ea înlemnise în uşă, privindu-l cu maxilarul căzut, îşi aruncă ochii în apartament, în căutarea Anei.

Arăta impecabil, într-un frac negru, purtat cu eleganţă în-

născută. Părul fusese pieptănat pe spate, iar obrazul, proaspăt ras. Arăta odihnit şi părea să aibă o dispoziţie de zile mari.

Ana apăru în prag. Ochii lui străluciră când îşi duse mâna către inimă, cu un gest larg, şi-i spuse pe ton admirativ:

— Arăţi minunat! Voi fi cel mai invidiat bărbat, în seara asta!

— Nici cu tine nu mi-e ruşine, domnule! Probabil că ambulanţa merge în urma ta şi adună victimele!

El râse, amuzat de această viziune apocaliptică asupra şarmului său.

Ana i-o prezentă pe Mara şi fata se zăpăci de tot când bărbatul îi prinse mâna într-o strângere fermă şi caldă. Îl privea ca prostită, neputându-şi lua ochii de la el. Înainte de a ieşi, Ana o rugă să închidă uşa apartamentului, când va pleca, dar nu putu băga mâna în foc că fusese înţeleasă.

Limuzina neagră aştepta la marginea trotuarului, cu motorul pornit. Şoferul deşirat aştepta să le deschidă portiera. Ana crezuse că vor fi singuri, dar înainte de a urca, observă o doamnă între două vârste, extrem de elegantă, ce şedea pe bancheta din spate, afişând o graţie de regină. Primul gând ce-i trecu prin cap fu acela că femeia ar putea fi mama lui Mason, însă el le făcu prezentările şi aşa află că doamna se numea Harris şi că, în ciuda diferenţei de vârstă, erau prieteni la cataramă.

— Chiar sunt un privilegiat al soartei, spuse Mason privind la femeile din faţa lui, cele mai frumoase două zeiţe călătoresc acum cu mine!

— Zeiţe! Mase, şmecherule! exclamă râzând doamna Harris, vizibil încântată de compliment. Draga mea Ana, ai grijă cu acest domn! Are mereu la el cele mai nimerite replici pentru a face o femeie să-şi piardă capul! Dacă nu eşti atentă, vei sfârşi prin a-l adora, aşa cum s-a întâmplat cu

mine!

— Mă tem că sfatul dumneavoastră vine prea târziu, doamnă! glumi Ana.

Mason se înclină galant în faţa doamnei Harris şi-i sărută mâna pe care ea i-o întinsese, graţioasă, apoi îi aruncă Anei o privire intrigată.

Doamna Harris se puse pe povestit despre tot şi despre nimic, în acelaşi timp. Ana observa amuzată cum Mason încerca, fără prea mare succes, să strecoare câte un cuvânt prin potopul logoreic, ce se revărsa nestăvilit de pe buzele frumos conturate cu ruj roşu ca focul.

Din când în când, doamna Harris adresa câte o întrebare fetei, dar ea nici nu apuca să deschidă gura sub tumultul verbal al femeii. Mason o privea atunci cu înţelegere şi parcă-i mulţumea din priviri pentru răbdarea de care dădea dovadă, iar ea se simţea pe deplin răsplătită de acea privire caldă.

Doamna Harris nu dădea semne că ar fi observat schimbul de priviri dintre cei doi, absorbită cu totul de monologul ei.

În curând, limuzina opri în faţa impunătoarei clădiri a Operei şi, după ce străbătură holurile întortocheate, ajunseră, în sfârşit, în loja ce le fusese rezervată. Se opriseră de câteva ori, pentru că Mason, un obişnuit al locului, întâlnea la tot pasul persoane cunoscute pe care dorea să le salute. În momentul în care ajunseseră în faţa compartimentului rezervat de ei, Mason se auzi strigat de un grup de tinere. Ele îl înconjurară, gureşe, ignorându-le cu totul pe însoţitoarele sale. Acest nedorit popas o exasperă de-a dreptul pe doamna Harris. Când uşa grea a lojei se închise în urma lor, ea se trânti pe un fotoliu, exclamând cu ton afectat:

— Insuportabil! Mă epuizează să ies cu tine în oraş, scumpule! Toate fetele astea înnebunite după tine! Atât de enervant!

Femeia aruncă o privire fugară către Ana, în timp ce rostea ultimele cuvinte şi, observându-i stânjeneala, zâmbi enigmatic.

— Ce proastă creştere! Parcă am fi pe stadion! adăugă, apoi se aşeză mai bine în fotoliu şi începu să studieze pe cei prezenţi la eveniment. Din când în când, zărea câte un cunoscut şi saluta printr-o înclinare subtilă a capului.

Simţind sarcasmul din vocea amicei sale ţintit cât se poate de evident către Ana, Mason se simţi dator s-o răsplătească şi o înconjură cu cele mai curtenitoare atenţii. O invită să ocupe locul de lângă doamna Harris, de unde avea şi cea mai bună vedere către scenă. După ce o văzu comod instalată, se aşeză pe un fotoliu în spatele ei.

— Unde-o fi Dan? întrebă doamna Harris. Începe spectacolul!

Tocmai atunci se deschise uşa şi un domn masiv, cu o mustaţă cât toate zilele, se strecură înăuntru.

— Poftim! Mereu întârzie! exclamă doamna Harris.

— Iartă-mă, ilustra mea soră!

Dan luă mâna doamnei şi depuse pe ea un sărut prelung, vinovat. Îi strânse bărbăteşte mâna lui Mason şi îşi întoarse privirea către Ana.

— Pe toţi sfinţii! Cine-i această angelică făptură? E aievea sau visez?

Ana îi întinse mâna, surâzând larg jovialului bărbat.

— Ea este Ana şi mi-a făcut onoarea de a fi partenera mea seara asta! interveni Mason.

— Seara asta? Atunci pot să sper la ziua de mâine, scumpă domnişoară? Eu sunt Dan, fratele doamnei Harris, om de afaceri, poet şi filosof în timpul liber! şopti Dan, sărutând mâna Anei şi reţinând-o într-a sa un pic mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Maestre, mută-ţi gândul! râse Mason.

— Poet! exclamă Ana, încântată.

— Şi filosof! exclamă doamna Harris, râzând malițios.

— În timpul liber! adăugă şi Mason, ţinându-i isonul.

Ana îi aruncă o privire în care se oglindea o undă de reproş.

— Da, poet! reluă femeia. A făcut parte dintr-un cenaclu, dar a fost dat afară pentru că-i adormea pe toţi cu rimele lui aiurite şi fără sens!

— Ăstora doi le place să mă agaseze, dar nu-ţi face griji, scumpă domnişoară, nu plec urechea la spusele plebei! Magnifica mea soră, se înşală, spuse Dan cu un ton din care nimeni nu-şi dădea seama dacă glumeşte sau vorbeşte serios. Nu m-au dat ei afară, am plecat eu! Nu aveau suficientă cultură pentru a-mi aprecia originalitatea!

— Oricine nu-i apreciază activitatea literară nu-i suficient de cultivat! îl tachină sora.

— Draga mea, nu-mi plac oamenii, dar ofer fiecăruia prezumţia de vinovăţie! declamă teatral Dan.

Sora bărbatului stătu o clipă pe gânduri, părând că încearcă să aşeze nişte gânduri rebele într-o idee cu sens.

— Frate dragă, nu-i acelaşi lucru?

— Doar pare, soră dragă! zâmbi Dan, făcându-i cu ochiul surorii.

— Mă oboseşti cu filosofiile tale de doi bani! Măcar de-ai fi emis o singură idee filosofică în toţi anii ăştia, dar nu, tu le preiei doar pe ale altora.

— Toată filosofia de până acum, surioară, a fost adunată în mai multe vieţi de om. N-aş fi eu un tâmpit dacă n-aş profita de toată această experienţă? Tocmai asta mă face filosof! Să înţeleg, că de ştiut, orice prost ştie.

Doamna Harris ridică mâinile în aer, sugerând lehamite faţă de discuţie şi de ideile fratelui. Fără îndoială, nu se confrunta pentru prima oară cu ele şi, se vedea de la o poştă,

nu le împărtăşea.

— Face pe dura, şopti Dan către Ana, care privea nelămurită la schimbul de replici dintre cei doi fraţi, dar e pâinea lui Dumnezeu când ajungi s-o cunoşti! Să nu te descurajeze replicile ei sarcastice, le oferă cu largheţe doar celor ce înseamnă ceva pentru ea.

Apucă din nou mâna tinerei, dar o eliberă iute, zâmbind, când zări privirea lui Mason, încruntată demonstrativ şi pe ale cărui buze se iţea un zâmbet cu greu ţinut în frâu. Se aşeză cuminte pe fotoliul din dreapta surorii sale şi începu cu aceasta o discuţie pe ton scăzut.

Odată cu venirea acestui extravagant bărbat, atmosfera deveni mai relaxată şi Ana uită de micile împunsături ale doamnei Harris. Spectacolul începu, murmurele din sală încetară şi atenţia celor patru fu captată de ce se petrecea pe scenă, unde artiştii dădeau viaţă, cu succes, unei poveşti de dragoste presărată din plin cu scene de un dramatism sfâşietor.

Chipul Anei căpăta, rând pe rând, tot felul de stări, în funcţie de succesiunea scenelor. Se topea de emoţie şi zâmbea imperceptibil atunci când se cânta despre iubire şi se încrunta crispată, cu inima strânsă, când apăreau trădarea şi pericolul, trăind întru totul povestea de sub ochii ei.

Nu ştia că în tot acest timp, Mason o studia cu mai mult interes, decât acorda spectacolului în sine.

Povestea avu un final tragic şi, când luminile sălii de spectacol se aprinseră, Ana avea încă ochii înlăcrimaţi şi o expresie de nesfârşită tristeţe întipărită pe chipul ei tânăr. Fără să spună nimic, Mason îi oferi braţul drept sprijin, iar ea îl acceptă. Acest gest simplu ţesu între ei o tensiune stranie, de parcă atingerile superficiale transmiteau mai mult decât lăsau să se vadă. Tresăriră când auziră vocea uşor piţigăiată a doamnei Harris.

— Minunat spectacol, scumpule! Ai văzut cât de frumoasă era interpreta rolului principal? Trebuie neapărat s-o cunoaştem! Dragule, mă duci în culise, te rog?

— Poate altă dată, avem rezervare la restaurant! Mi-e foame deja şi cred că nu sunt singurul, spuse el privind către Ana şi Dan.

— Dacă mergem la restaurantul italianului, ăla care îţi pune două frunze de pătrunjel pe o farfurie, o bucată de carne la care te poţi uita numai prin microscop, apoi, pentru a putea plăti, trebuie să-ţi vinzi un rinichi, eu zic pas, râse Dan.

Vizibil iritată şi nefăcând nici un efort să ascundă asta, doamna Harris îşi îndreptă privirile interogatoare către cei doi. Dan ridică din umeri în semn că puţin îl interesa dacă vor merge la masă imediat, mai târziu sau niciodată. Ana se simţi încurcată şi încercă să compună un răspuns diplomatic, nedorind să-şi atragă antipatia doamnei. Nu apucă să îngaime un cuvânt căci Mason, dându-şi seama c-o expusese inutil, spuse cu ton împăciuitor:

— Bine, hai să mergem! Incredibil cum reuşeşti să faci tot ce vrei cu mine!

Doamna Harris scoase o exclamaţie victorioasă şi, râzând ca un copil răsfăţat ce obţine ce şi-a dorit, se agăţă de braţul bărbatului.

Când ieşiră din intimitatea lojei, dădură peste o mare de oameni ce formau un bloc aproape compact în drumul lor spre ieşire.

— Măi, să fie! Eu nu mai merg! Vă aştept afară, în limuzină! exclamă exasperat Dan. Ana, mergi cu mine? Lasă-i pe zevzecii ăştia doi să lupte cu hoardele de invadatori!

— Bună idee! Ana, mergi cu fratele meu! spuse doamna Harris, poruncitor.

Ar fi vrut să meargă împreună cu Mason, actriţa aia fu-

sese năucitoare pe scenă, dar din tonul femeii înțelese că prezența ei nu-i făcea plăcere, așa că făcu stânga împrejur și apucă brațul pe care Dan îl oferi, galant.

— Măcar mergem împreună cu valul, nu împotriva lui! îi spuse Dan, ca o consolare.

Ana tăcu. Făcea eforturi mari pentru a-și înnăbuși resentimentele; n-ar fi vrut să se pripească și să-i pună o etichetă greșită acestei doamne, mai ales că ea părea foarte importantă pentru Mason. Însă tentația de a o califica drept o scorpie sarcastică era uriașă.

— Am senzația că seara dumitale, domnișoară, n-a decurs până acum conform așteptărilor! îi spuse Dan, imediat ce se așezară pe canapele comode ale limuzinei.

— Sunt chiar atât de transparentă? glumi ea.

— Ah, nu! Nu despre asta este vorba. Atunci când este și sora mea implicată, seara nimănui nu iese așa cum a fost planificată! spuse Dan, râzând încetișor. Să nu te superi pe ea. Mereu face așa! Îl îmboldește pe Mason să-și găsească o fată potrivita pentru el și, atunci când aceasta apare, devine geloasă. Ha! Ha! E unică sora mea! Îți spun eu, alta la fel nu vei mai întâlni vreodată!

Sper! gândi Ana.

Dan continuă să râdă, de parcă cine știe ce amintiri amuzante i s-ar fi derulat pe un ecran imaginar, în timp ce Ana se retrase într-un colț, aruncându-și privirile pe fereastră.

Oare chiar n-o să am și eu parte de-o întâlnire ca lumea? se întrebă și, în ciuda situației nu tocmai născătoare de entuziasm, zâmbi întunericului de afară.

Nu dură prea mult timp și cei doi se întoarseră, agitați din cale afară.

Doamna Harris primise un telefon de acasă prin care fusese înștiințată că soțul ei suferise un accident casnic major și urla ca din gură de șarpe, reclamând de urgență prezența

soţiei sale în căminul conjugal. Femeia părea, mai degrabă, iritată pentru că planurile-i nocturne fuseseră date peste cap, decât îngrijorată pentru soarta perechii sale.

— Ce nemernic! exclamă ea, înciudată. Bag mâna în foc c-a făcut-o intenţionat! Mai degrabă şi-ar amputa un membru decât să vadă că mă simt bine!

Ana nu realiză că expresia chipului ei exprima ceva nepotrivit şi fu surprinsă de tonul răstit cu care doamna Harris i se adresă:

— De ce te uiţi aşa? Mă judeci din priviri! Dar n-ai de unde să ştii...

— Vă asigur... nu vă judec..., se sperie ea, luată atât de brural în colţi.

— N-ai de unde să ştii, o ignoră femeia, ce viaţă am avut cu acest bărbat! Am acasă un seif plin cu diamante dăruite de soţul meu! Plin! Crezi că sunt fericită? Crezi că-s o norocoasă, nu? Nu sunt şi ştii de ce? Pentru că fiecare diamant mi-a fost dăruit pe post de scuză pentru fiecare dintre aventurile lui extraconjugale! Iar eu am un seif plin!

Doamna Harris izbucni într-un râs isteric, în timp ce însoţitorii săi o priveau înmărmuriţi.

Şi eu care credeam că seara asta nu poate deveni mai rea decât fusese până acum! îşi spuse Ana.

Dan îşi cuprinse sora de după umeri şi o trase mai aproape de el, afectuos, impresionat de răbufnirea ei.

— Linişteşte-te, dragă! Nu e locul şi nici ocazia pentru a discuta astfel de subiecte!

Râsul nervos al doamnei se preschimbă în plâns; un plâns discret, mocnit, izvorât dintr-o durere surdă, născută din neîmpliniri acumulate într-o viaţă.

Nu după mult timp şi, după ce parcurseră o porţiune de şosea ascendentă, ajunseră în faţa reşedinţei doamnei Harris. Porţile mari de metal se deschiseră, permiţând limuzinei să

pătrundă în interior. Era o distanţă bună de străbătut de la poartă până la vila luxoasă, pe trei nivele, ce strălucea toată datorită lămpilor exterioare poziţionate strategic spre punctele esenţiale ale faţadei, punându-i în valoare frumuseţea. Privind prin bucata ei de geam, Ana rămăsese fără grai. Nu văzuse niciodată de atât de aproape o astfel de proprietate şi avea impresia că tocmai intrase pe tărâmul castelelor din poveşti.

Se apropiară şi atunci observară luminile colorate, intermitente ale unei ambulanţe, în faţa uşii de la intrare. Doamna Harris înnebuni de-a binelea şi aproape se aruncă din limuzină înainte ca aceasta să se fi oprit complet din rulare.

Dan o urmă imediat, la fel de agitat. Mason cu Ana, strâns agăţată de braţul lui, intrară după ei. O slujnică apăru imediat şi-i invită să ia loc în camera de zi şi, după ce-i întrebă cu ce doresc să fie serviţi, dispăru pe scări, după doamna Harris şi fratele ei.

Cei doi rămaseră singuri şi o tăcere tensionată se lăsă între ei. Mason luă mâna fetei într-a lui şi o ţinu strâns. Şi unul şi altul aşteptau cu sufletul la gură veşti despre rănit.

Dan coborî primul şi-i linişti pe tineri. Nu era nimic grav. Domnul Harris se opărise cu apa în care se încăpăţânase să-şi fiarbă singur nişte spaghete. Slujnica insistase s-o lase pe ea să facă treaba, dar domnul Harris nu era omul care să renunţe cu una, cu două, când îşi punea ceva în cap.

Stăpâna casei coborî în scurt timp, urmată de femeia pe care o bruftuluise bine, judecând după aerul spăşit şi faţa roşie ca racul a bietei nevinovate.

Ambulanţa dispăru, iar liniştea se lăsă asupra casei.

Doamna Harris rugă servitoarea să le pregătească musafirilor săi câteva sandwich-uri, dar o urmă imediat şi toţi o auziră boscorodind-o pe fată, căci plină de furie, simţea nevoia să se răzbune pe cineva, iar tânăra aceasta care, din

poziţia de angajat nu avea curajul să riposteze, părea cel mai la îndemână sac de box. Mason se scuză faţă de Ana şi Dan şi, cu pas iute, se îndreptă spre bucătărie cu intenţia nobilă de a salva pe nefericită din *ghearele stăpânei.*

Filosoful rămăsese lângă Ana, dar era cu gândurile pierdute aiurea, privirea rămânându-i fixată asupra unui punct pe de covorul alb de sub picioarele lui.

După ce se sătură să se holbeze la pereţi, Ana se ridică şi merse spre bucătărie. Străbătu holul şi se apropie de uşa bucătăriei, însă se opri. Se auzea vocea doamnei Harris şi i se păru că-i fusese invocat numele într-o discuţie cu Mason. Nu i se părea elegant să asculte pe la uşi, dar nu rezistă impulsului şi, cu inima bătându-i nebuneşte, îşi încordă atenţia.

— Ai grijă, Mase, ce faci cu fata asta! N-o implica în ceva ce s-ar putea dovedi mai mult decât poate ea duce!

— Voi rezolva, Julia! Totul va fi în regulă!

— Pare un copil bun, Mase! Ar fi păcat!

Vocea bărbatului nu se mai auzi.

Ana nu ştia ce să înţeleagă din ceea ce auzise. Nici nu avu timp să asculte mai departe, căci paşii târşâiţi ai lui Dan se auziră dinspre camera de zi. Nu ştia încotro s-o apuce, aşa c-o luă spre el, fără să aibă timp să se gândească la ce-i va spune.

— Ptiu! Pe unde-mi umbli? Hai naiba după sandwichurile alea, că pe baza soră-mii murim de inaniţie!

Nu mai ajunseră acolo; Mason şi doamna Harris ieşiră, ducând fiecare câte două platouri cu gustări. Femeia părea mai liniştită şi chiar zâmbea cu o blândeţe pe care Ana nu i-o observase până atunci. În schimb Mason arăta abătut, cu gândurile pierdute în furtuni tenebroase. Ana se simţi cuprinsă de nelinişte. Oare starea lui avea legătură cu ceea ce discutase cu doamna Harris?

După ce dădură gata gustările, doamna Harris îl îndemnă

pe Mason s-o plimbe pe Ana prin grădină şi să-i facă un tur al proprietăţii.

— Aşa voi face! se supuse el cu minţile aiurea. Vrei Ana?

Ea înclină capul a încuviinţare şi, după ce-şi luă rămas bun de la cei doi fraţi, se îndreptă spre ieşire, la braţul lui Mason.

— Puiule! îl strigă doamna Harris. Mulţumesc şi nu uita că te iubesc!

Îi trimise o bezea aeriană şi Mason se prefăcu a o prinde, râzând.

— Şi eu te iubesc, dar ai grijă, şi îndreptă un deget a atenţionare către amica sa, să nu afle soţul tău despre noi!

— Ce mai pişicher! râse Dan.

Când uşa vilei se închise în urma lor, lăsându-i în aerul rece al nopţii, Ana începu să tremure. Mason îşi lepădă fracul şi-l strecură pe umerii fetei.

— În curând, toată colecţia mea de sacouri se va muta la tine în dulapuri! zâmbi el.

Gândul trezit în mintea Anei de remarca tânărului, îi aduse o roşeaţă violentă în obraji.

— Îţi voi arăta un loc special al grădinii. O panoramă spectaculoasă asupra oraşului.

O luă de mână şi o conduse pe aleile întunecoase, străjuite de mesteceni imenşi şi superbi arţari japonezi. La un moment dat, fură nevoiţi să părăsească aleea betonată şi s-o ia de-a dreptul prin iarba umedă. Tocurile pantofilor se afundau în solul moale şi, în curând, fu nevoită să renunţe la ei. Roua rece îi atinse tălpile goale şi simţi un fior, străbătându-i alert, tot corpul. Ocoliră o tufă deasă, plină de flori plăcut mirositoare şi în faţa ochilor li se înfăţişă o privelişte mirifică.

Oraşul pe timp de noapte, cu milioane de ochi de lumină care clipeau strălucitor ici şi colo, privit de sus, era un spec-

tacol greu de descris în cuvinte.

Se aşezară pe o ridicătură de pământ şi, pentru o vreme, nici unul nu rosti un cuvânt, pierduţi fiind în contemplarea imaginii ireale.

— Nu e prima oară când vin aici să admir oraşul, dar crede-mă, de fiecare dată, ce văd mă surprinde la fel ca la început. Nu-i incredibil? spuse el încet ca şi când nu ar fi vrut să trezească cine ştie ce entitate care şi-ar fi aflat sălaşul pe acel dâmb.

Îşi scoase papionul şi îşi desfăcu doi nasturi la cămaşă, inspirând cu putere aerul tare al nopţii. Se lăsă pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi închise ochii.

— Nici nu se aude sunetul oraşului, spuse Ana. Trebuie să fie o binecuvântare să te poţi bucura de peisajul acesta ori de câte ori vrei! Totul pare să fie perfect, privit de aici!

Îşi ţinea braţele în jurul genunchilor, stând cu bărbia sprijinită de ei.

— Mă gândesc la primii oameni; dormeau sub cerul liber, mâncau buruieni şi vânau cu mâinile goale! Erau copiii lui Dumnezeu, cu adevărat! Erau liberi! spuse Ana ca pentru sine, trădată de firea ei naivă şi visătoare.

— Nu m-ar deranja să fiu un sălbatic ce se hrăneşte cu ierburi, atâta timp cât mă pot bucura de o companie atât de agreabilă!

Se întoarse către el şi-i văzu privirea aţintită asupra ei. Se înfioră fără să vrea şi fără să poată defini sentimentul ce-o cuprinse dintr-odată. Ar fi preferat să n-o mai privească aşa, cu ochii aceia care, în bătaia lunii, păreau de felină. Tensiunea ciudată dintre ei se umfla ca un balon. El îşi dădu seama de asta, aşa că-l sparse cu următoarea întrebare:

— Cum ţi se pare doamna Harris?

— Am să risc să fiu sinceră şi să-ţi spun că-mi pare genul de persoană pe care nu ştii dacă s-o placi sau nu, la prima

vedere! răspunse repede.

El râse şi îi dădu dreptate. Acceptă că este răsfăţată, capricioasă, mândră, dar că are un suflet de aur, când ajungi s-o cunoşti.

— Mă bucur să constat că nu ai hotărât nimic încă, în legătură cu ea – o vei plăcea, cu siguranţă!

„O vei plăcea, cu siguranţă!", vorbele lui răsunau în mintea fetei şi se multiplicau ca un ecou. Asta însemna că avea de gând să continue s-o vadă?

Mulţumi Domnului pentru întunericul ce îi ascundea surâsul.

Mason îi vorbi despre familie. Cât de bine îi stătea cu expresia aceea de căldură întipărită pe chip! Blândeţea lui căpătând noi nuanţe, devenea mai accentuată ca oricând. Ana înţelese cât de mult îşi iubea familia şi cât de mult reprezentau, fiecare dintre ei în viaţa lui, dar mai presus decât orice, părea să-şi divinizeze mama. Din descrierea lui, părtinitoare ca a oricărui fiu iubitor, părea să fie o femeie de excepţie.

Mason tăcu dintr-odată şi, după ce ea aşteptă o vreme, în zadar, ca firul conversaţiei să fie reînnodat, îşi întoarse privirea către el. O privea cu o expresie de încordare, de parcă în el s-ar fi luptat mai multe sentimente deodată, balanţa neînclinând cu hotărâre spre niciunul dintre ele.

Fără un cuvânt, sări în picioare, o ajută să se ridice şi, cuprinzând-o cu braţele de după umeri, o conduse cu o grabă nejustificată către limuzină. Ana nu înţelegea nimic.

— S-a întâmplat ceva? întrebă îngrijorată.

— Te conduc acasă, Ana! îi răspunse grav, nedându-i nici o altă explicaţie.

Părea agitat sau nervos, din pricini neclare pentru ea. Tot drumul până la apartamentul ei, nu scoase un cuvânt şi nici măcar în pragul uşii, înainte de a se despărţi de ea, nu rosti decât un „Bună seara!" rapid şi, rotindu-se pe călcâie, dispă-

ru, lăsând-o pradă celei mai cumplite nedumeriri, mai ales că nu ştia ce vină i s-ar fi putut atribui în legătură cu schimbarea lui de atitudine. Părea că vrea să scape de ea cu orice chip şi cât mai iute cu putinţă.

Se poate chiar şi mai rău, carevasăzică! filosofă ea, odată rămasă singură.

Noaptea aceea fu una dintre cele mai nenorocite din câte experimentase până atunci. Oricât ar fi derulat filmul acelei seri şi oricât ar fi disecat fiecare scenă din cele petrecute, nu-şi putea găsi o vină. Nu ştia dacă să se simtă îngrijorată sau jignită, dar în schimb ştia un lucru – nicicând nu se simţise mai nefericită.

Nu-l mai văzu din seara aceea. Dispăruse ca şi când n-ar fi existat vreodată. Un gând sfâşietor i se strecură pe nesimţite în suflet: acela că nu fusese decât un capriciu trecător, o distracţie de moment a unui băiat de bani gata, un răsfăţat al soartei obişnuit să i se satisfacă orice capriciu, chiar şi acela de a juca pe degete inima unei fete. Acceptă şi îmbrăţişă acest gând, mai de voie, mai de nevoie, cu speranţa că el o va ajuta să simtă dispreţ, iar imaginea lui erodându-se, într-un fel sau altul, va reuşi să şi-l scoată din minte mai uşor.

Se înşela însă! Oricâte scenarii defavorabile bărbatului ar fi produs raţiunea rece, inima ei fierbinte reuşea să contraatace, asaltând fiecare gând ce l-ar fi putut coborî de pe piedestalul pe care se instalase.

Mara aflase tot şi încerca să-i fie alături. În mintea ei îl etichetase, fără drept de apel, „o puşlama fără scrupule".

— Ăştia-s toţi nişte nenorociţi! Putrezi până-n măduva oaselor! Uită-l! Nu merită! încerca ea să-şi consoleze amica, fără prea mari sorţi de izbândă, căci fiecare cuvânt de ocară aruncat de Mara – şi ea avea un arsenal întreg! – o arunca pe Ana într-o disperare ce-i părea mai cruntă decât moartea.

Începuse chiar să-şi imagineze că era vina ei, deşi nu putea spune care ar fi fost aceasta. Poate o privire, poate vreun cuvânt scăpat fără voie? Nu ştia! Dar aşa cum depărtarea de o anumită situaţie ne poate ajuta s-o vedem cu mai multă claritate, tot aşa putem obţine imagini distorsionate, fără nici o legătură cu realitatea, totul părând învăluit într-o nebuloasă emoţională, plină de adevăruri obscure, care minţii noastre par de netăgăduit. Aşa se întâmpla cu Ana şi cine ştie la ce concluzii fantastice ar fi ajuns dacă Mara n-ar fi scuturat-o zdravăn, ori de câte ori o vedea demoralizată.

— Timpul vindecă orice! îi spunea ea mereu.

Anei nu-i rămânea altceva de făcut, decât să spere că profeţia se va împlini.

Într-una din dimineţile săptămânii următoare, pe când se echipa în vestiar, în ţinuta sport, de serviciu, auzi câţiva colegi şuşotind între ei cu glasuri grave şi cu vădită îngrijorare zugrăvită pe chipuri. Nu reuşi să desluşească ce-i frământa, dar curiozitatea îi fu satisfăcută de Irene. Echipată deja, o aştepta pentru a merge împreună la etajul superior, unde-şi aveau sălile.

— Se pare că vom rămâne fără job-uri în curând. Complexul şi-a schimbat proprietarul. Se zvoneşte că vor renunţa la unii dintre noi şi îşi vor aduce proprii oameni, o lămuri ea.

— Tu de ce nu eşti îngrijorată deloc? întrebă Ana, nezărind nici un nor pe chipul amicei.

— Părinţii mei deţin un bar în oraş, aşa că, vezi tu, voi avea mereu un post de chelneriţă rezervat, se strâmbă ea a lehamite. Nu-i visul vieţii mele să servesc la mese, dar în caz de urgenţă... Oricum, vom afla destul de curând cum stăm fiecare!

Calmul Irenei era reconfortant. Ana încercă să-i urmeze exemplul deşi situaţia ei, în cazul unei concedieri, nu s-ar fi

prezentat deloc bine. Ar fi însemnat că trebuia să apeleze la maică-sa, ori asta era ultima dintre dorinţele ei.

Trecură pe lângă sala unde Greg se pregătea pentru primirea primilor cursanţi ai zilei şi acesta, văzându-le, îşi vântură mâinile energic, în semn de salut. Ana îi răspunse în acelaşi mod, dar Irene îl ignoră complet, deşi nu avu cum să rateze eforturile disperate ale tânărului de a se face remarcat.

Ana o privi cu coada ochiului.

— Nu-l saluţi pe Greg? Mai că şi-a dislocat umărul adineaori!

— Nu l-am observat! răspunse iute Irene.

— Mi se pare că-l ignori într-un mod cam prea ostentativ!

— Nu ţi se pare că „ignori" şi „ostentativ" n-au ce să caute împreună într-o propoziţie?

— Întocmai! Quod erat demonstrandum!

— Demonstrandum, pe naiba! replică Irene şi obrajii i se împurpurară imperceptibil.

Jumătate din zi trecu fără ca angajaţii să afle care le era situaţia. Zvonul că vor fi concediaţi nu era susţinut de nimic concret, era doar o vorbă în vânt, preluată şi predată mai departe, dar numai după ce i s-ar fi adăugat noi tinichele de coadă, pentru a o transforma într-o ştire de senzaţie. Nou-veniţii patroni evoluaseră, de la o bârfă la alta, din nişte cetăţeni cumsecade, la o gaşcă împieliţată de mafioţi ruşi. Ţânţarul devenise armăsar în toată regula!

— Tensiunea asta mă omoară! Prefer să-mi aflu mai repede soarta crudă! îi spuse Greg pe când se aflau pe holul dintre vestiarele fetelor şi băieţilor, într-o pauză.

Tocmai i se spusese de către Alexis, tipa de la Kangoo-jumps, că patronul era un proaspăt eliberat de la mititica ce scăpase de scaunul electric prin intervenţia nu ştiu

cărui mahăr.

— Soarta crudă? râse. Te-ai gândit vreodată să te faci actor? Ai face carieră! Eşti de o profunzime zguduitoare!

— Aşa-i, precum spui! Viaţa mea e o dramă! exclamă tânărul cu un ton în care nu se ghicea nici urmă de glumă. Ana, am nevoie de ajutorul tău!

O prinse de mână şi, după ce privi în stânga şi în dreapta, pe hol, o trase în vestiarul băieţilor. Captivată pe de-a-ntregul de gravitatea tonului bărbatului şi învinsă de curiozitate, se lăsă dirijată. Greg închise uşa cu grijă şi o conduse după un şir de dulapuri din metal argintiu.

Îi luă ambele mâini între-ale sale şi, privind-o cu ochi duioşi ca de căprioară, îi spuse pe un ton plin de emoţie:

— Sunt îndrăgostit până peste urechi... Trebuie s-o spun acum. Dacă voi fi concediat, nu voi mai fi în preajma...

— Oh, taci! protestă fata, speriată, smulgându-şi mâinile dintr-ale bărbatului. Nu spune nimic!

Îl privi, oripilată.

— Irene! O iubesc pe Irene! spuse el dintr-o suflare, dându-şi seama că fusese greşit înțeles.

Rămase mută de uimire. Îl privea siderată pe muntele acesta de bărbat, ce părea mai vulnerabil decât un copilaş aşa cum o privea, cu ochii rotunzi şi umezi, animaţi de emoţia cea mai vie.

— Sunt îndrăgostit nebuneşte şi ea nici nu mă vede! Nu exist pentru ea!

Ana ar fi râs de tonul lui melodramatic, dacă aerul de o sobrietate extremă din privirea lui n-ar fi înfiorat-o.

El îi prinse din nou mâinile între-ale sale.

— Tu îi eşti prietenă, spune-mi cum să fac să ajung la inima ei! explodă el într-un strigăt de ajutor, îngenunchind în faţa Anei.

— Ridică-te, pentru numele lui Dumnezeu! Poate intra

cineva în orice clipă! Şi apoi, cu atitudinea asta n-o să cucereşti pe nimeni. Femeilor le plac...

— În inima mea s-au trezit sentimentele cele mai pătimaşe! izbucni nebunul. Nu am mai iubit aşa vreodată! Nu ştiu cum naiba s-a întâmplat, dar iată-mă acum prins în mrejele iubirii, fără putinţă sau dorinţă de scăpare!

Şi cine ştie cât ar mai fi durat şi cum s-ar mai fi manifestat efuziunea plină de patos a tânărului, dacă în acel moment nu s-ar fi auzit uşa vestiarului, trântită cu zgomot. Greg sări drept în picioare şi aşteptă ca persoana care intrase să apară, însă liniştea mormântală îi încredinţă că erau singuri. Se priviră nedumeriţi. Asta însemna că uşa fusese trântită de cineva care ieşise; cineva care, nesimţit şi neauzit de nimeni, asistase la scena de mai devreme.

După câteva minute în care nici unul nu se mişcă, auziră din nou uşa deschizându-se şi, de după dulapuri, apăru Irene.

— Ce faceţi aici? Am fost convocaţi cu toţii în sala de şedinţe şi eu... am cotrobăit tot complexul după voi, bolborosi ea, contrariată.

Irene îi cercetă cu atenţie. Respiraţia întretăiată a lui Greg şi obrajii purpurii ai Anei o contrariau, dar cum nu avea timp de pierdut, renunţă la a-i mai trage de limbă.

— În fine, să mergem! Suntem aşteptaţi!

Toţi angajaţii, cei mai mulţi dintre ei cu frunţile înnegurate, se aflau în sala de şedinţe, unde fuseseră convocaţi, nerăbdători să afle ce li s-a pregătit.

Carrie, înconjurată ca de obicei de alaiul feminin şi de câţiva băieţi pofticioşi la nurii ei, făcea nota discordantă cu restul adunării, acoperind sala cu râsul ei sănătos, de femeie fără griji.

Freamătul din sală încetă în momentul când uşa dublă se deschise larg şi nişte persoane necunoscute îşi făcură apari-

ţia. Erau doi bărbaţi şi o femeie. Dacă bărbaţii nu atrăgeau atenţia prin nimic deosebit, femeia reuşea asta cu vârf şi îndesat şi pentru ei. Părea trecută de patruzeci de ani, nu prea înaltă, lată cât două femei la un loc, cu părul strâns într-un coc la ceafă şi o privire care te băga în sperieţi. O privire rece, dură ca oţelul, ce părea să nu fi fost străbătută vreodată de vreun sentiment duios. Privea la toţi cu aceeaşi expresie opacă, de parcă n-ar fi privit nişte oameni, ci o masă compactă de beton. Nu era nevoie să explice nimeni că ea era şeful, asta deborda din toată fiinţa sa.

— Bună ziua, salută ea, cu o voce care şfichiuia ca o nuia, eu sunt doamna Gunter. Din acest moment sunteţi cu toţii angajaţii firmei pe care o reprezint. Eu sunt administratorul acestui complex. Ne-au ajuns la urechi zvonuri cum că vă temeţi pentru locurile de muncă. Nu este cazul. Lucrurile vor merge în continuare ca şi până acum.

Se auzi o răsuflare generală de uşurare.

— Desigur, cei care nu fac performanţă, nu vor rămâne, se grăbi femeia să le taie elanul, nemulţumită probabil să-i vadă atât de relaxaţi.

Angajaţii se priveau între ei, de parcă ar fi căutat să descopere noi indicii în expresia chipurilor celorlalţi.

— Şi desigur, nici cei cu o moralitate îndoielnică nu vor rămâne! tună o voce din pragul uşii.

Toate chipurile se întoarseră spre noul venit.

Ana rămase imobilă. Mason era în pragul uşii şi o fulgera cu privirea aceea verde, care acum nu mai avea nimic din blândeţea ierbii, ci părea tăioasă ca un pumnal. Genunchii i se înmuiară şi ar fi mulţumit Domnului dacă în acel moment s-ar fi deschis pământul sub ea şi ar fi înghiţit-o pentru totdeauna! Dar pământul se încăpăţâna să nu-i ofere o portiţă de scăpare.

El înaintă până în faţa grupului. Ana observă cum îl că-

ută cu privirea pe Greg. Îl fixă o vreme cu ochi reci, apoi reveni din nou asupra ei.

— Am vizitat clădirea! Vestiarele par nişte locuri unde se petrec lucruri al dracu` de interesante! reluă el cu ton sarcastic.

Dacă ceilalți nu pricepeau la ce se referă noul lor patron şi îşi aruncau priviri nelămurite, Ana înțelese. De bună seamă, îl auzise pe Greg spunând acele cuvinte care, scoase din context, o făceau pe ea să pară obiectul afecţiunii sale. Nemaiputând suporta dezgustul din privirea lui, plecă ochii. Se simţi dintr-odată extrem de obosită, pe punctul de a ceda fizic. Urechile îi vâjâiau de parcă s-ar fi aflat în centrul unul uragan. Şi nu mai auzi nimic altceva decât haosul!

După ce Mason termină de vorbit şi părăsi sala însoţit de alaiul său, toţi răsuflară uşuraţi. Acum erau pe deplin edificaţi, noul proprietar nu avea de gând să concedieze pe nimeni.

— Fetelor! Ce bărbat frumos! exclamă Carrie. Şi ce ochi! Ferice de cea care va pune mâna pe el!

— Pariez că vei face tot ce-ţi stă în putinţă să fii tu aceea! o şicană Greg.

Fata îi aruncă o privire dispreţuitoare şi îi întoarse spatele.

În colţul ei, cu spatele sprijinit de perete, Ana nu mai ştia ce simte. În acel moment se ura pe sine, pe Mason, pe Greg, ba chiar şi pe nevinovata Irene.

Nici moartă nu voi lucra pentru el!, hotărî deodată şi, fără să-i pese că mai avea cursanţi în ziua respectivă, îşi strânse lucrurile şi părăsi clădirea cu gândul de a nu se mai întoarce vreodată.

În seara acelei zile, primi vizita Irenei. Intrigată din cale afară de modul în care dezertase, pretindea lămuriri neîntâr-

ziate. Plecarea ei provocase nemulţumirea clienţilor şi Irene putu să jure că ameninţări cu acţionarea în judecată se auziseră din biroul noului şef. Sfărâmată deja de evenimentele zilei aceleia, se predă şi îi povesti Irenei totul, începând cu momentul în care l-a cunoscut pe Mason, în seara nefericitei întâlniri cu Adonis. Când ajunse la partea cu vestiarul, Irene se făcu roşie ca racul şi constată, cu oarecare plăcere, că revelaţia o flata. Neaşteptata sămânţă a descoperirii nu poposise într-un sol sterp.

— Trebuie să-i spui adevărul, Ana! O fi crezut că Greg te vrea pe tine! spuse după o vreme.

— Ce rost are? Oricum mă lăsase baltă dinainte! Să mă fac şi mai tare de râs? Nu!

Discuţia celor două fu întreruptă de apariţia Marei, aşa că Irene se sfii să reia discuţia, crezând că nou venita nu cunoaşte povestea. Se lămuri curând că ştia chiar mai multe decât îşi imaginase ea.

După ce se puse la curent cu ultimele noutăţi, Mara exclamă indignată:

— Ia te uită, face pe moralistul! Puşlamaua dracu`! Nu ştiu cum o fi îndrăznit! I-aş crăpa capul, dacă ar fi acum în faţa mea! Ascultă, Ana, sfatul meu este să-ţi iei gândul de la tipul ăsta! Faceţi parte din lumi diferite!

— Stai, Mara! Poate omul are o explicaţie pentru tot, să nu ne pripim! Aşa cum el a înţeles greşit situaţia de mai devreme, poate şi Ana s-a înşelat şi l-a judecat greşit! sări Irene în ajutorul „puşlamalei”.

Mara se făcu foc şi pară şi între cele două se porni o luptă a ideilor pro si contra, atât de înflăcărată, încât s-ar fi putut crede că era viaţa lor în joc. Una era pro Mason şi-i pleda cauza convinsă că la mijloc este vreo neînţelegere, iar cealaltă ar fi vrut să-l vadă dat drept hrană crocodililor. Ana le privea descumpănită şi era tentată să dea dreptate când uneia, când

alteia. În momentul când tinerele, înfierbântate, păreau că mai au puţin şi se iau la harţă, interveni şi le calmă.

— Gata! Să nu vă mai aud pe niciuna că rostiţi numele lui! Clar? ridică ea tonul când văzu ca Irene vrea să intervină.

— Dar...

— Şşt! o opri Ana.

Irene izbucni în râs.

— OK! Până la urmă nu eşti măritată cu el, n-aveţi copii sau mai ştiu eu ce! Mare lucru nu s-a întâmplat! Să nu facem o dramă dintr-un lucru fără importanţă!

În sinea ei, Ana nu fu de acord că era un „lucru fără importanţă", dar nu mai dădu glas împotrivirii, de teamă ca prietenele ei să nu se încaiere din nou.

— Vă mulţumesc amândurora! spuse.

Momentul de pace fu întrerupt de zbârnâitul strident al soneriei uşii de la intrare. Ana dispăru pentru câteva clipe, apoi se întoarse însoţită de Greg. Faţa acestuia se lumină toată când dădu cu ochii de Irene, în timp ce aceasta îşi stăpânea cu greu un zâmbet fâstâcit, ce se tot încăpăţâna să-i apară pe buze.

— Am primit o misiune cam ciudată! Am o scrisoare pentru tine, Ana. Domnul Hart mi-a „poruncit" să ţi-o înmânez personal! Noul nostru şef e cam ciudat, zău! Se uita la mine cu aşa intensitate, de-ai fi zis că vrea să mă radiografieze!

Irene chicoti, dar se potoli imediat când Ana o privi cu severitate. Mara îşi dădu ochii peste cap şi o mustră pe imprudentă din priviri.

Ana smulse scrisoarea din mâinile bărbatului când auzi cine era expeditorul. Pulsul îi deveni rapid şi simţea că palmele îi ard atât de tare, încât vor preface hârtia în scrum, înainte de a apuca să citească.

Mai mult de jumătate din epistolă fu de neînţeles, înţesată cu expresii din jargonul avocăţesc, dar după ce o parcurse pe toată, extrase ideea principală: plecarea inopinată de azi fusese considerată abandonare neîntemeiată a postului, fapt ce putea fi pedepsit drastic cu penalizări majore aplicate salariului pe luna respectivă. De asemenea, i se aducea la cunoştinţă că avea obligaţia să respecte contractul de muncă semnat, care prevedea cât se poate de clar, că trebuia să lucreze acolo pentru încă şase luni, iar în cazul în care dorea să renunţe înaintea expirării perioadei contractuale, avea obligaţia de a returna integral sumele plătite ca salariu până atunci. Ca şi când el ar fi intuit ce avea de gând să facă, se grăbise să contracareze, lăsând-o fără alternativă.

Aşadar, nu va putea scăpa de el oricât de mult şi-ar fi dorit asta, căci evident, nu putea returna sumele plătite anterior – fuseseră de mult cheltuite – iar să renunţe la contract, în condiţiile stipulate în el, ar fi însemnat ruina. Neputinţa şi furia îi inundară ochii cu lacrimi şi, simţind că aerul din apartament nu-i mai este suficient, aruncă hârtia pe jos şi o zbughi pe uşă.

Cei trei rămaseră în urma ei şi se priviră nedumeriţi. Irene ridică hârtia şi după ce o parcurse, le-o înmâna şi celorlalţi, şoptind ca pentru sine:

— Ce naiba vrea ăsta de la ea?

Capitolul III

Urmă o perioadă destul de dificilă pentru Ana. Mergea la slujbă fără tragere de inimă şi singurele zile când se simţea cât de cât confortabil erau acelea când Mason nu-i onora cu prezenţa, fiind reţinut în altă parte de afacerile sale. Doamna Gunter îi urmărea cu vigilenţa cu care un gardian de închisoare ar fi supravegheat deţinuţii cei mai fioroşi. Îşi purta fiinţa corpolentă prin săli, aruncând instructorilor priviri circumspecte, îngheţate, de om ce nu simţise niciodată vreuna dintre fericirile şi bucuriile hărăzite şi celui mai umil dintre muritori. Curând, ea deveni subiectul preferat de bârfă al complexului şi de multe ori, instructorii se distrau copios, imitând gesturile şi expresiile faciale ale înţepatei doamne.

În zilele în care se afla acolo, Mason socializa prieteneşte cu toţi angajaţii şi marea lor majoritate ajunse, în curând, să-l considere un tip de toată isprava, întrucât nu refuza pe nici unul dintre cei care veneau cu vreo cerere sau cu vreo problemă de rezolvat. Ana era singura pe care n-o învrednicea nici măcar cu o privire, deşi uneori replici dure îi scăpau de pe buze, tocmai când se afla în apropierea ei. Ceilalţi nu înţelegeau, însă ea n-avea nici un dubiu asupra destinatarului sarcasmului său, atât de muşcător.

Ultimul loc din complex în care Ana îşi mai găsea refugiul era sala de mese, dar şi această ultimă redută fu pierdută, căci Mason deveni în scurt timp un obişnuit al locului, luând masa laolaltă cu angajații. Cel mai adesea poposea la masa frumoasei Carrie şi, după râsetele pline de încântare

ale fetei, se vedea că el se străduia să fie un interlocutor fermecător.

Stând la aceeaşi masă cu Irene şi Greg, încerca să-şi păstreze privirea pironită în farfuria din faţa ei, căci duritatea acelor ochi verzi o rănea aşa cum nimic altceva nu reuşea s-o facă. Această situaţie o stresa peste măsură şi începuse să-şi noteze într-un calendar, asemenea puşcăriaşilor, zilele trecute şi cele rămase până la împlinirea celor şase luni de contract. Începuse să se gândească foarte serios la varianta de a se muta în alt oraş, unul cât mai departe de acesta în care se afla el.

Unele mici schimbări se petrecură în conducerea complexului sportiv. Nu se miră nimeni când blonda Carrie ajunse să ocupe postul de asistentă a lui Mason şi nu dură mult până când zvonurile cum că între ei ar fi fost ceva mai mult decât o relaţie strict profesională, începură să circule nestingherite.

Irene, pe jumătate cinică, pe jumătate animată de dorinţa de a proteja sensibilitatea prietenei sale, susţinea că zvonul acesta fusese pus în circulaţie chiar de către blondă, din dorinţa de a-şi menţine statutul de femeie irezistibilă. Ana făcea eforturi să pară nonşalantă şi deloc afectată de noua situaţie, dar Irene o simţea. De multe ori ar fi vrut să meargă la Mason şi să-i spună cu îndrăzneală care era adevărul, dar nu putea trece peste dorinţa Anei.

Se împlinise o lună de când complexul sportiv îşi schimbase proprietarul şi Ana avu parte de o mare surpriză când o văzu pe zdrahoanca de doamna Gunter proţăpindu-se în faţa ei, anunţând-o cu un ton marţial că şeful dorea s-o vadă în biroul său.

— Încep cursurile chiar acum, doamnă Gunter! încercă ea să scape.

Femeia îi arunca o privire care parcă spunea „Eşti nebu-

nă, fato!”

— Pun pe cineva să te înlocuiască, domnişoară! Te rog să nu-l faci să aştepte, urăşte asta!

Nu avu încotro. Îşi luă inima în dinţi şi urcă scările spre etajul unde se aflau birourile, cu aerul unui condamnat la moarte. O parte din ea tânjea să-l vadă şi să-l audă adresându-i-se cu blândeţea pe care i-o ştia, iar cealaltă parte o sfătuia s-o ia la sănătoasa.

Ajunsă în faţa biroului se opri, îşi aranjă ţinuta, îşi trecu mâna prin păr şi inspiră adânc în încercarea de a-şi potoli pulsul haotic. Intră. Pe scaunul asistentei nu se afla nimeni, iar uşa biroului lui era deschisă. Nu putea să-l vadă de acolo, aşa că-şi drese vocea pentru a-şi anunţa prezenţa.

— Intră! o şfichiui vocea lui.

Mason părea ocupat cu semnarea unor documente şi, fără să ridice privirea, îi făcu semn să ia loc pe unul dintre cele două fotolii aflate în faţa pupitrului său. Îi studie pe furiş părul lucios. O şuviţă rebelă îi scăpase din coadă şi se legăna uşor pe fruntea lui, atrăgându-i privirea, asemenea unui pendul hipnotizant.

Continuă să semneze hârtii câteva minute bune și când, în sfârşit, ridică privirea, vru să spună ceva, dar rămase cu gura întredeschisă, privind-o. Ea îl înfruntă cu îndrăzneală. Cum el continua să tacă, având un licăr straniu în ochii aţintiţi asupra ei, interveni:

— M-aţi chemat, domnule...

— „Domnule”? Parcă ne tutuiam.

— Mai bine să n-o facem, domnule! ripostă pe un ton înţepat.

Chipul lui îşi pierdu din aparenta vulnerabilitate şi căpătă o duritate de oţel. Tonul îi sună diferit când vorbi din nou şi răceala din vocea lui acceleră pulsul femeii.

— Am nevoie ca *dumneata*, spuse el accentuând în bă-

taie de joc ultimul cuvânt, să faci un comision pentru mine.

— De ce eu? O aveţi pe Carrie pentru astfel de lucruri. Eu sunt instructor, nu curier sau servitor personal!

— Domnişoara Carrie are altă treabă şi, oricum, dumneata vei face ce ţi se spune atâta timp cât lucrezi aici. Nu trebuie să-ţi dau explicaţii! se răsti el.

— Nu lucrez aici pentru că vreau, ci pentru că m-aţi constrâns, domnule!

Cuvintele şi mai ales tonul, îl scoaseră din sărite pe Mason. Se ridică din scaun şi, cu un aer ameninţător, se apropie de ea. Se ridică speriată. Chipul lui se afla atât de aproape de al ei, încât dacă s-ar fi mişcat numai puţin, l-ar fi atins. Îi simţea parfumul binecunoscut şi respiraţia lui caldă îi pârjolea obrazul. Ochii verzi îi pândeau orice tresărire. Se lăsă un pic pe spate în încercarea de a se retrage, dar fotoliul pe care şezuse mai devreme îi oprea refugierea.

Înghiţi în sec şi încercă să bălmăjească ceva care s-o scoată din încurcătură.

— Domnule, este evident că nu mă placeţi, aşa că... nu înţeleg de ce insistaţi să mă păstraţi aici...

— De ce insişti dumneata să pleci? Fostul proprietar mi-a spus că lucrai cu mare plăcere şi clienţii dumitale îşi reînnoiau abonamentele cu fidelitate.

— Nu-mi mai place aici..., bâigui ea.

— Asta-i o scuză de doi bani, domnişoară! Dacă-mi dai un motiv serios, s-ar putea să consimt la eliberarea dumitale de contract.

Emana o forţă stranie, iar apropierea de el o dezorienta şi-i făcea vraişte toate gândurile, îi zdrobea toată rezistenţa câştigată cu mare efort de voinţă. Simţea ciudă pe propriul corp pentru reacţia trădătoare.

Ceva din vocea lui o făcu să înţeleagă că nu era deloc adevărat. Nu ar fi eliberat-o de contract, dorea doar s-o tragă

de limbă, aşa că hotărî să fie precaută, până când va afla ce se întâmplă.

— Despre ce comision este vorba? se auzi spunând.

Simţi cum tensiunea din el se evaporă şi corpu-i încordat se relaxează. Un zâmbet abia schiţat îi înflori pe buze, apoi se îndepărtă şi scoase din sertarul biroului o cheie şi i-o înmână.

— Mergi la mine acasă. În camera mea se află un dulap a cărui uşă o deschizi cu această cheie. Acolo vei găsi un pachet învelit în hârtie albastră, o vei lua cu tine... dumneata, se corectă el zâmbind ironic, iar şoferul meu te va duce la o adresă unde îl vei înmâna doamnei casei.

— Să nu vă faceţi un obicei din asta! Sunt sigură că pot ataca nenorocitul ăla de contract, dacă-mi veţi pretinde să fac altă muncă decât cea pentru care am semnat. E prima şi ultima oară când fac pe curierul!

Ea se aştepta ca replica să-l enerveze şi când colo el zâmbi, sincer amuzat de răzvrătirea ei vitejească. Pentru câteva clipe îl zări pe Mason de care se îndrăgostise. Pe cel al cărui chip strălucea de blândeţe şi sub a cărui privire te încălzeai ca sub razele unui soare blând.

— Vom vedea, domnişoară, vom vedea! spuse el pe ton moale.

Total dezarmată de inflexiunea vocii lui şi temându-se că toată rezistenţa şi aversiunea adunate cu greu s-ar putea face praf şi pulbere în faţa noii atitudini, se precipită pe uşă şi ieşi val vârtej.

Închise uşa biroului după ea şi nimeri nas în nas cu un bărbat. Palmele ei se proptiră fără voie pe pieptul bărbatului. Se dădu un pas înapoi şi rămase ca paralizată. Ochii lui Mason o priveau de sub o claie ciufulită de păr şaten deschis, bătând spre blond.

Bărbatul îi zâmbi.

— Îmi cer scuze! spuse el.

— Eu îmi cer scuze, nu te-am văzut! bâigui Ana, neputându-şi lua ochii de la bărbatul ce părea versiunea cu păr şaten a celui din al cărui birou tocmai ieşise. Aceeaşi ochi tulburători, străbătuţi de irizaţii aurii, o fixau curioşi.

Îşi dădu seama că trebuie să arate teribil de prostesc, aşa cum se holba la el cu gura căscată. Se adună iute şi, ferindu-se din calea lui, ieşi pe uşă fără un cuvânt.

Bărbatul ieşi după ea pe hol şi o petrecu din priviri până când se făcu nevăzută. Deodată, unda de bunătate din ochii lui dispăru şi lăsă loc unei sclipiri răutăcioase, iar un zâmbet maliţios i se născu pe buze.

— Să fiu al dracu`! Frăţioare, dacă eu nu te cunosc, nimeni nu te cunoaşte! mormăi el ca pentru sine. Carevasăzică, asta-i gâsculiţa de care eşti îndrăgostit! Hm! M-am întors taman la ţanc! Presimt că mă voi distra pe cinste!

Dacă privirea ar fi putut ucide, George Hart ar fi căzut secerat în momentul când fratele său, Mason, dădu cu ochii de el stând în uşa biroului, rezemat de catul acesteia. Obrazul frumos al bărbatului deveni livid, cuprins de o ură amestecată cu surpriză.

— S-ar zice că te paşte un atac de cord, frăţioare! exclamă George din prag, nepărând deloc mirat de reacţia fratelui.

Încercă să păstreze o anumită detaşare în glas, dar dezgustul pe care după atâția ani, îl mai citea încă pe chipul fratelui său îl destabiliza.

— Ce cauţi aici? întrebă Mason pe ton sumbru, privindu-l pe sub sprâncenele care acum deveniseră o singură linie amenințătoare.

Ochii înneguraţi prevedeau furtună.

George nu se mişcă din pragul uşii. Pentru o clipă fugară,

nesiguranța îi licări în ochii atât de asemănători cu ai fratelui. Îl înfrunta din priviri, dar, prudent, evita să păşească pe teritoriul acestuia.

— Ce ai zice dacă ne-am comporta ca nişte adulţi? spuse.

— Ce tupeu ai, nenorocitule! explodă Mason, apropiindu-se amenințător de George. De ce te-ai întors? Ţi s-a urât cu viața?

George se dădu câţiva paşi înapoi. Când Mason ajunse lângă el, cu acea expresie din care se putea descifra ostilitate nedisimulată, exclamă:

— Mama! Ea m-a chemat! Mi-a spus că nu se simte bine şi vrea să mă vadă!

Mason se opri brusc, ca şi când ar fi fost sustras cu brutalitate dintr-o stare de transă profundă. Privi buimac în ochii bărbatului ce-i stătea dinainte, ca şi când abia atunci ar fi realizat cine era cel din fața sa: fratele pe care mama îl iubea tot atât de mult, pe cât îl iubea pe el. Îi cercetă cu luare aminte chipul, încercând parcă, să extragă de acolo adevărul. Ştia că fratele lui era capabil să mintă, iar ființa lui să exulte cea mai credibilă sinceritate.

— Iar tu ai venit fuguța în speranța că va muri şi-o vei moşteni, nu-i aşa? De câte alte ori te-a chemat şi n-ai venit? Nu îţi ajung banii pe care îi primeşti lunar, ca plată pentru tăiatul frunzelor la câini? Aş fi în stare să pariez pe viața mea că ăsta-i motivul pentru care te afli aici. Te poţi întoarce de unde ai venit, chiar acum. Nu vei primi niciun sfanţ în plus față de alocația pe care o primeşti lunar, suficientă cât să hrănească pe săturate un oraş întreg!

— Ascultă, frate...

— Nu-mi mai spune "frate"! tună Mason.

— Nici mie nu-mi face nici o plăcere să dau ochii cu tine, dar – îţi repet – mama m-a chemat! Şi apoi, am tot dreptul să fiu aici sau pe oricare altă proprietate a familiei.

Nu eşti singurul fiu al părinţilor noştri!

— Sunt singurul responsabil! Dacă afacerile familiei ar fi încăput pe mâna ta, azi am fi murit cu toţii de foame! Dar datorită mie tu huzureşti în lux, la Paris, împreună cu...

Mason tăcu dintr-odată, cuvintele părând că i se înnoadă în gât. Coborî privirea şi, învins de o forţă nevăzută, dar cumplită, se retrase de lângă George. Se opri lângă fereastra largă din spatele biroului său şi privi afară cu o tristeţe implacabilă.

— Mă vei ierta vreodată? se auzi vocea lui George.

Nu primi răspuns. Încurajat de tăcerea fratelui, se apropie şi se aşeză într-un fotoliu.

— Ai putea s-o faci, ştii? Am văzut-o pe frumuşica aia ieşind de la tine...

Mason se întoarse fulgerător, fixându-şi fratele cu o căutătură năprasnică. Strânse spătarul scaunului cu atâta forţă, încât lemnul aproape trosni în mâinile lui.

— Vreau să spun că..., bălmăji George alarmat.

— Vrei să spui că încă nu te-ai vindecat de nenorocitul obicei de a asculta pe la uşi! Asta vrei să spui!

— Am auzit fără să vreau! se apără George, părând ofensat de insinuare. Doream să intru la tine când am auzit că vorbeai cu cineva. N-am vrut să deranjez, aşa că am aşteptat să te eliberezi.

Mason zâmbi sarcastic.

— Ce convenabil pentru tine!

George ridică ochii în tavan, exasperat.

— Uite cum mă primeşti! se lamentă el. Doar nu ne-am mai văzut de ani buni!

— Dacă te-aş fi văzut pe lumea cealaltă, tot ar fi fost prea curând pentru mine! Poate într-o altă viaţă, George! Poate atunci tu vei fi un frate care nu-şi înjunghie pe la spate propriul sânge!

George se ridică şi, cu un aer jignit, spuse:

— Doar n-o să stau aici să te privesc cum faci pe sfântul Mason cu mine! Doream doar să spun că dulceaţa aia care a ieşit de aici pare...

— „Dulceaţa" nu-i treaba ta!

— V-am auzit discuţia, înseamnă ceva pentru tine.

— Ai ascultat, deci! Eşti aici de câteva minute şi te-am şi prins cu minciuna! Oricum, în momentul în care voi simţi nevoia să mă confesez unui şarpe, tu vei fi primul la care mă voi gândi!

— Frate, mi-aş vinde sufletul, numai să ştiu că mă ierţi! spuse George cu o privire rugătoare.

— Sufletul tău? Cine dracu` are nevoie de el? Nici Lucifer nu l-ar vrea, n-ar mai avea nimic de corupt la el.

George nu mai spuse nimic. Părea foarte afectat de vorbele dure ale fratelui.

— Dacă există ceva ce aş putea face...

— Poţi să nu-mi mai ieşi în cale!

Fără un cuvânt, George se ridică, se apropie de uşă cu intenţia de a ieşi, dar în prag se opri şi, după câteva clipe de reflecţie, se întoarse către Mason. Expresia de pocăinţă îi dispăruse de pe chip.

— Mă tem că asta va fi destul de greu de realizat, frăţioare, din moment ce am venit aici să-mi pretind drepturile. Ne vom întâlni destul de des, indiferent dacă o să-ţi placă sau nu!

— Bravo! Acum te recunosc! Ăsta eşti tu! replică Mason cu o grimasă de dezgust, simţind în acelaşi timp satisfacţia celui ce a determinat un şarlatan să-şi dezvăluie adevărata natură ipocrită.

George dădu să iasă, dar se ciocni de doamna Gunter care, teribil de agitată, dorea să intre.

— Mare aglomeraţie pe aici! exclamă George, ridicând

brațele în aer pentru a-i face loc să treacă.

— Domnule Hart, mă scuzați! spuse corpolenta femeie, privindu-l cu ochi de cățel mustrat.

George îi zâmbi galant, o salută ducând mâna dreaptă către frunte și plecă.

— Domnule, avem o problemă...

— Rezolvați-o! i-o tăie Mason nervos.

— Dar, domnule...

— Lăsați-mă! Vă rog să ieșiți!

După ce doamna Gunter ieși, la fel de agitată precum intrase, Mason se așeză la birou și, cuprinzându-și fruntea în palme, se lăsă pradă unei deznădejdi crâncene. Revederea cu George îi răscolise răni și amintiri pe care le crezuse demult îngropate, dar iată, la primul contact cu memoria lor, inima îi sângera la fel ca în ziua când primise lovitura.

În acest timp, limuzina care o ducea pe Ana către casa lui Mason se oprise în fața proprietății, așteptând ca porțile masive, ca de fortăreață, să se deschidă. O alee străjuită de stejari cu trunchiuri groase se așternea în față. La capătul ei se zărea o cochetă vilă în genul celebrelor cottage englezești. Gazonul verde, proaspăt tuns, umplea atmosfera de miros crud, revigorant. Ici și colo, tufe de trandafiri în diferite culori și hortensii de un albastru limpede, însuflețeau peisajul și alungau din monocromia verdelui.

Când Ana coborî din vehicul, se pomeni în față cu un spiriduș cu părul roșu ce o privea curioasă de la înălțimea celor o sută douăzeci de centimetri, purtați cu mândrie. Stătea foarte dreaptă, în încercarea de a nu pierde nici măcar un milimetru din cei pe care-i avea.

— Bine ați venit, domnișoară, o întâmpină ea, gureșă. Domnul mi-a spus că veniți. Sunt la dispoziția dumneavoastră. Eu sunt Maria, bucătăreasa domnului. Azi doar eu sunt

acasă. Ceilalţi au zi liberă.

Ceilalţi! gândi Ana. *Oare de câţi oameni este nevoie pentru a sluji pe unul singur?*

Maria părea genul care nu tace niciodată şi, curând, Ana renunţă s-o mai asculte. Se lăsă condusă pe holurile casei. La un moment dat, după ce străbătură un labirint întunecos, spiriduşul se opri în faţa unor uşi duble, anunţând-o pe Ana că acela este „dormitorul domnului".

Dormitorul domnului!, se trezi Ana maimuţărind-o în gând, pe Maria.

Împinse uşile şi pătrunse în încăpere. Era imensă, mai mare decât întregul ei apartament. Senzaţia de spaţiu era amplificată şi de numărul mic al pieselor de mobilier ce, în schimb, suplineau prin dimensiunile generoase. Patul ar fi putut adăposti cam şase somnoroşi, după calculele Anei. Era acoperit cu mătase albă, iar razele soarelui ce se strecurau prin fereastra largă îl mângâiau blând, dându-i un aspect diafan, cu luciri şi transparenţe aeriene.

Simţi o dorinţă irezistibilă de a atinge textura delicată, aşa că se apropie de pat cu paşi şovăitori, de parcă ar fi dormit cineva în el. Îşi plimbă palma pe suprafaţa alunecoasă. Materialul răcoros şi moale avu un efect straniu asupra ei; o făcu să-şi dorească să-i simtă atingerea vaporoasă pe tot corpul, aşa că îşi învinse reţinerea şi se lungi pe pat.

Simţi mirosul de parfum bărbătesc, binecunoscut de acum, cum îi invadează nările. Deodată, avu senzaţia că Mason s-ar fi putut materializa în faţa ochilor ei în orice moment. Sări ca arsă din pat şi netezi cu mâna cutele făcute de joaca ei inocentă.

Se îndreptă spre dulapul indicat de Mason, îl deschise şi zări printre multe alte obiecte, cutia albastră. O luă şi ieşi.

După un drum de vreo douăzeci de minute, se afla sunând la uşa unei alte proprietăţi. Imediat apăru o femeie ce

o invită înăuntru şi o rugă să aştepte s-o anunţe pe stăpâna casei. Rămasă singură, Ana îşi aruncă ochii împrejur. Pe o comodă lungă, de culoarea abanosului, se aflau nenumărate fotografii înrămate, de dimensiuni diferite. Curând se edifică şi îi fu clar în a cui casă se afla, căci o doamnă cu privire blândă şi verde îi zâmbea din majoritatea fotografiilor.

Pentru că aşteptarea se prelungea, dădu să se aşeze pe un scaun cu tapiţerie preţioasă, galbenă, când, deodată, strigătul sfâşietor al unei femei se auzi de la etajul superior. Rămase o clipă locului, surprinsă, însă când chemarea se auzi şi a doua oară, se avântă pe scări, în sus, urcând câte două trepte deodată. Reperă uşa de unde provenea şi, cu elanul groazei, o dădu de perete.

Slujnica ce îi deschisese mai devreme se afla aplecată asupra unei doamne pe care Ana o recunoscu imediat ca fiind cea din fotografiile din hol. Femeia căzută avea ochii larg deschişi, ieşiţi din orbite şi părea că se luptă pentru fiecare gură de aer. Mâna dreaptă îi era împietrită într-o încleştare teribilă în partea stângă a pieptului.

Ana se repezi şi o smulse pe slujnica înnebunită de pe femeia în agonie.

— Ce-i cu ea? Ce suferinţă are? o întrebă pe fată, scuturându-i zdravăn umerii.

— Nu ştiu! Nu ştiu! urlă nefericita ca scoasă din minţi.

— Suferă cu inima? Vino-ţi în fire, am nevoie de ajutorul tău! îi strigă Ana.

— Nu ştiu! Nu ştiu! continuă slujnica.

Exasperată de gândul că irosea timp preţios, Ana îi trase o palmă peste obraz, pentru a o trezi la realitate. Ceea ce se şi întâmplă. Fata privi buimacă la Ana, apoi la femeia căzută.

— Adu-mi repede o aspirină, apoi suni la Urgenţe! Sau ai sunat deja?

Fata clătină din cap în semn că nu.

— Repede! Aspirina, mai întâi! strigă Ana.

Servitoarea dispăru, dar se întoarse cât ai clipi, ţinând o pilulă de culoare albă în mână.

— Zdrobeşte-o într-un pahar! ordonă Ana. Repede!

Tânăra făcu întocmai şi, după ce turnă puţină apă peste pudra alba, îi dădu Anei paharul. Ea se aplecă asupra celei căzute şi îi ridică uşor capul. Femeia nu mai era în stare să coopereze, aşa că îi turnă lichidul alb pe gât, în speranţa că va ajunge în stomac. În timpul ăsta Ana o auzea pe slujnică vorbind cu un dispecer de la serviciul de urgenţe.

— Totul va fi bine, şopti Ana cu inima cât un purice.

Gândul îi zbură la Mason. Îşi aminti blândeţea din tonul lui, atunci când vorbise despre mama lui, pe când se aflau pe colina de pe proprietatea doamnei Harris. Inima i se strânse şi, luând mâna doamnei Hart, i-o mângâie ca şi când ar fi vrut să-i ofere din vitalitatea ei.

Ambulanţa sosi în scurt timp şi nu dură mult până când doamna Hart ajunse la spital, pe mâinile specialiştilor. Ana o însoţise şi nu lăsase mâna femeii dintr-a ei, tot drumul. Îi vorbise în permanenţă, şoptind cuvinte de încurajare. Că le spunea pentru bolnavă sau pentru propria îmbărbătare, n-ar fi putut preciza.

Măsura în lung şi în lat sala de aşteptare a spitalului, frângându-şi mâinile cu înfrigurare, rugându-se ca doamna Hart să scape cu viaţă, când îl zări pe Mason străbătând cu paşi mari holul, arătând răvăşit şi îngrozit de moarte. Se vedea că fugise imediat cum auzise vestea, căci nu purta nelipsitul lui sacou, iar cămaşa îi atârna pe jumătate, peste pantaloni.

Ajuns în faţa Anei, îi cuprinse mâinile într-ale lui, privind-o implorator, de parcă salvarea mamei lui ar fi stat în puterea ei.

— Ana, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu mare lucru! Doar că...

Nu termină ce avu de spus Fură întrerupţi de un medic, venit să le anunţe starea pacientei.

— Sunteţi familia doamnei Hart? întrebă el, privind când la Ana, când la Mason.

— Da! răspunse Mason, cercetând cu înfrigurare chipul medicului în căutare de indicii revelatoare.

— Doamna este bine acum!

Mason expiră cu forţă, a uşurare, și ochii i se umplură de lacrimi de fericire.

George apăru dintr-odată lângă ei, arătând la fel de răvăşit ca fratele lui.

— Ce-i cu mama? se repezi el.

— E bine acum, reluă medicul, a avut un mare noroc! Se pare că cineva i-a salvat viaţa! Aspirina aceea ne-a dat nouă timpul necesar pentru a o putea salva.

Mason şi George nu înţelegeau nimic şi priveau contrariaţi, către medic.

— Despre ce vorbiţi, doctore? interveni George.

— Eu... ăăă... i-am dat o aspirină, şopti Ana. Am auzit asta odată, undeva. Că o aspirină ar putea salva viaţa unei victime a infarctului... Toate semnele păreau să indice aşa ceva...

Bărbaţii erau cu ochii aţintiţi asupra ei. Medicul o privea cu un zâmbet binevoitor, iar fraţii, cu încordare şi ochii măriţi de surpriză. Un amestec de recunoştinţă, mirare, şoc şi spaimă li se oglindea pe chipurile transfigurate.

— Mulţumesc, Ana! spuse George, prinzând mâna Anei. De acum eşti ca parte din familie!

Il asculta pe George, dar ochii îi erau aţintiţi asupra lui Mason. Privirea lui era singura mulţumire de care avea nevoie. Cuvintele erau de prisos. Expresia duioasă de pe

chipul bărbatului, şterse într-o secundă toate urmele suferinţelor îndurate din pricina lui şi, imperceptibil, buzele ei descriseră un zâmbet.

— Putem merge s-o vedem? întrebă George.

— Doar dacă nu staţi mult. Are nevoie de odihnă. A, să nu uit! A cerut să-şi vadă îngerul păzitor, spuse medicul făcându-i cu ochiul, complice, Anei.

În salonul rezervat, doamna Hart era conştientă, dar vizibil afectată de criza prin care trecuse. Cearcăne adânci, vineţii, făceau ca ochii ei verzi să pară spălăciţi, aproape gălbui. Era conectată la o mulţime de aparate medicale şi ritmul bătăilor inimii se auzea sonor, redat cu fidelitate de un monitor cardiac.

Zâmbi când dădu cu ochii de copiii săi. Se aşezară câte unul pe fiecare parte a patului, iar Ana rămase deoparte, lângă uşă. Fiecare dintre fii, luă câte o mână a mamei, sărutând-o cu afecţiune. Ea îi privea cu ochi luminoşi, topită de dragoste.

— Dragii mamei! şopti ea cu voce de abia auzită. Ce bucurie să vă mai pot vedea!

— Mamă, nu vorbi, o rugă Mason. Nu te obosi.

— Sunt bine, scumpii mei! Dar... dar unde e tânăra? întrebă femeia, încercând, fără succes, să-şi rotească privirea prin cameră.

Ana se apropie. Când dădu cu ochii de ea, doamna Hart îi adresă un surâs plin de recunoştinţă. Îşi eliberă mâna dintr-a lui Mason şi o întinse către Ana. Ea i-o prinse strâns, emoţionată.

— Mulţumesc, draga mea! şopti femeia cu glas moale.

— Mă bucur nespus că acum sunteţi bine! spuse Ana.

George şi Mason se priviră şi, pentru o clipă, vechea lor prietenie, prietenia copilăriei lor, reapăru. Dar nu ţinu mult, căci chipul lui Mason se întunecă, redevenind impenetrabil

şi dur ca stânca. Mamei nu-i scăpă metamorfoza şi surâsul ce-i stăruise pe buze de la vederea persoanelor cele mai dragi din viaţa sa, se topi într-o expresie de dureroasă amărăciune.

— Ştiţi voi cât de tare mă supără duşmănia dintre voi? Faceţi pace de dragul meu! Ce-a fost, a fost! spuse ea, privind când la unul, când la altul.

— Mamă, te rog! spuse George. Nu-i momentul!

Mason îl privi cu un zâmbet sarcastic.

— Da, mamă, nu-i momentul! spuse. Nu putem să-l facem pe George de ruşine! Rufele murdare se spală în familie!

— Nu te poţi abţine nici măcar acum? îl dojeni George, încruntat.

Ana se simţi încurcată de situaţia stânjenitoare în care era pusă, aceea de a asista la erupţia chestiunilor neplăcute ce există, subteran, în fiecare familie. Numai că în această familie, socotelile de încheiat între membrii ei, păreau profunde, sângerânde şi la infinită distanţă de rezolvarea lor. Agresivitatea şi ranchiuna celor doi fraţi, trebuie să fi fost ca un cuţit răsucit mult prea des şi mult prea profund în inima bietei lor mame. Ura dintre ei mocnea în voie, fără să ţină seama de suferinţa celei ce le dăduse viaţă.

Simţea nevoia să iasă. Tensiunea dintre băieţii Hart devenise aproape materială. O împiedica să respire.

— Eu mă retrag, spuse cu voce abia auzită. Însănătoşire grabnică, doamnă Hart!

— Să vii neapărat să mă vizitezi acasă, şopti doamna Hart.

— Nici nu mă gândesc să fac altfel! răspunse Ana, strângând din nou mâna femeii.

În timp ce se îndrepta către uşă, auzi vocea lui Mason.

— Te rog să mă aştepţi, vom pleca împreună!

— Voi fi în grădina spitalului, spuse ea şi ieşi.

Găsi o bancă la umbra unui castan şi se aşeză. Dacă n-ar fi ştiut că grădina aceea aparţinea unui spital, ar fi putut jura că este a unui parc obişnuit. Nimic din ceea ce se întâmpla în această zonă verde nu trăda suferinţa ce se răscolea şi se zbătea deznădăjduită în lupta pentru viaţă în spatele zidurilor albe, aflate la mai puţin de o sută de metri depărtare.

Nu departe de ea, pe o altă bancă, se afla o mămică tânără supraveghind o fetiţă ce nu părea să aibă mai mult de trei anişori. Copila târâia pe trotuar, încoace şi încolo, o jucărie colorată cu roţi, care în timp ce se deplasa scotea sunete şi se rotea. Avea mersul acela opintit al copilaşilor mici şi râdea cu atâta poftă, încât, privind-o, era imposibil să nu zâmbeşti cuprins de duioşie.

Ana îşi aruncă ochii asupra mamei ce părea total absorbită de contemplarea îngeraşului cârlionţat. Surâdea cu gingăşie către puiul ei, dar ochii îi erau trişti şi spuneau o cu totul altă poveste decât buzele zâmbitoare.

Ana simţi cum norul aspru al apăsării sufleteşti i se cuibăreşte în piept. Probabil femeia avea pe cineva drag, poate chiar pe tatăl fetiţei, internat în acest spital. Ar fi vrut să meargă la ea, s-o ţină strâns într-o îmbrăţişare caldă, dar totul rămase doar în faza de gând. Oricât de mult şi-ar fi dorit asta, ştia că nu are cum să aline suferinţa cuiva aflat într-o astfel de situaţie.

Tresări când îl văzu pe Mason stând în faţa ei, contemplând-o.

— Ai venit!

— Observ că ne tutuim! glumi el, în timp ce se aşeza lângă ea.

— Am uitat! zâmbi şi ea.

— Eşti bine?

— Priveam la fetiţa aceea.

Mason privi şi el către copilul care, cu o energie inepuizabilă, alerga împreună cu jucăria ei gălăgioasă. Un zâmbet în care se acumulase toată tandreţea universului înflori pe buzele bărbatului.

Cât e de frumos, afurisitul! îşi spuse Ana, privindu-l cu o afecţiune pe care nu putea s-o ascundă.

Şi acum, după ce dăduse nas în nas cu posibilitatea ca în orice clipă să faci cunoştinţă cu moartea, nici nu-i mai păsa dacă se observa sau nu.

— Îţi plac copiii..., spuse el şi ea nu-şi putu da seama dacă era o întrebare sau o constatare.

— Cui nu-i plac?!

— Ai fi surprinsă!

Pentru o clipă zâmbetul cald dispăru şi făcu loc unei grimase ce trăda ironie aspră, dar cum apăru se şi făcu nevăzută.

— Ce contrast între nevinovăţia acestui prunc şi sufletul învolburat al mamei! Ce ochi trişti! spuse.

Ana îl privi surprinsă.

— La acelaşi lucru mă gândisem şi eu!

Acum fu rândul lui s-o privească, zâmbind.

— Empatia! Minunată calitate! Nu mulţi oameni reuşesc să se identifice afectiv cu trăirile celorlalţi şi să le intuiască astfel stările sufleteşti.

— Sper că e vorba de empatie şi nu-i judec pe ceilalţi după propriile mele trăiri.

— Nici n-ai avea cum să-i judeci altfel. Dar aici intervine bunul simţ al fiecăruia şi inteligenţa afectivă, care – deşi pare o găselniţă a ultimilor ani – explică multe.

Tăcură pentru o vreme şi, fără să-şi dea seama, pe chipurile lor se odihnea acelaşi tip de zâmbet, adresat nici unei situaţii, nici unei persoane – izvorât din bucuria tainică, nerecunoscută niciodată cu glas tare, de a fi unul lângă celălalt,

împărţind gânduri şi simţăminte gemene.

Un bărbat şi o femeie, păşind agale pe aleea umbrită, captară atenţia lui Mason. Discutau cu ton scăzut, înclinându-şi capetele unul către altul de câte ori vorbeau.

— Uite! spuse Mason. Ce părere ai despre acest cuplu?

— Adică?

— Crezi că sunt căsătoriţi sau nu?

— Nu ştiu.

— Nu sunt, îţi spun eu! El o curtează asiduu, însă.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Mai devreme, pe alee, ea a scăpat din mână batista aceea roz. Nici n-a atins pământul, că bărbatul s-a repezit imediat şi a prins-o!

— A, da! Asta zic şi eu dovadă! râse Ana.

Mason se arătă amuzat de neîncrederea ei.

— Dacă ar fi fost căsătoriţi, continuă el, nu ar fi fost atât de prompt. Dar acum este în faza de cocoş...

— Cocoş?! râse Ana din nou.

— Da! O curtează, şi-a scos de la naftalină toate atuurile, ba chiar a mai luat cu împrumut pe cele care îi lipseau. Vrea s-o dea gata! Şi după cum îl priveşte ea, victoria nu-i departe!

Ana izbucni în râs.

— Eşti periculos, domnule! Aşa faci şi tu?

— Crezi că eu sunt mai breaz decât confratele meu? râse Mason. Aşa suntem toţi, dacă ne-am putea vedea din exterior, ne-ar îngrozi patetismul situaţiei! Ne-am retrage cu toţii prin mănăstiri, ne-am călugări, ne-am...

— OK, am înţeles! Bine că nu vă puteţi vedea din exterior, domnilor! Ce ne-am face fără voi?

— Eu am dat informaţii duşmanului! Vreau acelaşi lucru la schimb! Cum e cu voi, femeile, florile delicate ale Universului?

— Dacă voi sunteţi cocoşi, noi suntem nişte gâsculiţe, aşa că nu suntem mai grozave decât voi, când vine vorba despre îndrăgosteală. În alte situaţii, desigur că vă suntem superioare, îl tachină ea privindu-l cu un aer năstruşnic.

— Câtă viclenie! M-ai atras pe un teren minat! Orice discuţie pe aceasta temă se termină rău pentru noi, bărbaţii, aşa că refuz să-i dau curs!

— Ori eşti un mare laş, ori eşti un mare înţelept!

Râseră împreună şi momentul de perfectă comuniune le însenină chipurile când deodată, alarmată, Ana îşi aminti că abandonase cutia albastră pe holul doamnei Hart.

— Dă-o încolo de cutie! Mă bucur că ai fost acolo în acel moment! spuse Mason, privind-o cu ochii aceia care-i mulţumeau mai bine decât ar fi făcut-o toate cuvintele de recunoştinţă din lume. Acum, hai să te conduc acasă. A fost o zi grea pentru amândoi! Vom vedea ce ne aduce ziua de mâine!

Ajunsă acasă, după un duş prelung, se echipă în pijamale şi nu mai zăbovi, se băgă în pat. Înainte să închidă ochii, privi îndelung rochia aurie pe care o primise cadou de la Mason. O ţinea atârnată de uşa dulapului pentru a o avea mereu sub ochi. Pe cealaltă, se afla agăţat sacoul lui şi, văzând cele două piese de îmbrăcăminte şezând cuminţi una lângă alta, surâse larg. Întinse mâna şi, de pe noptieră, luă cutiuţa violet în care se afla medalionul oferit de el. Îl luă, îl prinse în jurul gâtului şi puse din nou capul pe pernă.

Îşi aminti de cuvintele pe care le rostise în gradina spitalului, „Vom vedea ce ne aduce ziua de mâine!” şi se rugă în secret ca ziua de mâine să i-l aducă pe el, bărbatul cu ochi verzi ca iarba.

Capitolul IV

Se întâmplă deseori ca oamenii proaspăt scăpaţi din ghearele morţii să revină la viaţă complet schimbaţi, şi măcar pentru o perioadă scurtă, până când apăsătoarea amintire se cufundă în nisipurile mişcătoare ale subconştientului, ei par cu totul alţii. Cei mai mulţi dintre ei – norocoşii – încep să se bucure de lucrurile pe care până atunci nici nu le observau sau pe care le luau de-a gata. Un nou simţ, căpătat din răsuflarea neagră a morţii, îi face să perceapă tot ce-i înconjoară cu totul diferit, într-o manieră superioară, apropiată de originea hărăzită lucrurilor de către Dumnezeu.

După ieşirea din spital, Louise Hart se întoarse acasă animată de un asemenea neastâmpăr, încât toţi căzură de acord că nefericitul eveniment trebuie s-o fi afectat destul de brutal, din punct de vedere emoţional. Nu poposi în casa din oraş decât atâta timp cât îi fu necesar pentru a-şi împacheta câteva haine, căci era hotărâtă să locuiască o vreme la ferma familiei, proprietate moştenită de la părinţi, situată într-o regiune deluroasă, înconjurată ca o insulă, de vaste suprafeţe împădurite. Nimeni nu reuşi s-o convingă că este mai bine să rămână în casa din oraş, de unde, în caz de urgenţă ar fi putut ajunge rapid la orice spital și nu la o depărtare de peste patru sute de kilometri. Hotărârea ei fu de nestrămutat.

Mason încercă s-o înduplece, apelând la toate tacticile, când rugând-o, când certând-o, dar în cele din urmă cedă şi singura victorie obţinută fu aceea că mama sa acceptă să fie însoţită de o asistentă medicală, angajată special pentru a o

ţine sub observaţie.

Nici nu puse bine piciorul în vilă, că şi dădu ordine ca mobilele să fie schimbate. Zugrăvi pereţii în culori vii, la care până atunci nici măcar nu îndrăznise să se gândească. Cumpără o mulţime de plante şi copaci şi nu doar asista la plantarea lor, ci participa însufleţită, punând chiar ea mâna pe cazma, spre oroarea fără margini a grădinarului, care o şi vedea pe femeie răpusă de-o altă criză cardiacă, iar pe el însuşi, tras la răspundere. Nu se putea înţelege cu ea şi ori de câte ori încerca să-i ia unealta din mâini, ea se enerva şi ameninţa că-l concediază.

— Poate ar fi mai bine să mă concediaţi, doamnă! se tânguia el. Dacă vi se va întâmpla ceva, conaşu' mă va ucide! Mai bine concediat decât mort.

Doamna Hart doar clătina din cap şi, cu mănuşile mari ale grădinarului în mâini, cu genunchii proptiţi în pământul reavăn, acoperea cu grijă fiecare plantă. După ce operaţiunea era dusă cu succes la îndeplinire, femeia zâmbea tainic către plantă, privind-o aşa cum şi-ar fi privit fiii.

Grădinarul, stând cu palmele împreunate, sprijinindu-şi generoasa conformaţie trupească în capătul cozii unei cazmale, o privea ca pe o ciudăţenie şi nu avu nevoie de mai mult pentru a se convinge că femeia era smintită. Privea în urma lui, la gropile ca săpate de hârciogi şi care îşi aşteptau plantele, rugându-se ca „dacă o fi ca doamna să moară, măcar să nu se întâmple în timp ce lucrează cu el, în grădină".

La îndemnul lui Mason, doamna Harris venea în vizită destul de des şi uneori rămânea câteva zile la rând. Femeile făceau dese plimbări prin vasta proprietate, supraveghind schimbările care aveau loc la tot pasul. Uneori, Dan le însoţea, spre marea bucurie a doamnei Hart. Prezenţa acestui bărbat cu o personalitate aparte, o binedispunea fără greş.

— Nu ştiam că mai deţii această proprietate, Louise!

spuse doamna Harris, într-una dintre după amiezele în care venise însoţită de fratele ei. Înțelept ar fi fost s-o vinzi. O fermă, prin definiţie, trebuie să fie plină de animale, dar singurul animal pe care-l văd pe aici este grădinarul tău!

Doamna Harris o privi dojenitor.

Ferma aparţinuse bunicilor doamnei Hart, fusese locul din care averea lor îşi luase startul, crescând în fiecare an. Pe măsură ce bunăstarea îşi găsea culcuş confortabil în sânul familiei, bunicul cumpăra pământurile vecinilor săi, mai puţin hărăziţi cu talent antreprenorial şi astfel proprietatea deveni atât de vastă, încât hotarele sale nu puteau fi cuprinse cu privirea. Tatăl actualei proprietare renunţase la creşterea vitelor, angrenându-se într-o multitudine de alte afaceri, părăsise provincia şi, instalându-se la oraş, cu flerul în afaceri moştenit de la părintele său, reuşi să devină atât de bogat, încât nu-şi mai putu gestiona averea de unul singur. Angajă oameni pricepuţi care, pentru nişte salarii cu multe zerouri, duceau prosperitatea pe noi culmi.

Tânăra Louise nu moştenise apetitul pentru afaceri al înaintaşilor săi, dar reuşi să paseze această ingrată sarcină pe umerii tânărului ei soţ, Paul. El nu avu cine ştie ce realizări, însă reuşi, datorită norocului, să menţină averea la valoarea pe care o avea în momentul trecerii în nefiinţă a socrului său.

Moartea lui Paul o lăsă pe Louise cu doi băieţi mici şi o afacere pe care nu ştia cum s-o managerieze. Încercă să facă faţă, dar firea ei înclinată mai mult spre artă, spre boem, nu se împăca deloc cu rapacitatea şi agresivitatea necesare unui om de afaceri de succes. Fiul mai mare, Mason, manifestă oarecare interes şi, însoţindu-şi mama peste tot, înţelese mai repede decât ea cum merg treburile pe acest teren de luptă. Aşa se face că pe la vârsta de şaptesprezece ani, tânărul preluă cu mână de fier afacerile familiei şi reuşi, numai el ştia

cum, s-o salveze din picaj. Fratele său, George, moştenise firea mamei şi era interesat de pictură, de muzică şi literatură, aşa că nu se amestecă, fiind mulţumit că fratele său se descurca suficient de bine, încât să-i permită să-şi satisfacă dorinţele cele mai îndrăzneţe în legătură cu pornirea sa naturală către frumos.

Ferma rămăsese în familie, nu din cauză că nu s-ar fi arătat doritori s-o cumpere, ci pentru valoarea sentimentală uriaşă pe care o avea.

— Draga mea, eşti sigură că toată viermuiala asta, nu te oboseşte? întrebă doamna Harris.

— Să mă obosească?! Dimpotrivă! Mă însufleţeşte ca nimic altceva până acum!

Dan, care oferise braţul stâng surorii şi pe cel drept, doamnei Hart, îi zâmbi acesteia din urmă.

— Ştii la ce mă gândeam pe când zăceam în ambulanţă? reluă doamna Hart. Vei râde, Julia!

— La ce?

— La faptul că n-am apucat să merg la un bal mascat şi n-am apucat să mă vopsesc blondă!

Doamna Harris o cercetă mirată.

— Blondă? Eşti nebună! Ţi-ar sta ca naiba, la tenul tău bronzat!

— O, Julia! spuse Dan. Doar asta ai înţeles?

Doamna Harris îşi dădu ochii peste cap.

— Poate că am înţeles, dar mă fac că plouă! spuse către frate, apoi se aplecă în faţă şi o privi pe Louise. Pricep unde baţi! Nu se va întâmpla!

— S-o facem! spuse Dan, cu chipul iluminat de entuziasm, ignorând-o cu totul pe sora sa. Vom organiza un bal mascat! Nici eu n-am participat la vreunul! Vom da un bal mascat la care tu vei apărea blondă!

— Ce?! sări ca arsă doamna Harris. Dan, frate, te-am

adus aici ca să mă sprijini şi nu ca s-o încurajezi în nebunia ei!

— Julia, nu sunt nebună! interveni blând, doamna Hart. Am avut o revelaţie, doar! Am simţit aripa de gheaţă a morţii atingându-mi obrazul şi atunci am realizat că, de fapt, n-am apucat să trăiesc deloc. Ştii că-i adevărat că toată viaţa ţi se perindă prin faţa ochilor? În toată nebunia aia m-am văzut pe mine trăind doar pentru alţii! Am trăit pentru soţ, pentru copii, dar niciodată pentru mine. Sunt atâtea lucruri pe care aş fi vrut să le fac, atâtea experienţe pe care aş fi vrut să le încerc. Simt că am o a doua şansă...

— Nici să n-aud! o luă la rost doamna Harris. Tu trebuie să stai liniştită, să nu faci efort şi să te fereşti de emoţii.

Louise Hart zâmbi.

— Tocmai asta vreau: emoţii!

— Gândeşte-te la ce vor spune copiii tăi.

— Nu! Cu ei am ratat totul! I-am crescut cum m-am priceput mai bine şi uită-te acum la ei! N-ai văzut duşmani mai aprigi decât fiii mei!

— N-a fost întotdeauna aşa.

— N-a fost, spuse doamna Hart cu o umbră melancolică pe chip. Dar ce folos, dacă acum nu mai e cum a fost?

Ajunseră în dreptul unui nuc bătrân sub a cărui generoasă coroană se găsea o băncuţă cu vopseaua pe jumătate scorojită. Doamna Hart zâmbi şi se aplecă spre ea, cercetând cu atenţie scândura cea mai înaltă a spătarului.

— Ce cauţi, Louise? întrebă Dan, strângând mai tare braţul pe lângă corp, pentru ca mâna femeii să nu-i scape.

— Uite! exclamă ea fericită, arătându-le cu degetul o porţiune din scândură, unde de abia se mai putea citi o scrijelitură tremurată.

„*Mami+Tati+George+Mason*", reuşiră cei doi să descifreze.

— Zece ani să fi avut George când a scris asta! Mason avea unsprezece. Paul...

Cuvintele nu mai ieşiră, sugrumate de emoţie.

Paul Hart murise cu atât de mult timp în urmă, încât femeia se gândea uneori că el n-a fost aievea, ci doar o plăsmuire într-un vis despre care doar auzise povestindu-i-se. Se măritase cu el pe când avea douăzeci de ani. Foarte repede veniră copiii şi, după o fericire intensă, dar care ei i se păruse mai scurtă decât o fluturare de gene, el dispăru, răpus de o boală ce se insinuase pe tăcute în trupul vânjos al bărbatului. Marele ei noroc au fost băieţii, asupra cărora îşi revărsase toată iubirea rămasă neoferită.

Louise îşi îndreptă ţinuta şi îşi şterse lacrimile înghesuite în colţurile ochilor verzi.

— Vreau să organizez un bal mascat, aici! Mă ajutaţi? Julia? Dan?

— Te ajut cu tot ce ai nevoie! se oferi Dan, fără zăbavă.

Julia Harris nu răspunse imediat.

— Mă văd nevoită, începu ea, să apelez din nou la bunul tău simţ şi să te rog să nu faci asta! Ar fi obositor pentru tine şi eu nu vreau să am nimic de-a face cu moartea ta! Vopseşte-te blondă, roşcată sau în dungi – cum îţi place – dar nu te înhăma la aşa treabă.

— Mă ajuţi sau nu?

— Eşti surdă? N-ai auzit ce am spus până acum? Nu! De fapt, stai! Cine naiba eşti tu şi ce ai făcut cu Louise?

— Hai, Julia! spuse Dan. S-o facem! Ne-am distra cu toţii!

— Câte petreceri ai mai organizat până acum, Dan? se oţărî doamna Harris către fratele său. Aha! M-am gândit eu! Eu am organizat destule ca să ştiu ce volum de muncă presupune.

Pe măsură ce vorbea, doamna Harris se simţea cuprinsă

de o iritare crescândă şi, ca de obicei când era nervoasă, vocea ei devenea înaltă, supărătoare.

— Eşti de acord cu ea, reluă furioasă, şi-i cânţi în strună, dar ştii ce-i faci? Imaginează-ţi că Moartea o aşteaptă acolo, la marginea pădurii şi ea merge târâş spre ea! Tu o iei în cârcă pentru a ajuta să ajungă mai repede!

— Ce imaginaţie de groază ai, surioară! spuse Dan, simţindu-se scuturat de-un fior. Exagerezi, ca de obicei!

Doamna Harris începu să se plimbe în sus şi în jos.

— Le voi spune fiilor tăi! făcu o ultimă tentativă de descurajare.

— Julia, nu te-am întrebat dacă eşti de acord ca eu să organizez un bal, ci dacă vrei să mă ajuţi! spuse doamna Hart cu ton moale şi calm, dar în care se simţea o hotărâre de neclintit.

— Nu vei ţine cont de părerea mea?

Julia era roşie la faţă.

— Nu.

— Atunci, nu mai am ce discuta cu tine! decretă şi, făcând stânga împrejur, o porni spre vilă.

Dan eliberă braţul doamnei Hart şi se aşeză pe băncuţă, ştergându-şi cu o batistă fruntea asudată.

— Dacă nu se întâmplă cum vrea ea, ne-am ars! râse el.

— Cum reuşeşti să-i faci faţă? întrebă Louise, privind în urma Juliei.

— Cu multe calmante şi antidepresive!

Chiar dacă doamna Harris îi abandonase pe cei doi, hotărâtă să nu participe la ceea ce credea sincer că i-ar putea face rău doamnei Hart, odată cu venirea serii, după cină, decizia ei îşi mai pierdu din fermitate. Când le fu servit lichiorul dulceag de vişine, neînduplecarea i se nărui cu desăvârşire.

Papilele gustative ale femeii, satisfăcute, nu-şi putură

aroga toate meritele, căci şi Dan muncise mult, folosindu-şi talentul persuasiv, plus câteva linguşiri bine plasate ce determinară ultima redută a rezistenţei surorii sale să cadă.

Curând, se trezi făcând planuri şi organizând totul aşa cum numai ea ştia, cu pricepere, atenţie la cele mai mici detalii, pentru ca petrecerea să fie un succes, în timp de doamna Hart şi Dan se priveau amuzaţi peste umărul ei. Chiar dacă, pentru efectul dramatic, îşi păstrase morga morocănoasă, entuziasmul de general de armată cu care trasa toate planurile pe hârtie, o trăda. Era făcută pentru asta.

Plănuiră strategii până aproape de ora unsprezece în noapte şi, când crezură că totul a fost pus la punct, doamna Harris se răzgândi asupra locaţiei, mutând totul în curtea spaţioasă. Nimeni nu i se opuse şi, în ciuda oboselii, cu pleoapele căzute pe jumătate, refăcură planurile.

Când seara balului sosi, toată curtea proprietăţii gemea de culoare. Chioşcuri micuţe de unde invitaţii erau serviţi cu tot ce le dorea inima şi altele, echipate cu băncuţe pentru cei care doreau să-şi odihnească picioarele obosite de dans, împânzeau proprietatea, fiind situate la distanţă între ele. Ghirlande viu colorate, tot soiul de împletituri din flori şi hârtie creponată atârnau de pe nişte sfori, pe care o firmă specializată le montase, agăţându-le de vârfurile copacilor cu ajutorul unor maşinării prevăzute cu scări. Muzica se auzea de peste tot, din difuzoarele camuflate în spatele tufelor dese. Ditamai ringul de dans, apăruse în centrul întregii desfăşurări de forţe, ca un platou deasupra căruia lumini multicolore planau ritmat.

Când Ana sosi, spre seară, înfăşurată în voaluri şi cu jumătate din chip acoperit, precum o prinţesă orientală, petrecerea era în toi. Era însoţită de Mara şi iubitul acesteia, Robert. Fiecare invitat avea dreptul, dacă dorea, să aducă

alte două sau trei persoane. Mara fusese în extaz când auzise şi aproape îşi târî iubitul la bal, căci omul îşi manifestase vehement aversiunea faţă de orice costumare, care în viziunea lui, era ridicolul suprem. Dar nu avu încotro şi acum îl înfăţişa plin de jenă, pe Peter Pan, alături de Tinkerbell a lui.

— Nu-mi vine să cred că m-ai pus să port colanţi! îi mârâi el Marei la ureche. Colanţi verzi! Dacă mă recunoaşte cineva, jur că...

— Mai taci! îl opri Mara, râzând cu gura până la urechi. Mi-ai turuit în cap fără încetare, tot drumul! Eşti foarte sexy în colanţi!

— Şi, uită-te la tine! Eşti aproape dezbrăcată în pojghiţa asta de ţesătură verde!

Fetele nu se puteau opri din râs.

Un Batman şi o prinţesă spaniolă se apropiară de ei.

— Aţi ajuns! spuse bărbatul.

După voce, recunoscură pe Greg.

Prinţesa îşi flutură cochetă evantaiul, privind pe sub genele false, apoi îşi scoase masca şi chipul îmbujorat al Irenei apăru de sub ea.

Fetele se îmbrăţişară, chicotind vesele.

— Cine mai este pe aici? întrebă Ana.

— Păi... cam toţi, răspunse Irene, privind-o complice.

Ştia că Ana era interesată de o singură persoană.

Băieţii dădură mâna şi se prezentară unul celuilalt.

— Văd că şi pe tine te-au vrut cu haine mulate! exclamă Robert, pe jumătate consolat la gândul că nu era singurul caraghios.

— Amice, eu mi-am cam făcut-o singur! râse Greg. Sunt sigur că Batman nu salva lumea îmbrăcat în spandex-ul ăsta ordinar în care mă simt ca într-o saună!

Silueta unei indience Chayenne se strecură pe lângă ei şi, după alură şi cosiţele blonde, recunoscură pe Carrie. Era în-

soţită de un pirat, căruia de sub o pălărie soioasă îi curgeau zeci de codiţe împletite, la fel de slinoase, iar unul dintre ochi îi era acoperit cu un petec negru.

Bărbatul privi pentru o secundă în direcţia lor, apoi se aplecă asupra blondei, şoptindu-i la ureche cuvinte care o făceau pe fată să râdă în hohote, în timp ce mima stânjeneala, plină de cochetărie.

Se amestecară cu restul invitaţilor, cu exclamaţii de uimire, admirând costumaţiile cele mai inspirate şi neobişnuite. Toată gama de personaje cuprinsă între prinţese diafane şi dihănii groteşti, populau acum proprietatea familiei Hart.

Un bărbat cu o claie cânepie, zburlită toată, ca blana unei mâţe furioase, se apropie de ea. Jumătate din faţă îi era acoperită de o mustaţă de culoarea părului, aşa că Ana nu-l recunoscu pe Dan decât când acesta fu foarte aproape de ea.

— Grozavă costumaţie ţi-ai ales! Frumuseţe şi mister! Te reprezintă! exclamă el.

— Mă tem că nu posed nici una dintre calităţile enumerate de dumneata!

— Să trecem şi modestia pe listă! spuse Dan pe ton admirativ. Dar ce zici de costumaţia mea?

Ana îl măsură din cap până în picioare.

— Păi... nu-mi dau seama ce reprezintă...

— La naiba! Ştiam eu că trebuia să zburlesc peruca asta şi mai mult! Hai, încearcă!

— Nu ştiu! Un savant nebun? încercă Ana după câteva secunde de gândire.

Dan râse cu poftă.

— Pe aproape, spuse el. Un savant, dar nu nebun! Sunt Einstein!

— M-aş fi aşteptat să vă costumaţi în filosof, îl tachină Ana, deşi habar n-am cum ar arăta filosoful tipic.

— Nu-s departe de ideea asta! Primii filosofi au fost oa-

meni de ştiinţă, matematicieni, aşa că vezi, scumpă domnişoară, filosofia nu-i deloc o ştiinţă abstractă după cum o consideră oamenii fără imaginaţie. Şi nu crede că filosoful e un puturos care stă toată ziua şi se gândeşte la rostul existenţei.

— De fapt, ce-i filosofia? întrebă Ana, atrasă de patosul lui Dan.

— Ha! Ai şi tu un os de filosof, domnişoară! râse Dan, mulţumit de atenţia pe care o căpăta. Întrebarea asta este prin ea însăşi o filosofie! O, vine Cruella, iar eu n-am băut suficient pentru a o putea suporta! Să fugim! spuse Dan pe ton şoptit, văzând-o pe sora sa apropiindu-se.

Ana se întoarse în direcţia indicată de privirea lui Dan. Doamna Harris purta pe umeri o mantie neagră ce flutura în jurul ei pe măsură ce înainta. Avea o coafură înaltă, ţeapănă; ochii îi erau machiaţi strident cu negru, iar faţă acoperită cu pudră albă. Părea o fantomă.

Te ia cu fiori, gândi Ana. *Nici că putea să-şi aleagă o masca mai potrivită, vrăjitoarea asta!*

Zâmbi, totuşi, femeii atunci când ajunse în faţa lor.

— Te căutam, Ana! spuse ea cu ochii la fată. Cred că am venit în momentul oportun, mai mult ca sigur, fratele meu îţi împuia capul cu aiureli existenţiale.

— Te asigur că domnişoara posedă o profunzime rar întâlnită chiar şi la persoanele care ar trebui s-o aibă, datorită vârstei si experienţei, interveni Dan, înţepând-o aluziv. Şi chiar discutam cu plăcere, nu-i aşa, Ana?

— Păi, şi ea ce să spună, biata? replică doamna Harris, fără a-i da timp Anei să răspundă. Să-ţi spună în faţă că o plictiseşti? Dacă nu mă înşel eu, domnişoara pare genul ce calcă pe vârfuri, nu care cumva să deranjeze pe cineva!

Ana se simţi ca şi cum cineva o plesnise peste faţă, fără avertisment. Sentimentele ei nelămurite vizavi de acesta

doamnă înclinau periculos de mult spre a o detesta. Nu mai întâlnise pe cineva care s-o enerveze în asemenea hal.

— Spre deosebire de tine, care calci apăsat cu bocancii tăi grosolani, fără să-ţi pese pe cine deranjezi! ripostă Dan, cu un ton îmbufnat. Încerc din răsputeri să găsesc motive pentru care să-ţi suport superficialitatea şi, în fiecare zi găsesc tot mai puţine, iar acela că îţi sunt frate, s-a tocit al dracului de tare, soră!

Supărarea fratelui o lăsă pe Julia Harris cu gura căscată. Nu se aştepta ca acel calm jovial al fratelui să ajungă vreodată la limită. Conta pe el. De aici îşi lua puterea. Dar se pare că aşa cum ea nu îl înţelegea pe deplin pe Dan, tot aşa, nici el n-o înţelegea pe ea în totalitate, deşi întotdeauna fuseseră inseparabili, precum siamezii. Flerul ei de femeie trecută prin viaţă, o făcu să realizeze că acum era momentul să dea înapoi şi să-l împace pe singurul om pe care se putuse baza vreodată, necondiţionat.

— Iartă-mă, frate! N-am vrut să fiu răutăcioasă!

Dar Dan nu cedă uşor dorinţei de reconciliere a surorii sale.

— Pentru cineva care nu vrea să fie răutăcioasă, ai o mulţime de cuvinte muşcătoare în vocabular!

— Mai bine mi-ai accepta scuzele acum! Ştii că nu voi repeta operaţiunea! îl tachină ea, zâmbindu-i ironic.

Ana asista îngheţată la cearta celor doi fraţi şi, în momentul în care Dan, pretextând o dorinţă sălbatică de a da pe gât o sticlă întreagă de whisky, o lăsă în compania surorii, privi neajutorată în jur, în căutarea însoţitorilor ei.

Ajutor! strigă în gând.

Doamna Harris îşi petrecu fratele cu privirea până când acesta se pierdu în mulţime, apoi se întoarse către Ana.

— Ce prostuţ! Bărbaţii sunt nişte copii mari! exclamă ea.

Apoi, cu un gest care sugera ideea de a se debarasa de

senzaţia neplăcută provocată de confruntarea de mai devreme, îşi strecură braţul sub al Anei şi o invită să facă o scurtă plimbare. Cel puţin în aparenţă, doamna Harris părea să posede abilitatea extraordinară de a-şi îndepărta din minte tot ce îi crea disconfort şi asta se petrecea instantaneu, la simpla ei comandă. Sau aşa dorea să lase impresia.

Doamna Harris o întrebă despre viaţa ei, despre ce a mai făcut în timpul cât nu s-au mai văzut şi, după cum îi era obiceiul, fără să asculte răspunsul, se apucă să-i povestească tinerei despre cum decursese a ei. Mici pseudo-drame chinuiră fără încetare existenţa doamnei Harris, se pare, iar Ana se străduia din răsputeri să-şi înăbuşe un căscat indus de plictiseală.

O întrebare ce veni absolut neanunţată, o învioră brusc.

— Cum mai sunteţi, tu şi Mason?

Ana clipi nervos şi simţi cum maxilarul i se încordează.

— Suntem... ăăă... bine! Cred! spuse într-un final, simţind ciudă pentru că nu găsise o replică mai abilă.

— Crezi? Ce răspuns este ăsta, fato?

Doamna Harris o privea cu ochii măriţi, rotunjiţi de surpriză. O strânse mai tare de braţ şi o trase după ea, spre un chioşc singuratic. Ajunse acolo, îi apăsă umărul pentru a o forţa să ia loc, apoi se aşeză lângă ea.

— Ia spune! Ce se întâmplă cu voi?

Ana nu se simţea în largul ei, doamna Harris fiind ultima persoană din lume căreia i-ar fi făcut confesiuni.

— N-aş vrea să vă supăr, dar... nu prea am ce povesti! Nu există niciun „noi".

După expresia de profundă mirare din ochii femeii, Ana realiză că ea primea ştiri în premieră.

— Am crezut că-l placi pe băiatul meu! exclamă ea.

— Nu asta e problema! El nu mă place pe mine; în orice caz, nu suficient de mult încât să dorească să fie cu mine!

Doamna Harris ţâşni în picioare şi, enervată, apucă umerii Anei, scuturându-i energic.

— La naiba, fato, renunţă la platoşa asta pe care o foloseşte cu mine, că ţi-o simt de la o poştă! Nu-ţi vreau răul! Spune-mi adevărul, că-mi ies din minţi! Băiatul te iubeşte ca un nebun şi tu vii şi spui că nu te place?!

Ana se ridică şi ea, simţindu-şi inima palpitând în gât, pe de-o parte din pricina izbucnirii neaşteptate a doamnei Harris, pe de altă parte, datorită înţelesului ultimei propoziţii rostite de aceasta. Se lăsă să cadă la loc, pe bancă. Lacrimile calde se pierdeau pe obrazul în flăcări. Doamna Harris i se alătură şi, simţind remuşcare pentru dezlănţuirea de mai înainte, încercă s-o aline.

— Doamne! Şi tu îl iubeşti! şopti ea ca o concluzie, în timp ce mângâia părul fetei.

Concluzie care pe Ana o făcu să hohotească de-a binelea.

Emoţiile, întemniţate de prea multă vreme, îşi cerură dreptul la libertate şi acum ieşeau la lumină de-a valma, copleşind-o cu forţa lor. Dacă cineva ar fi intrat chiar atunci în acel chioşc, ar fi rămas din cale afară de mirat, văzând imaginea celor două femei. Ana, cu capul în poala femeii, plângea, cuprinsă de jale, în timp de doamna Harris cu privirea înduioşată, coborâtă spre ea, o mângâia de zor pe păr. O tânără prinţesă orientală consolată de o vrăjitoare bătrână!

Femeia aşteptă răbdătoare până când lacrimile Anei secară şi, când o văzu mai liniştită, o sfătui să-i povestească totul. Fata îi spuse că ultima dată când apropierea dintre ea şi Mason avusese o tentă cât de cât romantică, fu aceea din seara în care, întorşi de la Operă, avură un moment de intimitate pe colina de pe proprietatea doamnei Harris. Îi povesti despre schimbarea bruscă de dispoziţie a lui Mason şi cum, fără nici o explicaţie, o dusese acasă şi o abandonase în faţa uşii apartamentului ei.

— Ana, interveni doamna Harris, şi de atunci n-aţi mai avut ocazia să discutaţi şi să lămuriţi chestiunea? Probabil că Mason nu-mi va mai vorbi niciodată, dar trebuie să-ţi spun ce ştiu! Mi-a povestit despre întâmplarea din seara aceea şi ştiu de ce s-a comportat aşa.

Nu fu nevoie ca femeia să spună mai multe pentru a capta atenţia Anei. Îi sorbea fiecare cuvânt. O privea cu ochii măriţi de emoţie, aşteptând cine ştie ce edificare care să explice chestiunile rămase nerezolvate între ea şi Mason.

— Prostănacul meu de băiat a simţit că se îndrăgosteşte de tine şi, cuprins de groază, a sperat – de accea spun că-i prostănac! – că îndepărtându-se de tine, va scăpa de săgetarea lui Cupidon. Numai că n-a fost aşa! Săgeata era deja în inima lui! E atât de serios, băiatul meu! De mic s-a simţit responsabil pentru soarta familiei şi, neavând timp de copilărie, a fost forţat să devină adult înainte de vreme. O! Ana! A mai iubit, nu zic nu. Dar cu tine a fost altceva, ceva din fiinţa ta i-a zguduit tot universul! I l-a umplu şi i l-a golit, în acelaşi timp, înţelegi?

Ana era transfigurată. Chipul îi era imobil şi grav. Mintea ei primea informaţiile cu aviditate şi răsturnarea tuturor convingerilor ei de până acum în legătură cu Mason, stârnea o furtună interioară devastatoare, ce-i consuma toată energia.

— S-a chinuit o vreme, reluă femeia, dar nu vedea nimic în faţa ochilor în afară de imaginea ta! În cele din urmă, realizând că te iubeşte fără putinţă de scăpare, a hotărât să te caute şi să ţi-o spună în faţă. Faptul că a cumpărat complexul sportiv în care lucrezi tu, a fost o pură întâmplare. Proprietarul dorea să vândă şi Mason a luat asta ca pe un semn, în legătură cu tine! Avea de gând să-ţi mărturisească iubirea lui, după ce va fi semnat contractul de cumpărare. Ana! Ce s-a întâmplat mai departe, nu ştiu! Băiatul a devenit posac şi nu mi-a mai destăinuit nimic!

Anei îi îngheţă sângele în vene. Acum înţelegea totul. El o căutase şi, când o găsise, tot ce văzuse era imaginea lui Greg îngenuncheat în faţa ei, declarându-şi iubirea! Ce lovitură trebuie să fi fost asta!

— Unde este? Cum s-a costumat? Trebuie neapărat să-l găsesc! izbucni ea, strângând cu forţă mâinile doamnei Harris.

— Nu l-am văzut azi, dar parcă l-am auzit spunând că i-ar plăcea să se costumeze în Zorro... Nu ştiu ce a ales, până la urmă!

Ana nu mai auzi, căci dispăru ca o furtună, pierzându-se în masa multicoloră a măştilor prezente la bal. Studia cu înfrigurare chipurile ascunse; zărise cel puţin zece bărbaţi costumaţi în enigmaticul justiţiar, dar nici unul nu avea ochii verzi. Tocmai când era gata să renunţe, zări o siluetă întunecată, înfăşurată într-o pelerină.

— Mason! strigă ea, căci mersul şi statura atletică îl trădau pe cel iubit.

Bărbatul nu auzi însă şi îşi văzu în continuare de drum. Depăşise aria luminată, stabilită pentru petrecere şi se pierdea în întunericul proprietăţii.

Fără lumina palidă a Lunii, nici n-ar fi văzut pe unde merge şi chiar şi aşa, de câteva ori fu pe punctul de a cădea, împiedicându-se de câte un ciot de lemn. Bărbatul făcea paşi mari, ca şi când s-ar fi grăbit să ajungă undeva. Probabil i-ar fi pierdut urma în noapte, dacă bărbatul nu s-ar fi oprit lângă un copac. Îşi iuţi pasul şi curând îl ajunse.

— Mason! strigă ea cu inima gata să-i iasă din piept.

Bărbatul tresări şi se întoarse către ea. Zărind acei minunaţi ochi verzi sub masca întunecată, se simţi ca şi când ar fi ajuns acasă după o lungă călătorie într-o lume potrivnică. Se aruncă în braţele lui şi, fără a-i da timp să schiţeze vreun

gest, își apăsă buzele peste ale lui. El rămase o vreme ca împietrit, dar curând, învins de pasiunea femeii îndrăgostite, o cuprinse cu brațele de după talie și o trase mai aproape de el. O săruta și el, cu capul pierdut, amețit de tumultul cu care patima femeii îi schingiuia inima. O ridică în brațe și o propti cu spatele de trunchiul generos al copacului. Impactul cu lemnul dur, îi zgârie ușor pielea spatelui, dar nu dădu importanță. Buzele lui peste buzele ei, brațele ce o strângeau fără șovăire, trupul bărbătesc lipit de al ei... Doar atât conta! Toate emoțiile, dorințele, toată atracția ținută în frâu până acum, se răzbuna pe bietele lor inimi, sfărâmându-le, refăcându-le la loc doar pentru a le nimici, din nou. Abia mai respirau.

Ana reuși cu greu să-și dezlipească buzele flămânde de ale bărbatului.

— Mason, trebuie să vorbim!

— Nu acum! mormăi el cu voce guturală, sărutându-i gâtul.

— Ba acum! Trebuie să-ți spun... În ziua aceea, la complex, când m-ai văzut cu Greg... Nu mie îmi mărturisea iubirea, ci Irenei... Făcea un fel de... antrenament!

Nu-i zărea bine expresia feței, dar sărutul pătimaș care urmă, o încredință că el era mulțumit de explicație.

— Buzele tale au gustul unei bomboane cu vanilie! exclamă el, cu voce joasă, tulburată de pasiune.

Mâinile puternice îi explorau avide tot corpul, iar ea, înnebunită de plăcere, îl lăsa să facă tot ce dorea. Doar când el, îndrăzneț, își strecură mâna fierbinte pe sub fustă, ajungând pe coapsă, îl opri.

— Nu!

— Ba da!

Era cât pe ce sa cedeze rugăminții din vocea lui învinsă de dorință, când se auziră câteva glasuri vesele, undeva

în apropiere. Îngrozită, se desprinse din îmbrăţişarea lui şi, dându-i un sărut rapid, fugi de lângă el, îndreptându-se către zona balului. Obrajii îi erau încinşi ca jarul şi dogoarea aceea o simţea şi în inimă.

Doamne, eram gata sa fac dragoste cu el, acolo, sub copacul acela! îşi spuse, în timp ce-şi presa palmele peste obraji.

Îi venea să râdă, dar în acelaşi timp, sufletul îi tremura.

— Ana! auzi vocea Irenei de undeva din mulţime. Pe unde umbli? Te caut de-un sfert de ceas!

Se îndreptă spre prietena ei, făcând mari eforturi pentru a-şi stăpâni tulburarea.

— Dar, ce-i cu tine? Ţi-e rău? Arăţi ca şi când te-ar fi fugărit cineva!

— N-am nimic, spuse ea şi, fără să vrea, începu să râdă prosteşte.

— Sper că n-ai exagerat cu băutura! Stai aici! Mă duc să-ţi aduc nişte apă! spuse Irene şi, după ce o aşeză pe Ana pe o băncuţă, dispăru.

Cu capul învârtindu-i-se de emoţie şi cu un zâmbet aiurit întipărit pe chip, Ana îşi roti privirea în jur. Sprijinit de un chioşc unde se serveau băuturi, cu braţele încrucişate şi cu un picior trecut peste celalalt, îl zări pe piratul soios al lui Carrie, cum o privea intens.

Zăpăcită, îşi mută ochii de la el. Dintr-un motiv de neînţeles, toată bună dispoziţia îi dispăru dintr-odată.

Împreună cu prietenii săi şi câţiva dintre angajaţii complexului, la insistenţele doamnei Hart, Ana rămase pe proprietate, ca invitat special. Aşa se face că a doua zi de dimineaţă, masa mare din dinning-ul vilei răsuna de clinchetul farfuriilor şi tacâmurilor, în timp ce invitaţii se delectau cu micul dejun. Unii dintre petrecăreţi dormeau încă, dar cei

mai mulţi erau prezenţi.

Doamna Hart, arătând ca o făclie cu părul ei blond, stătea într-un capăt al mesei, în timp ce în celalalt trona mândră, doamna Harris.

Ana îl avea în faţa ei pe Mason, aflat pe partea cealaltă a mesei, iar expresia chipului său nu trăda nimic din ceea ce se petrecuse între ei, seara trecută. Încercă să-i urmeze exemplul, dar uneori, când privirile li se întâlneau, ea se topea sub văpaia privirii lui.

Carrie apăru, arătând adorabil chiar şi aşa, somnoroasă, şi se aşeză lângă Mason. Ana îngheţă când văzu că mâna trandafirie a femeii o atinse ostentativ pe cea a lui Mason. El zâmbi fugar blondei, apoi privi din nou la Ana.

— Mi-e o foame de lup! se auzi vocea lui George, din pragul dinning-ului.

Toţi îşi îndreptară privirile către el.

Veni şi se aşeză lângă Ana.

— Mmm! Ce mănânci, Ana? Vreau şi eu! şi fără a mai aştepta permisiune, rupse o bucată din omleta de pe farfuria fetei şi o înfulecă.

— Betty îţi va face şi ţie! Lasă mâncarea Anei! râse doamna Hart.

— Oh, mamă, nu ştiu ce naiba am păţit... Aş mânca numai bomboane cu gust de vanilie! Doamne! Sunt nebun, absolut nebun după bomboanele cu gust de vanilie!

Ana, care tocmai mesteca, se înecă şi începu să tuşească violent. George izbucni în râs şi o bătu uşor pe spate.

— Bomboane de vanilie? se miră maică-sa. Parcă nu-ţi plăceau. De niciun fel.

— De aseară îmi plac, mamă!

Reuşi cu greu să-şi păstreze calmul pe toată durata micului dejun, mai ales că George îi tot arunca ocheade, zâmbind ironic. Din când în când arunca mici aluzii al căror sens nu

putea fi descifrat decât de ea. Nu reuşi să înghită nimic din cauza agitaţiei, simţurile ei fiind la fel de ascuţite ca ale unei căprioare, aşteptând momentul când ar fi putut scăpa din cătarea armei vânătorului. Evita privirea lui Mason de teamă că el i-ar fi putut citi în ochi, vinovăţia.

Se trezise dimineaţa devreme, deoarece gândul sărutului de seara trecută o însufleţea şi-i strecura pe sub piele mii de fiori; simţea că nimic n-o poate doborî, era uşoară ca un fulg şi concluzionase, plină de entuziasm, că viaţa e frumoasă. Trebuia să-l vadă pe Mason, avea nevoie să caute confort şi hrană în privirea lui blândă.

Cât de diferită era acum situaţia! Nu numai că nu era mai aproape de Mason, dar sărutul dat fratelui său, o îndepărtase cu mii de ani lumină şi din toate încurcăturile din lume, aceasta era cel mai greu de descâlcit.

Se retrase în cameră şi nu mai ieşi până seara.

Când fu chemată la cină, observă că mulţi dintre musafiri plecaseră şi printre cei rămaşi se mai aflau doar câţiva instructori ai complexului sportiv. Mara şi Robert plecaseră imediat după bal, profitând de faptul că unul dintre invitaţii ce venise cu maşina personală, avea treburi urgente în oraş. Irene, Greg, Carrie, vreo doi al căror nume nu-l ştia şi cei care făceau parte din familie, Mason, George, doamna Hart, Julia Harris şi Dan se aflau acum în jurul mesei. Atmosfera părea destul de relaxată, toţi vorbeau între ei cu ton scăzut şi rumoarea din încăpere, acompaniată de zăngănitul tacâmurilor, inspira calm şi familiaritate. George o observă primul şi, făcându-i cu ochiul, o invită să ia loc alături de el. Se prefăcu a nu-i observa gestul. Zărind un scaun liber între Dan şi unul dintre instructorii necunoscuţi, se aşeză acolo. Apucase să-l zărească pe Mason şezând în dreapta mamei sale. Nu-i aruncase nici măcar o privire.

Oare George să-i fi spus ceva? Gândul că el ar fi putut afla despre nefericitul sărut din gura altcuiva şi nu dintr-a ei, o făcea să simtă că-şi pierde aerul.

Doamna Hart îi zâmbi cu bunătate şi o întrebă de ce şi-a petrecut toată ziua închisă în cameră.

— Nu m-am simţit prea bine! Poate de la oboseală, răspunse.

Imediat zări un zâmbet batjocoritor în colţul gurii lui George şi-l detestă din toată inima. Ar fi vrut să-i poată spune ceva usturător şi să vadă zâmbetul acela sarcastic topindu-se, dar se temea că provocându-l, ar înrăutăţi lucrurile. Observă că Mason o fixa. Îşi mută privirea de la el.

— Dar ia spuneţi, zăpăciţilor, în ce naiba v-aţi costumat aseară de nu v-am recunoscut pe nici unul? întrebă Dan care, după nasul înroşit, trăda o uşoară influenţă bahică.

— Zorro! exclamă George vesel, mişcând mâna ca şi cum ar fi mânuit o spadă.

Schiţă în aer litera Z.

— Zorro? Ce alegere! Ce te-a făcut să alegi asemenea costumaţie? se miră Dan.

— Să vă spun eu ce! interveni Mason cu un ton pe care l-ar fi vrut amuzat, dar cei care îl cunoşteau bine ştiau că nu este decât o mască. Pentru că a aflat că eu doream acest costum... Şi îl ştiţi pe George, mereu vrea ceea ce vreau şi eu!

Chipul lui George păli, mama sa schimbă o privire înfiorată cu doamna Harris, iar Ana simţi toată grozăvia din cuvintele lui Mason.

Dan nu sesiză încordarea ce plutea între comesenii săi, aşa că o dădu înainte cu întrebările.

— Şi tu Mason? Tot Zorro?

— Hm, nu. Am ales un pirat, în cele din urmă.

— Renunţi cam uşor, frăţioare! îi aruncă George peste masă, privindu-l în ochi.

Mason îl fixă la rândul său. Dacă ceilalţi asistau la acest ciudat schimb de replici fără să înţeleagă mai nimic, doamnele Hart şi Harris arătau de-a dreptul panicate.

Ana se îngălbeni. Mason fusese piratul care o însoţise pe Carrie aproape toată seara. Şi o privise cu atâta intensitate după ce se desprinsese din îmbrăţişarea lui George!

— Sunteţi siguri că aţi depăşit vârsta de cinci ani, băieţi? râse Dan. Cam prea mult caz faceţi pentru un costum.

Câţiva râseră şi astfel atmosfera se mai detensionă într-o oarecare măsură, cel puţin pentru cei neimplicaţi. Profitând de ocazie, doamna Harris sări din scaun şi apăsă butonul unui CD player. Din micuţul aparat se revărsară îmbietoare ritmuri de jazz.

— Să dansăm! exclamă ea, surescitată. Cine mă invită?

Nimeni nu părea dispus să abandoneze bucatele din farfurie, dar Irene îl convinse pe Greg să se ridice, după ce-i înfipse un cot între coaste. Tânărul reuşi cu greu să-şi ascundă grimasa de durere provocată de neaşteptata agresiune şi, cu un zâmbet cam şifonat, se îndreptă către doamna Harris. Ceilalţi doi instructori se ridicară şi, urmând exemplul lui Greg, invitară de doamna Hart şi pe Carrie.

Se creă o oarecare vânzoleală şi, profitând de neatenţia celor din jur, Ana se strecură afară, în grădină. Îl observase pe George privind-o şi nu avu nici un dubiu că avea de gând s-o invite la dans, iar asta ar fi fost peste puterile ei să îndure.

Inspiră cu putere aerul rece şi umed al nopţii şi privi către Luna mare şi gălbuie ce se odihnea netulburată pe nemărginirea domeniului ei. Cerul era presărat cu nori în diferite nuanţe, de la bleumarinul cel mai intens, la gri pal, dar asta nu făcea decât să sporească farmecul acestui spectacol celest. Pacea acestui splendid tablou nu reuşea însă să potolească zbuciumul din inima ei, ci dimpotrivă, îl răscolea şi, fără să-şi dea seama, lacrimi fierbinţi începură să-i spele obrazul.

Auzi paşi apropiindu-se şi se întoarse, nu înainte de a-şi trece palmele peste faţă în încercarea de a elimina urmele tristeţii. Era Irene; o căuta.

— Toată ziua ai fost tare mohorâtă! Apoi zărindu-i lacrimile, continuă: Ai plâns? Ce naiba se întâmplă?

— Irene, am făcut-o de oaie! L-am sărutat pe George aseară!

Irene rămase o clipă nemişcată, cu gura căscată şi ochii măriţi, incapabilă de a procesa un asemenea nonsens. Pentru ea, care ştia bine povestea dintre Mason şi Ana, această veste îi părea ca venind de pe buzele cuiva ce îşi pierduse minţile, fără îndoială. Chipul ei arăta clar ce gândea.

— Ce? Cum? Cum de ai ajuns tu să-l săruţi pe fratele celui pe care îl iubeşti? Ţi-ai pierdut minţile?

— Credeam că e Mason! strigă Ana, ofensată de bănuiala prietenei.

Îi povesti de-a fir a păr toată tărăşenia din seara trecută. Discuţia cu doamna Harris, apoi întâlnirea cu cel pe care-l credea a fi Mason, sărutul şi îmbrăţişarea pasională. Nu omise nimic. Simţea nevoia să scape de povară; dacă n-ar fi spus nimănui, s-ar fi simţit ca şi când ar fi avut cu adevărat vreo vină.

— Ai fi făcut dragoste cu el? Acolo? se miră Irene, pe jumătate amuzată. Nu te ştiam atât de sălbatică!

— Nu râde de mine, îmi pierdusem capul! Credeam că este Mason! simţi ea nevoia să se justifice din nou.

— Dacă ai fi făcut-o, nici n-ai fi ştiut că nu-i Mason, că doar n-ai fi avut cu ce să compari! râse Irene.

— Eşti nebună! Îţi arde de glume? o mustră Ana, încruntată.

— Hai, acum! Să nu dramatizăm! A fost doar un sărut, ce naiba! Îi povesteşti totul lui Mason, el te va înţelege şi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Da! Cum să nu! Toată seara trecută n-a scăpat-o din ochi pe Carrie...

— Vrei să spui că ea nu l-a scăpat pe el din ochi! Se ţine după el ca scaiul. Doar am fost acolo!

— Tu ştiai că piratul este Mason? se miră Ana.

— Desigur! A venit şi a vorbit cu noi, dar tu dispăruseşi... Acum îmí dau seama unde! chicoti Irene. Chiar a întrebat de tine.

Ana îşi cuprinse capul în mâini.

— Nu ştiu cum să ies din încurcătura asta. Am observat la George un soi de răutate pe care o savurează cu o plăcere diavolească. El şi Mason nu se înghit deloc, aşa că n-am nici o îndoială că abia aşteptă să-i râdă în nas fratelui său, povestindu-i totul.

— Cum se poate ca cineva atât de frumos la exterior să fie atât de putred la interior? Atunci va trebui să i-o iei înainte şi să-i povesteşti tu! Faptul că va afla de la frate, faptul că tu ai tăcut... Toate astea te vor scoate mai vinovată decât eşti, Ana.

— Vinovată? Care mi-e vina, Irene? se supără Ana.

— Nu ştiu. Ştiu că n-are nici o logică, dar nici basma curată nu te poţi scoate! E vorba de un sărut!

— Şi tu mă sfătuieşti să-i spun totul lui Mason! Tu care mă condamni cu toate că nu ai nici un motiv!

— Atunci nu ne mai rămâne decât să sperăm că Mason va fi mai înţelegător decât mine! exclamă Irene exasperată. Poate că eşti vinovată pentru că instinctele tale n-au funcţionat cum trebuie, de unde naiba să ştiu eu? Crezi că hoaşca de doamna Harris te-a indus în eroare şi te-a trimis în braţele lui George cu bună ştiinţă?

Ana se gândi o clipă, apoi clătină din cap cu convingere.

— Nu cred! L-ai auzit şi tu pe Mason spunând că ar fi vrut să îmbrace costumul ăla, dar s-a răzgândit când l-a vă-

zut pe George purtând unul identic.

— Tu nu ştiai nimic, coana Harris la fel; cine mai rămâne? Drăguţul de George!

— Vorbeaţi despre mine, fetelor? se auzi vocea lui George din spatele lor.

Se întoarseră deodată şi-l priviră pe bărbat cu inimile cât un purice. Şi una, şi cealaltă se întrebau cât din discuţia lor ajunsese la urechile lui. Când îl auziră vorbind din nou răsuflară uşurate, căci el părea sincer mirat să le vadă atât de speriate de apariţia lui.

— Păreţi să fi văzut o stafie! râse el.

— A, nu! începu Irene. Tocmai îi spuneam Anei cât de drăguţ eşti... ăăă... cu mama ta! Eşti atât de grijuliu!

Nu era deloc aşa, dar ce mai conta? Ar fi spus orice în momentul acela tensionat. Complimentul păru să-i facă plăcere lui George, iar ele ieşiră din bucluc într-un mod onorabil. Irene îi aruncă o privire furişă Anei şi constată că răsufla uşurată.

George oferi câte un braţ fiecăreia dintre fete şi le invită la o plimbare nocturnă pe aleile grădinii proaspăt reamenajate. Admirară tufele de hortensii, florile preferate ale doamnei Hart, a căror culoare albăstrie părea neagră sub lumina pală a Lunii, fabuloasele canna indica, cu florile lor precum văpăile şi trandafirii în toate culorile posibile. Le povesti pe scurt istoria proprietăţii şi le promise ca a doua zi, pe lumină, să le ducă să viziteze vechile grajduri în care mai păstrau câţiva armăsari pentru agrementul familiei şi prietenilor.

Se plimbară aşa o vreme şi, fără să-şi dea seama, ajunseră din nou în faţa intrării în casa luminată, prin ale cărei ferestre deschise răzbătea muzică şi glasurile vesele ale celor dinăuntru.

— Păi... voi intra, spuse Ana, dorindu-şi cu ardoare să-şi scoată braţul de sub cel al lui George.

— Ana, pot vorbi cu tine o clipă? spuse George.

Ea aruncă o privire alarmată către Irene, cerându-i ajutorul, dar, zărindu-i chipul, realiză că nici ea nu se afla mai stăpână pe sine.

— Mă simt obosită, vreau să urc în cameră! bâigui ea în cele din urmă, văzând că Irene nu scoate niciun cuvânt.

— Te rog, Ana! Chiar trebuie să vorbim! insistă George, apoi, întorcându-se spre cealaltă fată: Ne laşi, te rog?

Irene privi către Ana şi aceasta, cu un aer de resemnare, îi făcu semn să se retragă. Dădu să plece însă după ce făcu vreo cinci paşi, se întoarse. Fără ca George să observe, îi făcu semn cum că va sta cu ochii pe ei. Urcă treptele fără să se grăbească, spre exasperarea lui George. După ce uşa se închise în urma ei, Ana putu să jure că prietena ei căuta o fereastră retrasă de unde să poată supraveghea totul.

Rămaşi singuri, nu putură lega un dialog cu prea mare uşurinţă. Stăteau unul în faţa celuilalt fără să se privească. Ana luă taurul de coarne.

— George, dă-i drumul! Mă simt la fel de prost, precum trebuie să te simţi şi tu!

El o privi surprins.

— Cine a spus că mă simt prost? Mă simt excelent!

— Ce naiba este în neregulă cu tine? se enervă Ana. Toată ziua m-ai înţepat cu aluziile tale idioate! Ştii bine că nu pe tine te sărutam astă-noapte! Credeam că eşti Mason, iar tu, dacă ai fi fost un domn, m-ai fi respins în momentul când i-am rostit numele!

George o privea îndrăzneţ şi insinuant. Îşi trecu o mână prin claia de păr ciufulit şi oftă.

— Aş fi vrut să pot, micuţă Ana, dar gustul buzelor tale mă înnebunise. Nu înţeleg ce-mi reproşezi! Tu singură mi te-ai oferit! Te-ai aruncat în braţele mele fără că eu să te fi poftit! Nu refuzi o femeie atât de focoasă ca tine şi, dacă e

vorba să regret ceva, atunci regret că am fost întrerupţi şi n-am continuat aventu...

George se opri şi privi surprins undeva, în spatele Anei. Se întoarse şi ea. Simţi că tot pământul îi fuge de sub picioare când dădu cu ochii de chipul transfigurat de furie al lui Mason, fixând cu ochi năprasnici când pe unul, când pe celălalt. Dacă furia ar fi avut un chip, atunci acela ar fi fost al lui Mason, în momentul în care îi privea.

— Ana, ce tot spune ăsta? tună el.

Tonul lui ridicat atrăsese atenţia celor din casă şi, după ce câteva capete se iţiră pe la ferestre, când văzură ce se întâmplă afară, ieşiră cu toţii şi-i înconjurară.

Doamna Hart, frângându-şi mâinile, privea la fiii săi şi-i implora să nu se mai certe, în timp ce doamna Harris, îngrijorată pentru starea ei de sănătate, se străduia s-o calmeze. Dan interveni, de asemenea, dar nici unul dintre cei trei nu mai părea conectat la lumea aceasta; trăiau într-o bulă din care nu auzeau şi nu vedeau nimic din exterior.

O! Acum toată lumea va şti ce s-a întâmplat! Voi muri de ruşine! gândi Ana.

— Ana, răspunde! L-ai sărutat?

Ea îl implora din privi când îi răspunse:

— Da, dar... Mason, lucrurile nu sunt aşa cum par...

Mason o privi cu silă. Ochii verzi care acum erau atât de întunecaţi, încât păreau negri, exprimau dispreţul suprem.

— Nu pot să cred! Eşti o târfă! Dispari din faţa ochilor mei până nu-mi pierd definitiv controlul şi nu mai răspund de faptele mele!

— Mason..., încercă ea, dar privirea lui părea impenetrabilă.

Cei de faţă priveau stupefiaţi la scena ce li se înfăţişa în faţa ochilor. Doborâtă fiind de emoţii fulminante, Ana cedă şi, dându-şi seama că nu mai poate drege nimic, fugi în casă.

Gestul ei fu greşit interpretat de către Mason; îl luă drept un semn al acceptării vinovăţiei.

Privea în urma ei şi expresia de adânc dezgust ce i se citea pe chip o scoase din sărite pe Irene.

— Tâmpitule! explodă ea, uitând că vorbeşte cu şeful ei. Nici măcar n-ai ascultat-o! Nu are nici o vină! Tâmpitul ăstălalt, spuse arătând către George, poartă toată vina!

Mason privi la fratele său şi cu o mişcare atât de rapidă, încât abia fu văzută, îi administră acestuia un pumn în plină faţă. George căzu pe spate. Norocul lui fu că nu încercă să se ridice, altfel nimeni nu se îndoia că Mason l-ar fi făcut una cu pământul, la cât era de furios.

Fără să mai spună ceva, Mason se întoarse pe călcâie şi dispăru în întunericul proprietăţii. Ceilalţi rămaseră nemişcaţi, îngroziţi de cele întâmplate.

— Unde se duce, nebunul? întrebă Dan privind hăul negru al nopţii.

Nimeni nu-i răspunse şi, după ce-l recuperară pe George dintre straturile de hortensii, intrară în casă. Cum nimeni nu mai era în dispoziţia de a petrece, se retraseră în camere. În curând casa fu cuprinsă de linişte.

Dan o conduse pe sora sa în cameră, după cei ei doi făcuseră acelaşi lucru, mai înainte, cu doamna Hart, căreia îi administraseră nişte calmante. În timp ce urcau treptele către etajul al doilea, îi spuse surorii sale:

— Se vede că băieţii ăştia au crescut fără tată. Le-a lipsit mâna forte a capului familiei. Militaris sine duce turba corpus est spiritu! mormăi el ca pentru sine, oftând adânc.

A doua zi de dimineaţă, Mason se trezi mai nervos decât era când se culcase. Nu apucase să doarmă suficient; se plimbase fără ţintă prin curtea proprietăţii, în speranţa că va scăpa de starea de enervare în care se afla. După ce rătăcise

vreo două ore, îşi dădu seama că asta nu avea să se întâmple. Intrând pe tăcute în casă, se retrase în camera lui şi o străbătu de la un capăt la altul de câteva zeci de ori.

Primii zori ai zilei îl găsiră în bucătărie, pregătindu-şi o cafea. Era furios pe Ana şi abia aştepta să dea ochii cu ea, să-i spună vreo două. Nimic nu-i ieşea cum trebuie, se opărise cu ibricul fierbinte şi, când turnase cafeaua în ceaşcă, dăduse pe afară. Nervozitatea îi sporea cu fiecare stângăcie şi el însuşi fierbea precum ibricul de cafea, mai înainte.

Greg apăru în bucătărie. Dădu cu ochii de Mason şi rămase pe loc, neştiind dacă să rămână sau să plece. Îşi amintea starea de furie în care şeful său se afla cu o seară în urmă şi nici acum nu părea mai calm.

Salută totuşi. Mason îi răspunse fără chef şi-i oferi o ceaşcă de cafea.

— Splendidă bucătărie aveţi aici, spuse Greg stângaci.

Mason îl privi cercetător.

— Splendidă bucătărie? Splendidă bucătărie? întrebă el privindu-l pe Greg ca şi când ar fi fost un smintit cu acte în regulă.

Greg făcu ochii mari şi-l privi încurcat pe Mason.

— Formidabilă? încercă el o mică glumă.

Mason făcu înconjurul mesei şi veni mai aproape de Greg. Instructorul se puse în gardă. Nu uitase lovitura cu care Mason îl fulgerase pe fratele său, seara trecută. Nu ştia la ce să se aştepte, aşa că era pregătit pentru orice.

— Iubita ta se sărută cu altul şi tu stai cu mine la o cafea şi-mi admiri bucătăria?

Greg rămase ca trăsnit.

— Irene se săruta cu altul? bâigui el, înghiţind în sec.

— Ce Irene, omule? Ai luat-o razna? Vorbesc de Ana!

— Ana? spuse Greg, mirându-se din cale afară şi neînţelegând nimic. Păi... Ana... cică s-ar fi sărutat cu George...

adică... aşa s-a înţeles din toată nebunia de aseară, dar ce treabă am eu? Din partea mea să se sărute cu cine-o vrea.

Mason îl pironi cu privirea, tăcut.

— Nu eşti iubitul Anei? întrebă într-un târziu, cu atât de puţină hotărâre în voce, de s-ar fi putut crede că nu dorea să fie auzit şi, în acest fel, să nu capete un răspuns.

Greg izbucni în râs.

— Niciodată n-am avut altfel de gânduri decât frăţeşti pentru Ana, eu sunt îndrăgostit de Irene, spuse el printre hohote, dar se opri brusc când realiza ceva: Ia, stai! Tu ai crezut că... O! Acum înţeleg reacţia ta de arici la adresa mea! O placi şi ai crezut că eu sunt rivalul!

Mason îl privea, năucit de veste. Uimirea îl făcea să-şi piardă din aerul de superior în funcţie şi asta îl încurajă pe Greg să-l ia de după umeri prieteneşte, în încercarea de a-l îmbărbăta.

Îl încredinţă că Ana era o fiinţă nobilă şi, din câte putuse ghici el din şuşotelile fetelor şi ea îl plăcea pe Mason, dar dintr-un motiv asupra căruia nu era lămurit pe deplin, ba chiar nici parţial, căci fetele nu binevoiră a-l lumina, ea nu îndrăznea să facă un pas către el. Mason îl asculta ca un elev dornic de informaţie şi sorbea fiecare cuvânt pe care Greg îl spunea, căci atunci când avea un auditoriu interesat, acesta aluneca uşor pe panta oratoriei şi o făcea cu nespus patos, iar în momentele acelea putea convinge pe oricine de orice.

Discursul lui Greg avu darul să-l mai liniştească, dar un ghimpe tot îi mai stăruia în inimă. Scăpase de o piatră de pe suflet, dar tot mai rămăsese una: sărutul ei cu George. Trebuia neapărat să afle împrejurările care au dus la o asemenea apropiere între ea şi fratele lui. Nu se putea mulţumi cu jumătate de adevăr; trebuia să-l afle pe tot.

Târşâindu-şi papucii de casă, Dan li se alătură cu ochii cârpiţi de somn.

— Bună dimineaţa, dragii mei! reuşi el să spună prin cascada de căscături. Trebuie să spun că în acesta casă distracţiile nu mai contenesc. Am avut bal mascat, doi băieţi s-au luat la bătaie, iar azi de dimineaţă dau de alţii îmbrăţişaţi în bucătărie! râse el. Nu puteţi avea răbdare până vă luaţi o cameră?

Cei doi se depărtară unul de celălalt ca şi când tocmai atunci ar fi aflat că există suspiciunea ca unul dintre ei să sufere de o boală contagioasă.

Dan râse.

— Voi, ăştia mai tineri nu mai veţi simţul umorului! Am glumit, copii! Firea lucrurilor s-a constituit anapoda; mare păcat că veţi primi darul înţelepciunii doar atunci când nu vă mai fi de nici un folos, căci toate greşelile posibile vor fi fost deja comise! Ce bine ar fi fost să avem înțelepciune în tinereţe şi chef de joacă şi năzbâtii la bătrâneţe! Ehe! Nici mama Natură nu creează cele mai perfecte conexiuni.

Dan îşi puse o ceaşcă de cafea şi se aşeză lângă Greg care, predispus el însuşi către idei filosofice, aprobase clătinând din cap, tot ce spusese seniorul.

— Credeţi că este posibil ca omul să forţeze mâna naturii şi să repare ce s-a construit greşit de la început? întrebă Greg.

— Tinere, în altă epocă ai fi putut arde pe rug pentru asemenea blasfemie, râse Dan. Nu, nu cred. Omul este construit într-un fel şi oricât s-ar strădui n-are cum să-şi renege propria natură. Şi apoi, înţelepciunea nu-i un dar garantat tuturor celor care bat la porţile bătrâneţii; nici nu-ţi imaginezi câţi nărozi de vârsta mea am cunoscut!

— De ce îi consideraţi nărozi? Nu vă este teamă că sunteţi subiectiv?

— Nu tot timpul. Am şi eu doza mea de subiectivism, că-s un muritor ca oricare altul, dar de regulă nu mă înşel.

— Eu aş considera chiar această afirmaţie ca dovadă de subiectivism, râse Greg.

Între cei doi începu o conversaţie care amândurora le era agreabilă. Argumente şi contraargumente, filosofie şi pragmatism şi cei doi uitară de Mason. El nu pierdu timpul: animat de o idee, urcă scările către dormitorul Anei.

Bătu şi imediat îi deschise Irene. Când dădu cu ochii de Mason, se zburli ca o mâţă.

— Da, şefu`, rosti ea cu ton batjocoritor.

— Vreau să vorbesc cu Ana. Doarme încă?

— Dacă doarme? E dusă de aici! A plecat cu noaptea în cap!

— Irene! De ce nu m-ai anunţat? se încruntă Mason.

— De ce te-aş fi anunţat? Tu şi fratele ăla al tău, dus cu pluta, aţi înnebunit-o! A făcut cel mai bun lucru plecând de aici! Aş fi mers şi eu cu ea, dar, din păcate nu mi-a spus nimic despre planurile ei. A dispărut când eu dormeam încă.

— Poate se plimbă pe afară, pe undeva...

— Pf! Atunci sunt de acord cu tine, şi-a luat toate hainele, le-a îndesat în geamantan şi se plimbă cu el în cârcă pe aici! Şi acum n-ai decât să mă concediezi... ciudatule! spuse fata, după care trânti uşa cu atâta forţă, încât bucăţi fine de tencuială, destul de veche, căzură în părul lui Mason.

Bătu din nou, dar de data asta nu i se mai răspunse.

— Irene, ascultă-mă, am greşit! îi vorbi prin uşă. Sunt un idiot, sau cum vrei să mă numeşti, dar crede-mă că îmi pare rău. Greg mi-a spus acum că...

Uşa se deschise cu iuţeală şi Irene apăru în cadrul ei privindu-l cu interes.

— Ce-i cu Greg?

— Greg mi-a spus adevărul, dar mai am nevoie să aflu ceva... Tu ştii, cu siguranţă ce s-a petrecut în seara balului; vreau să ştiu!

Îl privi cu neîncredere. Nu avea dreptul să-i spună lui Mason totul, dar ştia cât de încăpăţânată şi mândră este Ana; intervenţia ei ar fi scurtat chinul celor doi îndrăgostiţi, aşa că scopul scuză mijloacele, îşi spuse. Îl trase pe bărbat în cameră şi-i povesti istoria auzită din gura Anei. Chipul lui Mason se schimbase cu totul. Pe măsura ce fata vorbea şi înlătura încă un văl înnegurat de pe nesiguranţa lui, cutele dintre sprâncene dispăreau, ochii se înseninau, obrazul se destindea şi buzele crispate se relaxau într-un zâmbet fericit şi recunoscător. Când Irene termină, Mason era într-o stare de asemenea exaltare, încât o îmbrăţişă şi o sărută zgomotos pe ambii obraji.

— Asta înseamnă că nu mă concediezi? îl tachină ea. Şi ai grijă cu săruturile! Voi, fraţii Hart, sunteţi cam ciudaţi când vine vorba de asta!

— Să te concediez? Ţi-aş da partea mea de avere pentru ce mi-ai povestit acum! râse el, în timp de zbura pe scări în jos.

— Mi-ai da? Adică nu e sigur? Ha! Ha! Ha! râse ea în urma lui. Nebunule!

Realiză că nu avea nici un plan de bătaie când ajunse pe scările din faţa casei. Dar nici nu avea timp să conceapă unul, aşa că hotărî să acţioneze din instinct. Nici unul dintre automobilele parcate în garaj nu lipsea, iar un taxi n-ar fi avut cum să cheme. Ferma, abandonată de mulţi ani, nu mai era conectată la reţeaua terestră de telefonie, iar cele mobile nu aveau semnal aici. Oare fusese atât de imprudentă încât să plece pe jos? Sau... atât de disperată?

Între fermă şi primul oraş se întindeau peste o sută de kilometri de păşuni şi suprafeţe împădurite. Dacă plecase pe jos nu se afla prea departe, cu siguranţă. Alergă din nou la garaj şi descoperi de sub o prelată prăfuită vechea deca-

potabilă a tatălui său. Un mastodont al cărui loc ar fi fost la muzeu sau într-un centru de licitaţii. Cu siguranţă ar fi scos un preţ bun pe o asemenea antichitate, dar cum banii nu mai reprezentau de mult o problemă în familia lor, o păstraseră, în amintirea răposatului domn Hart.

Cheia era în torpedou şi, emoţionat, aşteptă să audă sunetul motorului. Vechea maşină porni de la prima cheie şi Mason sărută volanul, chiuind de bucurie.

— Mulţumesc, tată!

Părăsi proprietatea în trombă.

Străbătuse deja câţiva kilometri şi nici urmă de Ana. Nu putea fi prea rapidă, în timp ce căra după ea geamantanul cu care venise la fermă. Simţi cum entuziasmul i se diminuează, în timp ce zeci de scenarii i se perindau prin minte. Deodată îi trecu prin minte gândul lugubru că poate fusese atacată sau i se făcuse rău, aşa că privi nu doar la drum, ci şi în dreapta şi stânga lui, rugându-se Domnului să nu-i zărească trupul inert printre buruienile de pe margine. Nu văzuse niciodată vreun animal sălbatic prin părţile locului, în afară de viclenele vulpi care, oricum, preferau să se delecteze cu orătănii şi nu se încumetau să atace oameni.

De o parte şi de alta a drumului începu un câmp plin de floarea-soarelui şi acolo o zări. Se odihnea stând pe geamantan. Necunoscând automobilul şi crezând că a dat norocul peste ea şi pronia cerească i-a scos în cale un mijloc de transport, făcu semn şoferului.

Mason respiră uşurat. Abia îşi putea stăpâni zâmbetul în timp ce se apropia de ea. Orbită de lumina soarelui, Ana nu observă mai devreme cine era şoferul, dar când maşina opri lângă ea, încremeni pentru o clipă scurtă, apoi, apucând vârtos mânerul geamantanului îşi văzu de drum, ignorându-l.

Expresia semeaţă şi mândră de pe chipul ei îl amuză şi, ciudat, îl emoţionă. Coborî iute şi se luă după ea.

— Ana, oprește-te! o rugă.

Ea nu răspunse, ci iuți pasul.

— Nu te purta ca un copil! Să stăm de vorbă! insistă el, dar, din nou, nu obținu decât tăcere.

O ajunse și, o vreme, merseră unul lângă celălalt.

— Măcar dă-mi geamantanul! spuse și se aplecă după el, dar ea se smuci, îndărătnică. Uite cum facem, acordă-mi câteva minute și dacă, după aceea, vei mai vrea să pleci, eu personal te duc acasă! Chiar acum!

Ea se roti pe călcâie și merse în direcție opusă.

— Știi că ai luat-o înapoi, spre fermă, nu? o tachină Mason.

Ana se opri, ridică privirea spre cer, apoi reveni la traseul inițial.

— N-am nevoie de nimic de la tine! În curând voi ajunge într-o zonă cu semnal telefonic și voi chema o mașină! răspunse, ostilă.

— Ana, am fost un cretin! Iartă-mă! Te-am jignit într-un mod care acum mă umple de rușine, dar dacă te vei opri să discutăm, poate vei găsi în inima ta măcar un strop de iertare.

— Nu vreau să iert nimic, vreau doar să plec de aici! Te disprețuiesc din toată inima!

— Ana, nu mă mai iubești? o provocă el, oprindu-se.

Se opri și ea și, lăsând geamantanul din mână, se apropie sfidându-l din priviri, furioasă.

— Ce idee! Nu te-am iubit niciodată! Ești atât de plin de tine! Îmi vine... Îmi vine să te lovesc! strigă ea, înciudată.

— Lovește-mă, dacă asta ar schimba ceva! Cu riscul de a te supăra, Irene mi-a spus totul! Știu că ești nevinovată!

— Serios? Și cum ai convins-o? Ai amenințat-o că-i smulgi unghiile cu cleștele? Nici măcar așa nu ți-ar fi spus nimic! Te detestă la fel cum te detest și eu!

— Nu mă detestă... Şi nici tu, Ana!

Pentru prima oară de când dăduse de ea, încrâncenarea din privirea fetei părea să se înmoaie. Ochii ei deveniseră inocenţi ca aceia ai unui copil. Câteva lacrimi indecise le sporeau strălucirea. Chipul îi arăta obosit, cearcănele din jurul ochilor ei blânzi îl dureau. Femeia aceasta suferise pentru el. Fusese încăpăţânat, îndărătnic, josnic, dar ea nu-l abandonase niciodată, dovedindu-i că locul pe care i-l oferise în inima ei era unul stabil. Era un lucru de nepreţuit. Emoţia pe care o simţea invadându-l, îl surprinse cu noutatea senzaţiilor pe care i le dăruia.

Îi zâmbi cu blândeţe şi întinse mâna către ea.

— Iartă-mă, iubita mea răbdătoare! Iubita mea, îngerul meu, lumina mea, sufletul meu, speranţa mea, bucuria mea... Tu eşti toate astea pentru mine şi chiar mai mult!

— Câtă poezie pe capul tău! zâmbi ea, încercând să ascundă tremurul provocat de declaraţia aceea neaşteptată.

Se apropie de ea şi, pentru prima oară, o sărută. Buzele lui se apropiară de ale ei cu setea rătăcitului în arşiţa deşertului şi, sorbindu-i aroma, se trezi doritor de mai mult. Gustând-o, se găsea tot mai însetat. O cuprinse cu braţele de după talie, pentru că o simţi cum se topeşte sub dogoarea sărutului său. O privi. Părea pe punctul de a leşina, aşa cum stătea pierdută, cu ochii închişi, moale în braţele lui.

— Ana, eşti bine? o întrebă, uşor alarmat.

Ea zâmbi şi întredeschise pleoapele, privindu-l cu nesaţ.

— Acum da, răspunse.

Imediat după aceea, Mason simţi toată greutatea corpului femeii în braţele sale. Îşi pierduse cunoştinţa.

Capitolul V

Speriat, o luă în braţe şi fugi cu ea către maşină, unde reuşi să o întindă pe bancheta din spate. Îi aruncă geamantanul în portbagaj şi privi agitat când în sensul din care venise, când în cel opus, nedecis asupra locului în care ar trebui s-o ducă, dar cum era obişnuit cu deciziile rapide luate sub presiune, şovăiala nu dură decât o clipă. Se hotărî să gonească spre oraş, către primul spital ieşit în cale.

În mai puţin de un sfert de oră, datorită goanei disperate la care supusese vechea maşină a tatălui său, Ana ajunse pe mâinile medicilor din micuţul spital al oraşului.

Analizele efectuate în regim de urgenţă dezvăluiră că Ana era sănătoasă tun, leşinul fiind provocat de un uşor dezechilibru chimic din organism, căruia i se alăturase o deshidratare severă. Totul era perfect reversibil cu o cură de vitamine şi minerale, alături de o hidratare temeinică şi, după ce medicul îi prescrise cele necesare, i se permise să părăsească spitalul.

— Carevasăzică nu mă voi putea lăuda că sărutul meu ţi-a produs leşinul! glumi Mason pe când se aflau împreună în decapotabila ce îi ducea înapoi, către fermă.

— Nu de data asta, îmi pare rău, îi ţinu ea isonul. Poate data viitoare să ai mai mult noroc!

El o privi, apoi îi prinse mâna şi o duse la buze. Ana simţi toată căldura din lume concentrată în acea atingere. Îi înlănţui degetele, dorindu-şi ca acea călătorie să dureze la nesfârşit.

Să-l ţină de mână. Să stea unul lângă celălalt. Era perfect. Îi privea profilul, conturul umerilor, braţele care se prelungeau pe rotundul volanului şi încă nu-i venea să creadă că lucrurile se aranjaseră de la sine. Până în urmă cu trei zile n-ar fi crezut că mai există vreo şansă, iar acum se afla sub privirea lui protectoare; îi simţise groaza ce-i devastase inima ca un uragan nemilos pe când credea c-o va pierde şi ea se gândi cu un soi de tragism poetic, că ar fi murit fericită, ştiindu-se iubită. Închise ochii şi simţi aerul care, în goana automobilului, îi biciuia obrajii. Surâse şi încântarea ce o invada, îi lumina nu doar chipul, ci întreaga fiinţă.

— Mă bucur că eşti bine, aş fi înnebunit dacă ai fi păţit ceva, îl auzi spunând.

Îl privi. Ochii ei evocau mai mult decât ar fi făcut-o cele mai meşteşugite cuvinte care ar fi exprimat dragostea cea mai aprinsă, căci el opri automobilul în drum şi, aplecându-se spre ea, spuse:

— Mor dacă nu te sărut chiar acum!

Şi cu buze arzând de pasiune, luă în stăpânire gura ei. Luată pe nepregătite, se simţi cuprinsă de un fior ce îi explodă în piept, mai întâi, apoi reverberă în întreaga ei fiinţă. Se făcu mică sub mâinile lui puternice care-i frământau carnea, avide.

Se desprinse de ea cu ochii tulburi şi respiraţia accelerată. Privirea lui o devasta.

— Probabil voi înnebuni, dacă nu s-a întâmplat deja! Te sărut şi vreau mai mult! Nici dacă aş face dragoste cu tine, nu m-aş simţi mulţumit, nu ar fi de ajuns! Aş vrea să fii una cu mine, să te port în trupul meu! îi şopti, cu fruntea lipită de a ei. Înţelegi cât de mult te iubesc?

Ea începu să plângă încetişor şi, luându-i palmele într-ale sale, le sărută, udându-le cu lacrimi.

— Aş vrea să nu ne întoarcem la fermă! Aş vrea să fugim

în lume, doar noi doi! şopti ea.

Mason înţelese imediat ce o deranja şi inima i se strânse, amintindu-şi de fratele lui. Va trebui să dea ochii cu el şi se temea deja de propria reacţie. Îi era ciudă pe George pentru felul lui de a fi; crea probleme şi nu dădea niciodată semne de remuşcare, iar de îndreptare nici nu putea fi vorba.

Se desprinse din îmbrăţişare şi porni motorul.

— Trebuie să ne întoarcem, răspunse. Probabil că până acum toţi sunt înnebuniţi de grijă. Mai ales mama...

— Dar ea... şi toţi ceilalţi! Ce vor crede despre mine?

— Îi vom explica mamei! Nu avem ce povesti celorlalţi, nu e treaba lor, apoi zărind o undă de nemulţumire pe chipul ei, adăugă: Contează atât de mult ce cred ceilalţi?

Nu-i răspunse, dar Mason avea dreptate. Ar fi vrut să poată spăla cumva din minţile celorlalţi umbra oricăror bănuieli, gândul că ei ar fi putut-o privi ca pe o uşuratică îi rănea sensibilitatea. Exageratul ei bun simţ reprezenta, chiar şi pentru ea, o adevărată povară. Un obraz mai gros i-ar fi fost de mare trebuinţă în această epocă în care orice sensibilitate peste medie, era considerată desuetă, asemuită chiar prostiei.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, a intrat în încurcătura asta fără voia lui, spuse ea, fără să observe că mâinile lui Mason se albiră, datorită forţei cu care se încleştară pe volan.

— De ce faci asta?

— Ce? întrebă ea, privindu-l mirată.

— Încerci să-l exonerezi de orice răspundere! îi strigă el, aproape supărat. Nu trebuie să-mi spui tu despre cum este fratele meu!

Ana îşi întoarse privirile spre dreapta, la peisajul care zbura atât de iute prin faţa ochilor ei, încât părea o mâzgălitură pe pânza unui pictor.

— Te rog să reduci viteza, îl rugă ea, punându-şi mâna stângă pe cea dreaptă a lui Mason, încleştată pe maneta schimbătorului de viteze. De fapt, voi doi ce aveţi de împărţit? De ce nu-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

El se încruntă din nou.

— Altă dată! E o poveste lungă!

— Avem destul timp.

— Altă dată, Ana! spuse pe un ton care îi dădu de înţeles că n-avea să scoată nimic de la el, în acel moment.

Supărată, îşi luă mâna de pe a lui, gândind înciudată că de fiecare dată când ajungeau să împartă un moment de apropiere, apărea ceva care să-i despartă, dar el i-o prinse cu o mişcare iute şi o duse la buze.

— Mă iubeşti mai puţin când mă port ca un nătărău? întrebă. Atunci am nevoie să mă iubeşti mai mult!

Când ajunseră la fermă, nici vorbă de agitaţia pe care Mason bănuia că dispariţia amândurora ar fi putut-o provoca. Toată ferma era învăluită în linişte şi abia când intrară în interiorul vilei, auziră voci înfundate în spatele uşilor grele ale biroului. Ţinând-o strâns de mână pe Ana, Mason împinse uşa şi dădu peste un adevărat consiliu de familie. Mama şi fratele, doamna Harris şi Dan, păreau angrenaţi într-o discuţie aprinsă, dar toţi tăcură în momentul când îi văzură. Judecând după expresiile lor stânjenite, se putea deduce cu uşurinţă că ei erau motivul disputei.

George stătea pe un fotoliu, cu o figură spăşită, iar ceilalţi în picioare, în jurul lui. Privi cu atenţie la chipurile noilor sosiţi, apoi ochii îi coborâră asupra mâinilor împreunate şi, cu o veselie puţin cam expansivă pentru a fi şi credibilă, se ridică şi veni spre ei.

— Să fie într-un ceas bun! exclamă el şi luă mâna fratelui pe care o scutură energic, apoi pe a Anei. Vedeţi? reluă el,

întorcându-se către ceilalţi. M-aţi ars pe rug degeaba! Porumbeii sunt bine mersi, ţinându-se de aripioare! Mă simt chiar uşurat! Plec înainte să mai *stric* ceva!

Spuse toate acestea şi ieşi din încăpere fără nici un alt gest.

Mason privi mirat la fiecare dintre cei prezenţi. Doamna Harris făcea eforturi să-şi ascundă jena în spatele unui zâmbet cam strâmb, Dan îi privea cu o expresie gravă pe chipul lui blând, iar doamna Hart îşi fixa fiul cu severitate.

Doamna Harris se ridică şi, pronunţând numele Anei cu ton afectuos, se apropie şi o îmbrăţişă, apoi făcu acelaşi lucru cu Mason. Aruncă o privire încurcată către doamna Hart şi spuse:

— Merg după ceilalţi, la piscină. Vă aştept şi pe voi, după ce terminaţi aici.

— Ce să terminăm? întrebă Mason privind când la ea, când la mamă.

— Dan, te rog s-o conduci pe Ana în camera ei, vreau să vorbesc cu fiul meu, spuse doamna Hart.

Ana avu senzaţia că detectează o uşoară ostilitate în tonul ei. O privi, dar femeia se uita oriunde în altă parte, numai la ea nu.

Dan îi atinse cotul, iar ea îl urmă, după ce Mason o asigură din priviri că totul este în regulă. Însă nu putea să nu se simtă cuprinsă de îngrijorare când vedea morga sobră a veşnic jovialului Dan. Discutaseră acolo, în birou, despre chestiuni extrem de grave.

În faţa uşii camerei pe care Ana o împărţea cu Irene, Dan dădu să plece, însă ea îl opri, căci tăcerea suspectă pe care un volubil ca el o păstrase tot timpul cât străbătură holurile, o nelinişte a.

— Dan, ce se întâmplă? Doamna Hart e supărată pe mine?

— Nu, nici vorbă! răspunse bărbatul.

— Atunci?

— Nu-i nimic care să aibă legătură directă cu tine, Ana, spuse el încurcat, părând că-şi alege cu grijă cuvintele.

— Dan, ce vrei să spui?

— Tocmai! Că nu vreau să spun nimic! E vorba de chestiuni care privesc membrii acestei familii şi nu am libertatea să le dezvălui, nici măcar ţie. Te rog să îmi înţelegi poziţia ingrată!

— De ce a spus George că l-aţi ars pe rug? Ce i-aţi făcut? insistă ea.

Dan râse, amuzat de tonul alarmat al fetei.

— Pe rug nu l-am ars, fii sigură! Focul ar fi înnegrit tavanul biroului şi toată zugrăveala ar fi fost compromisă! A fost bruftuluit un pic de maică-sa şi gata, dar cum el e un plângăcios răsfăţat... Nu-ţi face griji pentru el, aterizează mereu în picioare, exact ca o mâţă.

— A fost certat degeaba, nu este el vinovat pentru toată încurcătura asta! Mă simt şi mai prost acum, faţă de bietul George...

— Bietul George? Îi poţi spune oricum vrei, numai *bietul* nu! Oricum, este lăudabil spiritul tău de sacrificiu. Dacă vrei un sfat de la un moş trecut prin multe, stai deoparte şi lasă-i pe ei să-şi rezolve neînţelegerile. Nu au legătură cu tine; să zicem că tu, fără intenţie, doar le-ai readus în actualitate, spuse Dan.

Văzând că ultimele lui cuvinte reaprinseră curiozitatea fetei, nu mai adăugă nimic.

— Dacă spui că eu le-am readus în actualitate, înseamnă că au legătură cu mine.

— Nu m-am exprimat corect, nu te uita în gura mea! Azi e ultima zi pe care o mai avem de stat aici, hai să profităm de ea, Ana! spuse el cu un ton care aproape o ruga să nu-l mai

tortureze cu întrebările.

Seara veni şi îmbrăcă toată suflarea în mantia roşiatică a apusului. De pe terasa unde hotărâseră să ia cina seara aceasta, se putea vedea linia orizontului, unindu-se incendiar cu fâşia de pământ cea mai îndepărtată. O boare uşoară, răcoroasă, le aducea pe la nări o aromă dulce-amăruie de frunze îngălbenite, provenind de la hectarele de pădure care înconjurau ferma ca un manșon viu.

Cina decursese într-o aparentă armonie şi, cum era ultima petrecută la fermă, toţi îşi dădeau silința să se simtă bine. Irene stătea lângă Greg şi schimbau complicităţi pe ton şoptit, cei doi instructori o aveau pe Carrie între ei care, ocupată fiind să vâneze, cu priviri tăioase, orice semn de afecţiune între Mason şi Ana, nu observase că George o privea cu interes. Doamna Harris se arăta extrem de acaparată de lupta cu o bucată de friptură ce nu se lăsa tăiată fără a opune rezistenţă, iar Dan se străduia s-o amuze pe doamna Hart, împărtăşindu-i concluziile lui cu privire la beneficiile cinelor luate pe marginea piscinelor. Mason şi Ana, total detaşaţi de tot ceea ce se petrecea în jurul lor, se ţineau de mână pe sub masă, hrănindu-se doar cu ceea ce le ofereau sentimentele oglindite în priviri.

După cină, Dan se arătă dispus să aleagă muzica pe care vor dansa şi, după ce tinerii protestară asupra ritmurilor cam demodate pentru gustul lor, se lăsă înduplecat să aleagă unele mai moderne. Nici acelea nu fură pe placul tinerilor, dar se mulţumiră cu ce li se oferea abia după ce Dan îi ameninţă că alternativa ar fi să le cânte chiar el, din gură. În cele din urmă reuşi să adune două cupluri pe improvizatul ring de dans de pe marginea piscinei: Irene cu Greg şi unul dintre instructori care, după nenumărate insistenţe, reuşi s-o facă pe doamna Hart să accepte invitaţia. Celălalt instructor se

oferise s-o invite pe Carrie, dar ea îl refuză categoric, total demoralizată de ceea ce ea recepta ca fiind o înfrângere personală, prin faptul că Mason o alesese pe Ana, în locul ei. I se răpise poziţia de favorită, la care se simţea îndreptăţită, datorită frumuseţii ei. Nici nu concepea ca oamenii să simtă atracţie unii faţă de ceilalţi şi după alte considerente, în afara celor estetice.

Se apropie de marginea terasei şi, cu coatele sprijinite de balustradă, privi in jos, pe pajiştea verde. George veni lângă ea şi îi urmă privirea. Acolo jos, Mason şi Ana dansau înlănţuiţi. Zâmbi imperceptibil.

— Ăştia doi par foarte îndrăgostiţi, spuse el şi fata tresări, căci nu-i simţise pasul uşor.

George o intimida cu aerul lui sarcastic şi atât de sigur pe sine. I se părea alunecos ca un şarpe şi nu mai puţin periculos. Nu-l privise niciodată cu atenţie, ceva din fiinţa ei declanşând nişte sisteme de alarmă, al căror sens era imposibil de descifrat. Avea ochii fratelui său, dar pe când ai lui Mason exprimau onestitate, ai lui George avea ceva tulburător, un soi de neastâmpăr ce inspira teamă şi neîncredere.

— Cum se face că pe cea mai frumoasă fată de aici n-o invită nimeni la dans? întrebă el, deşi văzuse cum îl refuzase pe tânărul instructor.

— Nu prea am chef..., bâigui ea.

— Nu cumva cei doi de colo, spuse el, indicând cu privirea către Ana şi Mason, sunt cauza indispoziţiei?

Carrie simţi că se face roşie la faţă şi negă cu atâta înverşunare, încât George de abia se putea abţine să nu izbucnească în râs.

— N-a fost nimic între tine şi fratele meu? întrebă el cu îndrăzneală, deşi intuia efectul unei asemenea întrebări asupra fetei.

— Nu-l pot privi decât ca pe un şef! răspunse ea, cris-

pată.

El zâmbi, mulțumit. Amorul propriu o împiedica pe femeie, odată învinsă, să accepte că fusese vreodată atrasă de cineva care n-o găsise suficient de captivantă.

— În acest caz mă consider liber să te pot invita la dans! spuse el întinzându-i mâna, galant, privind-o în ochi.

Ea acceptă și se lăsă condusă, tremurând.

Dorindu-și o clipă de intimitate, departe de privirile iscoditoare ale celorlalți, cei doi îndrăgostiți dansau în afara terasei, pe pajiștea aflată la câțiva metri sub nivelul acesteia. Legătura dintre cele două planuri era făcută de o scară largă, construită din piatră ca și restul terasei. Înlănțuiți, dansau după muzica ce-o auzeau în inimile lor, fiindcă mișcările pe care le făceau nu se sincronizau deloc cu ritmurile ce răzbăteau de sus, abia auzite. Cu capul pe pieptul bărbatului, Ana asculta pierdută, ritmul bătăilor inimii lui.

— Dacă e doar un vis? șopti ea cu voce moale.

— Nu e vis, m-am ciupit eu mai devreme, râse Mason, sărutându-i creștetul.

— Știi de câte ori te-am visat așa?

— Dansând? Ce vise plictisitoare ai! o tachină el. Dacă-ți spun cum te-am visat eu, te vei rușina!

— Spune-mi! îl rugă ea.

El râse și o trase mai aproape.

— Nu pot! Sunt un gentleman!

— Oh! exclamă ea, râzând.

— Uite, deja te-ai înroșit și nu ți-am povestit nimic!

— Nu m-am înroșit, protestă ea jenată, e de la fard!

Îl privi și, deși credea că nu este posibil să-l iubească mai mult decât o făcea deja, sentimentele îi creșteau în piept cu atâta forță, încât o durea. Iubea totul la el. Buclele negre, largi, care-i jucau rebel în jurul capului, nasul, obrajii, gura

cu buzele acelea care păreau făcute pentru sărutat, zâmbetul seducător, ochii ce transmiteau alor ei o magie în faţa căreia se găsea dezgolită, expusă în totalitate voinţei lui. Îi iubea temperamentul vulcanic, posesivitatea, chiar şi gelozia.

— Mi-ar plăcea să opresc timpul în loc, chiar acum! Să rămânem aşa, scăldându-ne unul în privirea celuilalt! spuse el cu un ton ce o înfioră din cap până în picioare.

Se aplecă spre ea şi o sărută pătimaş.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului bărbatului, agăţându-se de el.

— Nu leşini, nu? glumi el, dezlipindu-şi anevoie buzele de ale ei.

— Voi leşina dacă te opreşti! şopti ea, pe jumătate ameţită de ciudata atracţie pe care îmbrăţişarea bărbatului i-o inspira.

O strânse şi mai tare de talie, lipind-o de el, de parcă ar fi vrut să devină una cu ea. Ea gemu şi resimţi durerea cărnii strânsă între braţele lui ca plăcere pură.

Când reapărură pe terasă, târziu în noapte, pe chipurile câtorva se iţiră zâmbete, observându-le ochii strălucitori cu priviri aiurite şi zâmbetele de pe buzele umflate, înroşite de săruturi. Cei doi nu observau nimic, căci nu suportau să privească în altă parte, decât în ochii celui iubit.

Tihna serii fu tulburată la un moment dat, când George îşi întrebă mama dacă şi-a făcut bagajele pentru a doua zi când urmau să se întoarcă în oraş, iar ea îi răspunse că nu are nici o intenţie să părăsească ferma, nici mâine şi nici într-o altă zi. Tinerii Hart reuşeau cu mare greutate să-şi unească forţele în sprijinirea unei idei, acum însă susţinură la unison că nu aveau de gând să accepte ca mama lor să rămână la fermă, izolată, fără nici o posibilitate de a-i contacta în caz de nevoie. Se loviră de refuzul ei categoric. Părea hotărâtă

să rămână acolo şi cum fraţii ştiau că-şi datorează caracterul încăpăţânat, genelor moştenite de la mamă, deveniră conştienţi că nu-i vor strămuta gândul, nu mai stăruiră.

— Cineva trebuie să rămână aici cu mama, spuse Mason. Voi derula imediat acţiunea pentru refacerea liniei telefonice, dat tot va dura cel puţin o săptămână. Julia, rămâi tu?

Luată prin surprindere, Julia Harris spuse că nu poate, având angajamente de onorat în oraş şi cum de la fermă nu se putea telefona, nu avea cum să-şi contacteze colaboratorii pentru a amâna totul.

Rând pe rând, toţi ceilalţi invocară diverse motive pentru care prezenţa lor în oraş ar fi fost imperios necesară şi singurul rămas fu Mason.

— Se pare că în caz de nevoie, sunt singurul fiu al mamei mele! exclamă el supărat, când îl auzi pe George spunând că nu poate rămâne.

— Dragule, sunt femeie în toată firea şi apoi, nu sunt singură! Grădinarul nostru locuieşte pe proprietate, bucătăreasa chiar aici, în casă, şi să n-o uităm pe asistenta pe care mi-ai băgat-o pe gât, se grăbi doamna Hart să netezească noua asperitate apărută între fii.

— Mă refer la cineva din familie, mamă! se supără Mason.

Şi ridicându-se, îi pofti pe toţi cei care lucrau pentru el, să-l urmeze în birou. George li se alătură, cu toate că nu fusese invitat.

Blonda asistentă avu parte de a doua dezamăgire. Mason îl numi pe Greg ca suplinitor al său în conducerea complexului şi nu pe ea, aşa cum s-ar fi aşteptat, datorită poziţiei ocupate în ierarhia firmei. Tânărul se simţi măgulit de încrederea acordată, dar sentimentul predominat – pe care nu-l ascunse deloc de ochii şi urechile celorlalţi, fu acela de teamă în faţa asumării unei asemenea responsabilităţi, însă se

linişti atunci când toţi îl asigurară că-i vor oferi tot sprijinul pentru ca lucrurile să funcţioneze fără sincope.

După stabilirea rolului fiecăruia în temporara modificare, instructorii se înapoiară în living-room, unde seniorii se cam moleşiseră în lipsa stimulentului tineresc şi moţăiau pe canapele.

Mason rămase la birou, cu Ana în faţa lui. George stătuse tot timpul într-un colţ, lângă fereastră, şi nu dădea semne că ar vrea să-i lase singuri.

— Cred că singurul care ar fi fost potrivit să preia conducerea complexului eram eu, spuse, la un moment dat.

Mason se întoarse către el cu totul, de parcă tocmai atunci ar fi aflat că era acolo.

— Nu ziceai că afacerile tale – care or fi alea – sunt atât de urgente, încât nu poţi rămâne cu mama?

— Le pot amâna.

— Aha! exclamă Mason cu sarcasm. Nu le poţi amâna pentru cea care te-a adus pe lume, dar le poţi amâna pentru a te cocoţa pe scaunul de şef al unei afaceri despre care nu ştii nimic?

În momentul acela apăru Greg. Dorea să-i ceară şefului său nişte nelămuriri asupra unui aspect ce scăpase atenţiei lor la întrunirea de mai devreme.

— Spune, Greg, îl pofti Mason.

El privi încurcat către Ana, apoi către George, dând de înţeles că era vorba despre chestiuni nepotrivite pentru urechile celor de faţă, aşa că Mason îl urmă în afara biroului.

Voind să părăsească încăperea la rândul ei, Ana se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— Ca iubită a şefului, vei putea ocupa de acum, orice post îţi doreşti, nu-i aşa? îl auzi pe George în spatele ei.

— Ce vrei să spui? se întoarse ea, privindu-l mirată.

— Nimic de rău! râse el. Mă gândesc doar la faptul că de

acum încolo nu vei mai fi un simplu instructor.

— Ba chiar instructor voi fi şi de acum încolo! Îmi place ceea ce fac!

— Bine! Bine! Nu trebuie să fii defensivă!

— Nu sunt defensivă, doar îţi spuneam, replică ea, apoi părăsi biroul.

George rămase o vreme meditativ, cu ochii în golul lăsat de plecarea Anei. Femeia aceasta îl contraria prin simplitatea ei. Nu făcea nici un efort să placă şi, cu toate acestea, majoritatea celor pe care îi ştia o considera încântătoare. Artificiile aflate în arsenalul fiecărei femei, micile trucuri la care ele apelează atunci când vor să placă, păreau complet străine de firea acestei urmaşe a Evei. Pentru un bărbat cu experienţă, căruia mai nimic din firea femeilor nu-i rămăsese necunoscut, recunoştea chiar el, această naturaleţe lipsită ce cochetărie, era deconcertantă. Formulele de calcul ce-l ajutau să ajungă la concluzia potrivită în legătură cu firea fiecărei doamne ce poposise în braţele sale, se dovedeau inutile tocmai în faţa uneia total lipsită de strategii. Nu simţise nici o mască în sufletul ei şi asta îl făcea să se simtă ca un calculator care a luat-o razna, datorită introducerii unor date incoerente. Masca oferă libertate, dar femeia aceasta părea mai liberă decât oricine, fără să poarte una.

Deodată se simţi scuturat de un fior şi descoperirea îl umplu de emoţie.

Cred că tocmai am descoperit călcâiul lui Ahile, numai că... să mă ia dracu` dacă-mi dau seama despre al cui călcâi este vorba!? gândi înfrigurat.

Înainte de culcare avu ocazia să se simtă şi mai nenorocit, când dintr-un impuls nefericit, avu neinspirata idee să stea cu urechea lipită de uşă atunci când auzi paşi pe hol. După voci recunoscu imediat pe Mason şi Ana.

— Somn uşor, iubita mea! se auzi vocea lui Mason.

— Nu ştiu cât voi dormi, va trebui să-mi fac bagajele pentru mâine, răspunse Ana.

— Nu-ţi vei face niciun bagaj! Rămâi aici cu mine!

Apoi se auzi chicotitul vesel al Anei şi zgomotul discret al unui sărut interminabil.

Cuprins de nefericire, se trânti pe pat şi îşi fixă privirile în tavan.

— Să mă ia dracu`! şopti către sine. Se întâmplă din nou!

Dacă atunci când se băgaseră în pat era vară, când se treziră, dis de dimineaţă, dădură de o vreme de toamnă veritabilă, noroasă şi tristă. Un vânt puternic şi rece frământa frunzişul salciilor curgătoare, care îşi legănau ramurile prelungi într-un balans ce aducea a jelanie. Calendaristic, toamna se instalase demult, dar o mai găzduia încă pe focoasa vară pe teritoriul său, căci nu se lăsa dusă cu una cu două şi se răsfăţa, purtându-se învăluită în temperaturi la limita caniculei.

Musafirii se îmbarcară în mijloacele de transport cu care sosiseră la fermă şi după îmbrăţişări însoţite de cuvinte de mulţumire adresate doamnei Hart, cu privire la generoasa găzduire şi, după ce aceasta le smulse promisiunea unei noi vizite, cât mai curând cu putinţă, porniră la drum.

Mason plecase şi el în orăşelul în care Ana fusese spitalizată pentru scurt timp, pentru a contacta firma de telefonie.

Rămase singure, privind în urma maşinilor care, una după una, se făcură nevăzute, cele două se priviră. Ana îşi punea întrebări asupra sentimentelor actuale ale doamnei Hart faţă de ea şi, chiar dacă fusese tentată să-l întrebe pe Mason despre discuţia avută cu mama sa în spatele uşilor închise ale biroului, n-o făcuse de teama de a nu strica atmosfera magică dintre ei de seara trecută.

O privea, încercând să citească ceva pe chipul serios al

femeii. Dar în afară de o oarecare tristeţe, care putea proveni de la orice altceva, nu desluşi nimic. Doamna Hart îşi strecură braţul după cel al Anei şi urcară alene treptele ce duceau către intrarea principală.

— Ce spui de o cafea, Ana? începu doamna Hart.

— Bună idee, o prepar eu!

— Şi o vom servi pe terasă. Ador dimineţile de aici!

În faţa ceştilor pline, tăceau. Studiau cu prea mult interes aburul diafan ce se ridica în unduiri de dans lasciv deasupra lichidului cafeniu.

Clinchetul clopoţeilor de vânt, agăţaţi ici şi colo pe terasă şi ciorovăiala păsărelelor matinale, alergându-se printre ramurile copacilor, erau singurele zgomote ce spărgeau liniştea ireală a acestui loc rupt de restul lumii.

— E atât de frumos aici! spuse Ana. Vă înţeleg hotărârea de a rămâne.

Doamna Hart zâmbi.

— După agitaţia din ultimele zile, mi se pare cam prea linişte, spuse stăpâna casei.

Soarele reuşi să străpungă pavăza groasă a norilor şi scăldă într-o lumină gălbuie chipurile femeilor. Încurajate parcă de mângâierea blândă a razelor solare, păsărelele deveniră şi mai gălăgioase, ciripind fiecare în legea ei. Câteva, mai îndrăzneţe, ţopăiau pe terasă, foarte aproape de cele două, ciugulind firimituri minuscule, rămase de la cina de seara trecută.

— Ia te uită la ele! râse doamna Hart. N-au nici o teamă.

Priviră o vreme micile vietăţi pline de energie, distrate de joaca lor vioaie.

— Aş fi vrut să vă întreb ceva, întrebă Ana deîndată ce observă că doamna Hart îşi pierduse interesul în legătură cu înaripatele ţopăitoare ca nişte mingiuţe.

— Te ascult, fata mea.

— Doream să vă ştiu părerea în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în seara balului, spuse ea dintr-o suflare, temându-se că dacă va face o pauză, tot curajul va fi pierdut.

— Mi s-a părut mie că te frământă ceva. Dacă despre asta e vorba, poţi sta liniştită, îi răspunse femeia. Subiectivismul meu de mamă nu este chiar atât de pronunţat încât să consider că fiii mei nu pot greşi, iar în momentul în care apare totuşi o situaţie neplăcută, să găsesc vina oriunde numai în ograda mea nu! Îmi cunosc băieţii, doar eu i-am crescut. Nu-mi fac griji prea mari în ceea ce-l priveşte pe Mason, dar pentru George mă tem mereu; firea lui provocatoare, neastâmpărul ăsta care habar nu am de unde-i vine, îi atrage duşmani şi-l pune în tot felul de situaţii ingrate. Cunoscându-l bine, m-aş fi mirat mai tare dacă n-ar fi provocat nici o boacănă zilele astea.

— N-a fost chiar vina lui, mă tem că de data asta n-aţi fi avut ce să-i reproşaţi dacă eu aş fi fost mai... cu capul pe umeri, şopti Ana.

Doamna Hart râse.

— Eşti o figură, ştii? Te preocupă atât de mult ca altul să nu plătească pentru ceea ce consideri a fi greşeala ta? Ca să fiu sinceră, la început am fost tentată să te consider vinovată pentru toată tărăşenia, dacă George n-ar fi pledat cu înflăcărare pentru exonerarea ta de orice blam.

— George mi-a luat apărarea? Acum mă simt şi mai prost faţă de el...

Doamna Hart râse din nou şi îi întinse mâna peste masă.

— Discuţia pe care aţi avut-o ieri cu Mason nu avea legătură cu asta? întrebă Ana şi simţi mâna femeii crispându-se peste a ei.

— Mason ţi-a spus ceva? o chestionă.

— Nu l-am întrebat, iar el nu mi-a spus.

Răspunsul Anei nu păru să aducă uşurare pe chipul fe-

meii. Îşi retrase mâna. Cuta dintre sprâncenele ei se adânci şi mai mult.

— Nu, spuse. N-are legătură cu asta.

Curiozitatea fetei rămase nesatisfăcută, întrucât doamna Hart nu se mai arătă dispusă a dezbate acest subiect şi deturnă discuţia spre altă temă.

— Îmi place prietena ta, Mara, deşi n-am avut ocazia să mă bucur prea mult de prezenţa ei. Şi Irene pare de toată isprava.

— Sunt două fete extraordinare şi le iubesc pe amândouă, răspunse Ana.

— Prieteniile dintre femei sunt – întotdeauna – pe muchie de cuţit, filosofă doamna Hart. Am avut destule prietene în tinereţe şi relaţii care păreau sudate pentru veşnicie s-au stricat din te miri ce flecuşteţ. Femeile lasă de multe ori orgoliul să pătrundă acolo unde nu are ce căuta şi, chiar dacă se spune că s-a demonstrat ştiinţific că femeile îşi folosesc o mai mare parte din creier decât bărbaţii, se pare că n-o folosesc cum trebuie.

— Parcă aţi fi Dan! râse Ana.

— Imaginează-ţi! se amuză femeia. N-ai cum să stai în preajma lui şi să nu te molipseşti de *danită*! Omul ăsta e o splendoare, o adevărată recreaţie!

— Aveţi o relaţie minunată cu el şi doamna Harris. Vă cunoaşteţi de mult?

Doamna Hart se lăsă pe spate, relaxându-se, privind undeva în zare. Amintiri prăfuite, dragi, înfloriră într-un zâmbet.

— Părinţii mei, fiind ocupaţi cu afacerile, s-au temut că nu vor fi în stare să-mi ofere o educaţie înaltă, aşa că m-au înscris la o şcoală particulară cu internat şi acolo am cunoscut-o pe Julia. Era – şi este şi acum – cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Oricât de cârcotaş ar fi fost

cineva – şi frumuseţea ei o cadorisise cu ura multor fete – nu-i putea găsi cusur. Era atât de răsfăţată, spuse doamna Hart râzând, încât fusese poreclită *Prinţesa*, dar nu ştiu cum făcea, că era mereu iertată, topind furia oricui cu ochii ei angelici. Ne-am împrietenit împotriva oricăror prognosticuri, pentru că eram firi diametral opuse, dar se pare că zăpăceala ei umplea timiditatea mea, pe când moliciunea firii mele o tempera pe a ei. Şi iată-ne, după zeci de ani, tot umăr la umăr. Cine ar fi zis? Ah, ce amintiri mi-ai provocat! Cred că voi urca în pod, să scotocesc după fotografii vechi.

— Îl iubeşte foarte mult pe Mason, ca o mamă aproape..., spuse Ana.

— Nu *aproape*, ci chiar ca o mamă. Ea nu a putut avea copii şi, atunci când l-am născut pe Mason, aproape că s-a mutat la mine pentru a putea fi lângă micuţ. Abia de reuşeam să i-l smulg din braţe pentru a-l alăpta! râse femeia. Devenisem geloasă! Era primul meu născut şi nu mă puteam bucura de el în totalitate, dar când băiatul a început să meargă de-a buşilea, agăţând tot ce-i ieşea în cale în plimbările lui neobosite, am putut să simt avantajul de a o avea lângă mine. Ei, dar uite cât mă faci să vorbesc! Şi numai despre mine! Ia să te aud!

— Mă tem că mărturisirile mele nu vor fi la fel de captivante ca ale dumneavoastră, începu Ana, timid.

Rare erau ocaziile când îi făcea plăcere să vorbească despre sine.

Crescuse cu senzaţia că mama o acuza în adâncul inimii pentru faptul că fusese părăsită de soţ şi, cu toate că se achitase cu brio de toate obligaţiile materne, nu lăsase nici măcar odată senzaţia că o face cu plăcere sau entuziasm. Nu o ţinuse niciodată în braţe, nu-i spusese „te iubesc”, aşa cum auzea sau citea ea prin cărţi că ar face alţi părinţi. Când crescuse suficient de mare pentru a-şi putea lua viaţa în

mâini, mama îi cumpărase apartamentul din oraş şi cu asta considera că obligaţiile pe care le avea faţă propriul copil fuseseră îndeplinite până la ultima. Ciudat este că în afară de răceala excesivă cu care o tratase, nu avea ce altceva să-i reproşeze mamei. Uneori o compara cu un funcţionar conştiincios, dar fără prea mare zel.

Îşi deschise sufletul în faţa doamnei Hart, povestindu-i totul şi, când termină, femeia se ridică şi o îmbrăţişă, emoţionată. Nu-i dădu drumul din braţe câteva minute bune. Sufletul ei de mamă ce îşi înconjurase proprii copii cu afecţiune, tremura la gândul că un pui de om fusese lipsit de ceea ce ea considera a fi cel mai important lucru din lume. Gândul că Ana fusese forţată să găsească în sine resorturile pentru a creşte atât de frumos şi de echilibrat, o emoţiona peste măsură.

Manifestarea afectuoasă fu întreruptă de grădinar, care îşi drese vocea groasă în spatele lor. Frământa în mâinile mari borul unei pălării decolorate de soare, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Un pechinez minuscul i se învârtea printre picioare, neobosit.

— Ce este, Raul? îl întrebă stăpâna casei.

— A venit transportul de copăcei, doamnă, şi trebuie să-mi arătaţi unde doriţi să înfiinţăm noua livadă, spuse el, privind-o cu ochi mari, rotunzi.

— Vin acum, Raul! Stai numai să mă schimb, nu pot lucra în hainele acestea.

Raul se arătă încurcat şi, frământând şi mai vârtos pălăria în mâini spuse, şovăitor:

— Puteţi veni aşa cum sunteţi! Conaşu` Mason a modificat comanda şi a cerut şi oameni care să planteze copăceii! A zis că dacă vă las să puneţi mâna pe vreo unealtă, pot să-mi fac bagajul şi să plec unde-oi vedea cu ochii! Şi, păcatele mele, unde să plec la vârsta asta? Aici mi-am petrecut toţi

anii tinereții! Conașu` a zis că atunci când veți auzi asta, veți înțelege!

Tăcu, așteptând răspunsul doamnei Hart precum un acuzat, hotărârea judecătorului.

Femeia îl privise la început cu sobrietate, apoi cu mirare pentru ca, în final, un zâmbet blând să-i înfrumusețeze trăsăturile.

— Înțeleg, Raul! Să mergem atunci să-ți arăt unde-mi vreau livada.

Chipul omului se însenină și, vizibil eliberat de o teribilă grijă, îi oferi brațul său. Femeia îl oferi pe al său Anei și, așa înlănțuiți, cu pechinezul miniatural alergând roată în jurul lor, plecară să aleagă locul de plantare.

Tot în această formulă îi găsi și Mason, întors după câteva ore bune, petrecute în oraș. Le certă pe cele două pentru că stăteau fără grijă, cu capetele descoperite sub soarele care acum ardea ca focul și nici când mama sa îl sărută pe frunte ca răsplată pentru grija manifestată, nu se lăsă înduplecat și le zori pe amândouă spre vilă.

Plantarea noilor puieți de pomi fructiferi înainta cu spor, oamenii sosiți la fermă dovedindu-se niște adevărați profesioniști. Ușor-ușor, noua livadă începea să capete contur. Încântarea doamnei Hart creștea odată cu fiecare copăcel ce își căpăta teritoriul și începu deja să facă planuri pentru viitoarea recoltă de fructe.

— Mamă, realizezi că timp de vreo patru-cinci ani, nu vor rodi? îi spuse Mason seara, după cină, în timp ce se odihneau pe canapele.

— Îi voi îngriji și vei vedea că vor rodi mai devreme! îi răspundea ea.

— Nu vreau să te dezamăgesc, dar mă tem că nici măcar de dragul Louisei Hart, natura nu-și va accelera cursul! râse

Mason.

— Stai un pic! Am citit în manualul acesta de horticultură – am dat de el în vechea bibliotecă a tatălui meu – că este posibil! spuse ea şi se apucă să răsfoiască paginile în căutarea informaţiei dorite. Aha! Uite! Şi se puse pe citit.

După zece minute de împărțit informaţii nepreţuite în legătură cu plantaţiile de pomi fructiferi, constată cu dezamăgire că auditoriul ei era unul cât se poate de nerecunoscător. Ingraţii aceia păreau pierduţi unul în ochii celuilalt. Închise manualul şi-l puse pe genunchi.

— Numai de horticultură nu vă arde vouă! spuse râzând, amintindu-şi de perioada aceea a vieţii ei când era încercată de aceleaşi sentimente recunoscute pe chipurile celor doi tineri.

Se ridică şi, pretextând oboseală, se retrase.

Părăsiţi, tinerii deveniră uşor jenaţi, ca şi când le-ar fi fost foarte la îndemână să fie ei înşişi dacă erau înconjuraţi de o mare de oameni, dar nu ştiau ce să facă atunci când rămâneau singuri. Ana se apucă să răsfoiască o revistă. După viteza cu care schimba paginile îşi trăda nervozitatea.

— Şi... ce s-a întâmplat în oraș? întrebă ea, într-un final, simţindu-se privită, fericită de a fi găsit un subiect de discuţie, în mintea care părea golită de orice strop de inteligenţă, atunci când se afla aproape de el.

— Am rezolvat! Va dura maximum o săptămână! răspunse el.

Tăcerea se lăsă din nou.

După câteva minute, Mason izbucni în râs.

— Uită-te la noi! Parcă am fi două personaje dintr-un roman clasic. Jena aceasta dintre noi este de un anacronism de-a dreptul hilar! Hai să facem o plimbare. Avem nevoie să ne limpezim gândurile.

Se ridică şi, cu pas apăsat, se îndreptă spre Ana. Ea privi

în sus, către el şi îi oferi mâna.

Ajunşi afară, eliberaţi de intimitatea la care cei patru pereţi ai camerei, îi forţa, deveniră din nou volubili. El îi povesti pe îndelete cum decursese demersul său pentru restabilirea liniei telefonice, cum se întâlnise cu vechi cunoştinţe de care nu putuse scăpa decât după ce acceptase să bea câte o cafea cu ele, iar ea îi povesti cum petrecuse o minunată dimineaţă împreună cu mama lui.

O prinse cu mâinile de după umeri şi o simţi tremurând, în ciuda nopţii calde.

— Ţi-e frig? o întrebă, oprindu-se şi fixând-o cu privirea.

— Nu, răspunse ea, evitându-i ochii, iar asta îl făcu să zâmbească.

O sărută pe buze, trăgând-o lângă el. Corpul ei reacţionă imediat atingerii şi fierbinţeala pe care o simţise ziua trecută în braţele lui, reveni, ameţitoare. Senzaţia aceea de beatitudine, în timp ce fiecare celulă a corpului reacţiona vibrând, îi crease deja dependenţă.

Se plimbară îmbrăţişaţi, făcând nenumărate popasuri pentru a schimba săruturi, vreme de câteva ore. Îmbătaţi de noutatea emoţiilor pe care le experimentau, pierduseră noţiunea timpului şi, când Mason privi la ceas, observă că era trecut de miezul nopţii.

— Eşti obosită, probabil. Să intrăm! spuse.

— Nu sunt obosită, răspunse ea pe ton de copil răsfăţat.

Mason o vedea şi o simţea, era epuizată; se lupta cu pleoapele prea grele, dar faptul că nu se îndura să încheie seara aceea atât de plăcută pentru amândoi, preferând să lupte cu somnul în loc să se dezlipească de el, îi făcu plăcere şi o strânse mai tare în braţe, sărutându-i fruntea, buzele, bărbia, apoi gâtul.

— Ultimul popas, o îngheţată în bucătărie, după care... la culcare, domnişoară! hotărî el.

Intrară tiptil, încercând să nu facă zgomot. Ajunşi în bucătărie, închiseră uşa după ei. Ana se aşeză la masă, în timp ce Mason scoase din frigider o cutie mare de îngheţată. Lăsă uşa frigiderului deschisă pentru a avea lumină din interiorul acestuia.

— Vom mânca direct din cutie, habar n-am unde-s castroanele pe aici, şopti el, apropiindu-se cu desertul într-o mână şi cu două linguri mari în cealaltă.

Ana izbucni în râs.

— Doamne, lingurile alea sunt cât toate zilele!

El se repezi asupra gurii ei şi o acoperi cu un sărut.

— Şşt, taci! îi spuse după aceea. Să nu trezim pe cineva.

Se aşeză lângă ea şi, luând o porţie de îngheţată cu lingura, o îndreptă către Ana. Ea gustă, dar din cauza mărimii lingurii, îngheţata ajunse să se întindă mult peste colţurile gurii. Izbucni în râs.

— Hm, spuse el, privind-o cu o sprânceană ridicată. Încep să bănuiesc că râzi numai pentru a căpăta săruturi!

Şi se aplecă asupra ei, lingându-i îngheţata de pe buze şi din colţurile gurii.

Ana luă şi ea o lingură şi o îndreptă, plină, spre el, dar când Mason deschise gura, dintr-o pornire năstruşnică, i-o lipi de obraz şi, până ca el să se dezmeticească, apucă să-l mâzgălească şi pe celălalt.

— Ce? exclamă el surprins. Aşa deci?

Luă o altă lingură cu deliciosul desert şi i-l întinse pe faţă.

Fără să se poată stăpâni, fata izbucni în râs. El se apropie de ea şi o sărută din nou, prin masa lipicioasă. Se apucă apoi, meticulos, să-i cureţe obrajii cu ajutorul buzelor sale.

Râdeau şi se sărutau când deodată, rămaseră nemişcaţi, căci lumina se aprinse şi o văzură pe doamna Hart în pragul uşii, îmbrăcată în pijama, ţinând un pahar gol în mână.

— Doamne, copii! Să mor, nu alta! exclamă ea. Ce faceţi aici, pe întuneric?

Îi privea cu o expresie de asemenea mirare pe chip, încât cei doi surprinşi de abia se puteau abţine să nu râdă. Se apropie de chiuvetă şi îşi umplu paharul, fără să-şi mute o clipă privirea de la chipurile lor mânjite.

— Mâncam nişte îngheţată, răspunde Mason cu un ton atât de chinuit, încât Ana simţea că se sufocă în încercarea de a-şi reţine amuzamentul.

Femeia nu mai zise nimic; doar îşi luă paharul şi ieşi, urându-le „noapte bună". După ce închise uşa, cei doi o auziră chicotind în spatele ei.

Când fură siguri că a plecat, izbucniră într-un râs nebun.

Datorită faptului că se culcase târziu seara trecută, Ana nu reuşi să se smulgă din cearşafuri până după miezul zilei, dar în momentul în care deschise ochii şi văzu ora indicată de ceasul de pe noptiera de lângă patul ei, sări ca arsă. Îşi făcu toaleta, aranjă patul şi ieşi.

În toată casa domnea o linişte mormântală. Cercetă rând pe rând toate încăperile de la parterul cădirii, dar nu găsi pe nimeni. Ieşi pe terasă şi îşi roti privirea, străduindu-se să cuprindă în ea tot ceea ce putea din vasta proprietate. Se porni spre noua livadă, gândindu-se că poate, toţi ai casei au mers acolo pentru a verifica evoluţia puieţilor proaspăt plantaţi. Coborî scara de piatră şi coti la dreapta, apoi, după ce trecu de perdeaua de arbori ce făceau demarcaţia între suprafaţa de teren rezervată vilei, dependinţelor sale şi restul fermei, dădu de livadă. Dar acolo nu era nimeni. Cuprinsă de nelinişte, se mustră în gând pentru că lâncezise atât de mult în pat. Înconjură vila privind în toate părţile.

Deodată o zări pe asistenta medicală a doamnei Hart, alergând ca scoasă din minţi spre casă.

— Ce s-a întâmplat? De ce alergi aşa? o întrebă Ana în momentul când ajunse lângă ea.

— Bietul cal! Are o tăietură, uite aşa de mare! exclamă ea, arătând spre lungimea palmei sale. Avem nevoie de feşe şi dezinfectant! mai spuse cu vocea întretăiată de efortul pe care îl făcuse alergând.

Ana se ţinu după ea. De dimineaţă, doamna Hart şi Mason au fost anunţaţi de către Raul că unul dintre caii fermei ieşise din îngrăditura spaţiului rezervat, ajunsese până în zona noii livezi şi reuşise să intre cu picioarele într-unul dintre uneltele folosite de horticultori pentru a săpa gropi pentru puieţi, rănindu-se foarte grav în lamele tăietoare ale dispozitivului. Cum trecuse destul timp până ca cineva să-l observe, bietul animal pierduse mult sânge şi acum zăcea lungit în faţa intrării în grajd, căci slăbiciunea îl împiedicase să mai intre.

După ce asistenta luă din vilă tot ce-i trebuia pentru bandajarea animalului, fugi din nou pe aleea pe care sosise, cu Ana urmând-o îndeaproape. Grajdurile se aflau într-o zonă a proprietăţii nevizitată de Ana până atunci, ascunsă vederii de un pâlc de castani bătrâni.

Toată lumea era adunată în jurul animalului care deja nu mai reacţiona, doar clipea alene, privind absent într-un punct fix. Lângă piciorul rănit se formase o baltă de sânge. Doamna Hart, cu mâinile împreunate, rostea o rugăciune, iar bucătăreasa, probabil smulsă de veste din îndeletnicirile gastronomice, căci purta şorţul de bucătărie, frământa un tel în mâinile micuţe.

Mason, cu braţele pline de sânge până la cot, fără cămaşa pe care o înfăşurase în jurul rănii animalului, stătea îngenuncheat în pâcla sângerie. Dacă situaţia îl descumpănea sau nu, nu se putea spune; zulufii negri îi acopereau în întregime chipul coborât asupra animalului. Doar când ridică

privirea pentru a smulge feşele şi dezinfectantul din mâinile asistentei, Ana putu să observe că se stăpânea remarcabil de bine.

Curăţă rana animalului şi o pansă cu delicateţe. Apoi stătu nemişcat şi-l privi.

— Mai bine i-am scurta chinul, conaşule! spuse Raul pe un ton în care se înnodau lacrimile. Nu cred că mai are vreo şansă.

Ceilalţi cai, simţind că se întâmpla ceva extraordinar la doi paşi de ei, nechezau cuprinşi de nervozitate în boxele lor.

Mason se ridică. Bustul gol îi lucea de transpiraţie. Ţinea mâinile pline de sânge, puţin depărtate de corp şi privea în jos, către animal, încercând parcă să-şi limpezească gândurile şi să poată hotărî ce-i de făcut.

Burta animalului se ridica şi cobora încet în ritmul respiraţiei slabe.

— Un nenorocit de telefon ne-ar fi fost de mare ajutor acum, mormăi cu dinţii încleştaţi, apoi privi spre mama lui, ca şi când ar fi vrut să-i spună: „Uite, vezi? Accidente se întâmplă tot timpul! Şi tu doreai să rămâi singură aici!”

După ce fixă o vreme animalul, cu o expresie dură în ochii verzi, spuse către grădinar:

— Adu-mi puşca, Raul!

Omul plecă imediat şi inima Anei îngheţă. Nu! Nu putea să asiste la aşa ceva.

Parcă ghicindu-i gândul, Mason se întoarse către femei şi spuse:

— Ar fi mai bine să plecaţi de aici! Nu-i un spectacol pentru ochii doamnelor!

Doamna Hart, bucătăreasa şi asistenta dădură să plece, dar în momentul în care îl văzu pe Mason că ia puşca din mâna lui Raul, verifică dacă este încărcată şi fără să şovăie,

o îndreptă spre capul animalului, Ana, înnebunită de spaimă, se repezi asupra lui şi se agăţă cu mâinile de armă.

— Nu poţi face asta!

— Mamă, ia-o de aici! se răsti el!

Doamna Hart se apropie de fată şi-i puse mâna pe umăr, dar ea nu-şi dezlipea privirea dintr-a lui Mason. Era la fel de îndârjită ca el.

Strângea arma, de parcă de forţa cu care făcea asta, ar fi depins viaţa animalului. În ochii ei era atâta disperare, încât Mason se înduioşă. Îi spuse pe ton mai blând:

— Înţelege, dacă n-aş face asta ar fi o cruzime! Ar suferi cumplit şi ar agoniza până la moarte! Preferi să-l vezi chinuindu-se decât scăpat de suferinţă?

— Să facem ceva..., îl rugă ea, implorându-l din priviri. Apoi privi către asistentă. Tu trebuie să ştii! Ce se face în cazuri ca acesta?

Asistenta o privi, buimacă, mutându-şi ochii de la ea la cal, şi invers.

— În cazul oamenilor, o transfuzie de sânge ar fi făcut diferenţa, în situaţia în care hemoragia ar fi fost stopată. Dar nu sunt veterinar! Dacă ar fi cooperat puţin, am fi putut să-l hidratăm, să-l hrănim, şi poate am fi echilibrat situaţia. Dar el... bietul animal..., spuse ea privind îndurerată către armăsarul ce părea deja dus pe lumea cealaltă.

— Dar nu mai sângerează! spuse Ana, surescitată, arătând către bandajul care nu se mai înroşise.

— Poate şi din cauză că nu mai are ce să-i curgă? se pomeni Raul spunând, uşor iritat de faptul că Mason stătea să caşte gura la slăbiciunile femeii, prelungind astfel chinul animalului.

Privirea tăioasă pe care Ana i-o trimise, îl făcu să-şi înghită vorbele.

Mason privi în ochii fiecăruia dintre cei prezenţi, apoi o

somă pe Ana să dea drumul armei. Ea refuză.

— Ana! tună Mason cu o voce care ar fi băgat sperieții în oricine, numai că femeia era prea disperată ca să-l asculte.

Tocmai atunci armăsarul fornăi slab pe nări şi un spasm al muşchilor se zări prin pielea lui lucioasă. Toţi se repeziră asupra lui, privindu-l cu ochi în care se citea speranţa. Animalul fornăi iar, mai puternic.

— Putem încerca să-l hidratăm? încercă asistenta o sugestie, privind către Mason.

— Da! Da! sări Ana, cu ochii luminaţi de speranţă. Îi turnăm câte puțină apă pe gât și vedem cum reacționează!

— Nişte glucoză ar fi fost de folos, dar putem încerca şi cu apă îndulcită, continuă asistenta. După ce se mai întremează, va avea nevoie de un vaccin antitetanos. Așa aş proceda cu un om.

Mason se aplecă asupra animalului și-l privi cu atenţie, mângâindu-i coama cenușie. Era împărțit între speranţa de a-l vedea ridicându-se şi tortura gândului că bietul animal suferea cumplit în drumul către moarte. L-ar fi împuşcat pe loc, dacă asta n-ar fi fost ca şi când i-ar fi tras un glonte în cap chiar Anei.

— Îl lăsăm până diseară, spuse, dar dacă nu vor fi semne de recuperare…

Toată lumea ştia la ce se referă.

Mason se ridică şi îşi privi genunchii pantalonilor însângeraţi, apoi mâinile. Merse la cişmeaua exterioară așezată în dreapta uşii grajdului şi, aplecat asupra vasului colector al acesteia, își curăță braţele și trunchiul.

Privindu-l cu recunoştinţă pentru că acceptase să mai acorde o şansă animalului, Anei i se păru că arată ca un zeu grec, aşa cum stătea aplecat, cu musculatura încordată, în timp ce apa îi curgea pe piele.

Din poziţia aceea, Mason întoarse capul și o privi. Pică-

turi de apă îi alunecau de pe vârful nasului şi de pe bărbie. Era o privire atât de serioasă, atât de nouă, ce trecea de bariera ochilor ei şi îi pătrundea direct în inimă, accelerându-i pulsul, înfiorând-o. În ultima vreme se obişnuise să înfrunte privirea aceea pătrunzătoare, dar cea de acum părea să dea buzna în sufletul ei şi, ca un stăpân, să găsească acolo orice răspunsuri ar fi căutat. Se simţea ca şi cum ar fi fost goală în faţa ochilor lui. Senzaţia era departe de a fi neplăcută, dar o speria prin intensitatea ei.

Ca hipnotizată, îşi mută privirea cu greu şi, când doamna Hart o pofti să i se alăture în drumul către vilă, fu mai mult decât recunoscătoare să se îndepărteze de Mason.

Ajunse pe terasa casei, femeile se aşezară pe scaune în jurul mesei, istovite. Nu vorbeau, doar priveau în gol, triste, cu gândul la spectacolul de mai devreme.

— Caii sunt foarte puternici! rosti asistenta ca pentru sine şi celelalte o priviră cu recunoştinţă.

Orice cuvânt încurajator, chiar lipsit de orice fundament, era primit ca o gură de aer proaspăt.

Indiferente la orice altceva care depăşea hotarele vieţii lor, nişte păsărele se puseră pe cântat, umplând aerul cu triluri melodioase. Datorită vecinătăţii pădurii ce adăpostea o multitudine de specii de înaripate, feluritele ritmuri se împleteau într-o melodie plină de farmec pentru urechile oamenilor.

— Când eram copilă... mică de tot... Cred că este prima amintire care a stăruit, începu doamna Hart, am avut parte de un eveniment exact ca acesta, numai că tatăl meu n-a ţinut cont de jelania mea! A descărcat arma în capul animalului cu mine de faţă! Pe atunci, în zona noastră, astfel de durităţi făceau parte din pregătirea tinerelor fete pentru viaţă. Pe mine nu m-a pregătit pentru nimic şi iată, că groaza acelui moment a făcut ca amintirea asta să nu-mi iasă din

cap nici după atâţia ani!

Celelalte o priveau cu ochi plini de compasiune, înduioşate de imaginea doamnei Hart pe post de fetiţă cârlionţată, forţată să fie martoră la asemenea act atroce chiar de către tatăl său.

— Apoi, pe mine să mă scuzaţi, doamnelor, spuse bucătăreasa când simţi că o compătimise suficient pe doamna Hart, mă duc la bucătărie, la treburile mele. Prânzul n-o să se gătească singur!

Se depărtă, legănându-se ca o raţă pe picioarele ei butucănoase.

Imediat, asistenta îi urmă exemplul şi, spunând că are nevoie de un strop de odihnă după ce toată energia i-a fost epuizată de emoţiile pe care le-a încercat o dimineaţă întreagă, se făcu nevăzută. Doamna Hart, cuprinsă de o nelinişte nervoasă, se apucă să deretice prin casă.

Ana stătu o vreme pe terasă, pierdută în gânduri. Dacă celelalte femei reuşiră să găsească alte activităţi care să le deturneze gândurile, ea nu putea. Ochii animalului o fixau din memorie, imploratori şi simţi deodată că tot sângele îi invadează creierul. Se ridică şi, cu o hotărâre cam neobişnuită pentru firea ei moale, coborî scările şi merse către grajduri. Mason se va supăra, dar ea tot va face exact aşa cum o sfătuieşte instinctul.

Mason şi Raul erau aplecaţi asupra armăsarului. Cu ajutorul unui furtun subţire, căruia îi ataşaseră o pâlnie la unul dintre capete, celălalt fiind introdus pe gâtul animalului, îi turnau, din când în când, porţii mici de apă cu zahăr.

Când o văzu, Mason nu trădă nicio surprindere, de parcă s-ar fi aşteptat s-o vadă acolo. Luă pâlnia din mâna lui Raul şi i-o dădu ei.

— Ține asta, te rog! Raul, du-te şi mai pregăteşte *glucoză*!

— N-o fi prea mult zahăr, conaşule? întrebă Raul. Dacă dă în diabet?

— Dacă moare acum n-o să mai aibă timp să facă diabet, Raul! Fă ce-ţi spun!

După ce omul dispăru în fugă în interiorul clădirii grajdului, Ana puse mâna pe umărul lui Mason şi el putu să simtă că degetele îi tremurau.

— Ce crezi? Are vreo şansă? o auzi.

— Naiba să mă ia dacă ştiu! răspunse cu un oftat, în timp ce-şi şterse transpiraţia de pe frunte cu antebraţul.

Continuară astfel ore bune, hidratând animalul, mângâindu-l şi încurajându-l, aşa cum ar fi făcut cu un copil. Bunul Dumnezeu se îndură de eforul lor aşa că, spre seară, armăsarul, tânăr şi puternic, dădu semne că viaţa îi este în afara oricărui pericol. Fu nevoie de mare efort pentru a-l ţine în poziţia aceea, căci în încercarea fără prea mari sorţi de izbândă de a se ridica, îşi consuma o bună parte din energia căpătată cu trudă.

Îl hrăniră cu mere şi morcovi. Fiecare nou progres pe care îl vedeau în starea de sănătate al calului le umplea inimile de bucurie. Ana, cu ochi mari, calzi, îi mulţumea mut bărbatului de lângă ea, pentru că nu ucisese calul, iar el de asemenea, îi mulţumea ei pentru că nu-l lăsase s-o facă.

— Conaşule, mergeţi să mâncaţi ceva, îl sfătui Raul. Nici un duş nu v-ar strica. Stau eu să-l păzesc. Într-o oră va fi pe picioarele lui şi-l voi duce înăuntru.

Mason se privi şi observând, abia atunci, că petele de sânge din genunchii pantalonilor se întăriseră ca o scoarţă de copac şi că transpiraţia i se uscase pe piele, iar mirosul propriului corp îi urca până la nări în fuioare invizibile, dar imposibil de ignorat datorită duhorii, strâmbă din nas, spre hazul celorlalţi.

— E mirosul victoriei! declamă teatral.

— Uh! exclamă Ana. Dacă ăsta ar fi mirosul victoriei, nu şi-ar mai dori-o nimeni!

Izbucniră în râs cu toţii. Era un râset de uşurare, unul care cu fiecare hohot, părea că-i eliberează de greutatea ce le apăsase inimile toată ziua aceea.

Lăsară animalul în grija lui Raul şi porniră către vilă. O găsiră pe doamna Hart ascultând Puccini, cu volumul dat la maximum, aşa cum făcea de fiecare dată când simţea că stresul o copleşeşte. După ce veştile bune îi fură împărtăşite, femeii îi veni inima la loc şi, cu ton de mamă autoritară, le porunci să dispară din faţa ei şi să nu se arate decât după ce se vor fi îmbăiat şi schimbat de hainele murdare.

După aceea, pentru că rataseră prânzul şi ora cinei era încă departe, bucătăreasa îi servi în bucătărie cu tot ce găsi mai bun prin frigider, tratându-i ca pe nişte adevăraţi eroi. Se învârtea în jurul lor, ca o cloşcă în jurul puilor, atentă la cea mai mică dorinţă pe care ei ar fi putut-o avea.

— Azi mi-ai amintit de bunicul tău! spuse ea către Mason, ştergându-şi o lacrimă apărută în colţul ochiului. Iubea animalele şi le trata ca pe proprii copii. Era neînfricat! Chiar dacă eram copil atunci, tot îmi amintesc muntele acela de om, viguros ca un stejar, dârz, de neclintit! Credeam că nu se mai nasc bărbaţi asemenea lui...

Şi lăcrimă din nou. Mason îi prinse mâna care tocmai adăuga câteva felii în coşul de pâine şi i-o sărută.

— Îl ştii pe bunicul?

— Cum, păcatele mele, să nu-l știu? Mama lucra pentru el în vechea casă. Eram copil când s-a dus, dar tot mi-l amintesc.

— Vechea casă?

— Acum este înconjurată de pădure, dar pe vremea aceea era câmp ca-n palmă şi acolo.

— Mai există? Ştiu că mama hotărâse s-o demoleze pen-

tru a împăduri zona.

— Păi, a împădurit-o, dar e tot acolo, înconjurată de copaci. Până la urmă nu s-a îndurat s-o facă una cu pământul. N-a mai fost nimeni pe acolo, de ani de zile, şi cum voi v-aţi mutat cu toţii în oraş... Că nu ştiu ce naiba găsiţi atât de interesant în balamucul ăla, cu oameni claie peste grămadă... Aici se trăieşte cu adevărat! Aici ai timp să asculţi vântul, să asculţi cum îţi şoptesc frunzele... Pe mine nu m-ar convinge nimeni să mă mut la oraş, nici pentru toate bogăţiile din lume! decretă ea cu chip hotărât.

Doamna Hart, arătând cât se poate de liniştită acum, veni în bucătărie şi se aşeză lângă fiul său, privindu-l cum mănâncă.

— Mamă, unde ţii cheia de la casa veche?

Doamna Hart îl privi mirată.

— Ce-ţi veni?

— Vreau s-o revăd, credeam că nu mai există. Ultima oară când am văzut casa veche aveam...

— Şaptesprezece ani! îl întrerupse mama sa. Ştiu.

— Ce te-a făcut să renunţi la demolarea ei?

— Teama de singurătate, răspunse femeia. Paul nu mai era... Tu şi George eraţi pe punctul de a pleca... Dintr-odată, am simţit că dacă aş demola casa aceea, aş tăia orice legătură cu tot ce a existat în trecutul meu. Iar în acel moment simţeam că doar asta îmi mai rămăsese: trecutul!

Mason întinse mâna peste masă şi cuprinse palma mamei sale, privind-o cu ochi strălucitori şi cu un zâmbet în care se citea toată iubirea ce i-o purta.

— Îmi pare rău că asta simţeai atunci, spuse. Eram un puşti cu capul în nori, dornic de aventuri, să cuceresc lumea, să fiu liber...

— N-are de să-ţi pară rău, puiule, spuse femeia întorcându-i privirea plină de afecţiune, asta e firea lucrurilor. Puii

vor să părăsească cuibul, să scape de sub ochiul grijuliu al mamei, dar după ce se satură de zburat, singurul lucru pe care şi-l doresc, este confortul braţelor materne. Unii au norocul să-l mai găsească, alţii nu.

Betty lăcrima în spatele lor şi n-o auziră decât în momentul când îşi suflă zgomotos nasul. Se întoarseră către ea.

— Pfii, domnule, ce zi! exclamă ea, încurcată de privirile lor aţintite asupra ei. Toată ziua am ţinut-o numai în lacrimi! Trebuie să dau pe gât o duşcă de ceva, că nu mai rezist!

Şi izbucni în râs, sprijinindu-se cu mâna de marginea aragazului.

Raul dădu buzna în bucătărie, cu ochii cât cepele, şi toţi se gândiră la ceva rău, văzându-l atât de răvăşit.

— Conaşule! Armăsarul s-a ridicat! Se cam bălăbăneşte pe picioare, dar am apucat să-l duc înăuntru şi să-l întind pe paie moi şi curate...

Chiotele celor patru îi acoperiră cuvintele şi se îmbrăţişară entuziasmaţi. Atrasă de hărmălaie apăru şi asistenta, care primi acelaşi tratament.

— Acum chiar vom bea în cinstea calului, spuse Betty, destupând o sticlă de whisky, pe care o ţinea bine dosită într-un dulap.

Zărind privirea surprinsă a doamnei Hart spuse, aproape burzuluindu-se:

— Ce? Ani de zile n-am văzut decât moaca lui Raul, care arată de zici că i-a ucis careva tot neamul! Serile sunt la naibii de lungi când le petreci de unul singur!

Doamna Hart ridică din umeri, ca şi când nu i-ar fi înţeles revolta. Doar nu spusese nimic.

Lichidul rubiniu fu turnat în pahare şi oferit fiecăruia dintre cei prezenţi. Participaseră împreună la salvarea animalului, care cu rugăciuni, care cu sfaturi, care cu efortul fizic şi tot împreună trebuiau să sărbătorească reuşita, cu atât

mai mult cu cât păruse destinată eşecului încă de la început.

Ciocniră şi dădură pe gât lichidul arzător. Râseră din nou când Ana, se strâmbă straşnic, cu pleoapele strânse, în momentul când focul multelor grade îi curse în jos, de gât.

— Apă! Dați-mi apă! strigă ea.

Capitolul VI

Înainte de lăsarea serii, Mason hotărî să meargă la casa veche, iar Ana îşi manifestă dorinţa de a-l însoţi, mai ales că devenise curioasă, tot ascultând-o pe Betty povestind despre ea.

— Te voi duce mâine! E pe punctul de a se însera şi mare lucru nu vei putea vedea. Voi arunca doar un ochi şi mă voi întoarce repede, spuse el, dând să plece.

— O, dar voi merge! Nu voi putea închide un ochi, tot aşteptând ziua de mâine. Măcar să-mi potolesc curiozitatea un pic!

— Măi, să fie! exclamă Mason râzând. Azi eşti hotărâtă să mi te opui în toate cele!

Peste puţin timp se aflau umăr lângă umăr, călărind pe bidiviii ce fornăiau, bucuroşi de o plimbare nesperată. Străbătură în linişte pajiştea largă, privind minunatul apus sângeriu cu un soi de veneraţie religioasă. Soarele părea că se topeşte şi cuprinde în lava sa de foc tot cerul, scurgându-se împreună cu acesta peste pădurea ce, la linia orizontului, părea o masă compactă, neagră.

Se făcu rece. O burniţă fină, ce mai mult se simţea decât se vedea, începu să plutească din înaltul cerului, aşezându-se ca o mătase diafană pe umerii lor. Pe măsură ce se apropiau, negrul pădurii se topea uşor, căpătând culoare; palidă – la început, apoi din ce în ce mai vie; o mantie multicoloră, în diferite nuanţe de arămiu, arătând ireal sub lumina apusului, ce făcea ca totul să pară cuprins într-un văl incendiar.

Ana nu-şi putu reţine o exclamaţie admirativă în faţa peisajului de o perfecţiune ce te lăsa fără suflu. Măreţia naturii se află în cele mai fireşti lucruri, în cele mai mărunte detalii, şi o frunză îngălbenită care tremură pentru ultima oară lângă ramul ce i-a dat viaţă, apoi se desprinde într-un balans tânguitor pentru a-i deveni hrană, reprezintă un spectacol pe care nici unul dintre cele inventate de oameni nu l-ar putea egala.

Pădurea îi cuprinse în trupul ei plin de viaţă. Frunzele strivite sub copitele cailor şi zgomotele făcute de micile vieţuitoare ce-şi găsiseră sălaş printre ramurile parţial dezgolite ale copacilor, reprezentau sunete noi pentru urechile orăşenilor, obişnuiţi cu ritmul strident al claxoanelor automobilelor şi ei înaintau încet, de parcă ar fi încălcat un tărâm magic, stăpânit de zâne. Câte o veveriţă se oprea din alergătură şi-i privea cu mirarea stăpânului al cărui domeniul a fost încălcat de nepoftiţi.

Ana aruncă o privire către Mason şi-l găsi cu ochii aţintiţi asupra ei. Era căutătura de mai devreme, din faţa grajdului, fără pic de zâmbet, de o seriozitate ce îngheţa sângele în vene.

— De ce mă priveşti aşa? îl întrebă, dar, într-un fel, ştia răspunsul.

— Mă fascinează felul în care te văd observând şi trăind totul! N-am mai văzut aşa ceva, la nimeni! Eşti ca un copil, şi bucuria pe care o citesc în ochii tăi mă alimentează cu atâta energie, încât simt că aş putea decola... Mă resetează!

— Locul acesta e de vină, răspunse ea simţind că obrajii i se aprind.

— Nu cred că locul în care te afli are vreo importanţă. Te-am observat în diferite ipostaze...

— M-ai observat?

— Doar ştii asta!

— A fost o vreme când credeam că tot ceea ce-ți inspiram era dezgust.

El râse, lăsându-și capul pe spate.

— Sunt un bun actor! Afacerile, ale căror taine am fost forțat să le pătrund din adolescență, m-au învățat să disimulez... Chiar dacă muream de nerăbdare să preiau afacerea unuia sau altuia, trebuia să las impresia că eu le fac lor o favoare.

— Dar ăsta-i cinism! Și mi se pare trist să fii forțat să trăiești astfel!

— Poate... Dacă ai forța de a nu te lăsa absorbit de stilul ăsta de viață și privești totul ca pe un rol...

— Rol?! Sună îngrozitor! exclamă ea, încruntându-se.

Mason râse.

— Sună îngrozitor numai pentru cineva care n-a avut tangențe cu lumea afacerilor. Poate părea crud, dar nu e!

— Să nu-mi spui că vreodată ai profitat de cineva aflat la ananghie, doar de dragul de a face o afacere bună!

— Cu regretul de a mă vedea coborât de pe piedestal, am făcut-o! Și observând privirea ta oripilată, sper că măcar îmi vei aprecia sinceritatea!

Dar ea privea în față, încruntată, evitând ochii lui care o fixau plini de amuzament.

— Hai s-o luăm altfel! râse Mason. Dacă n-aș fi fost atât de priceput în afaceri, noi doi nu ne-am mai fi cunoscut!

Ea întoarse privirea către el.

— Aha! Eram sigur că așa îți voi capta atenția! Vezi tu, când am început să mă ocup de afacerile familiei, situația era în cădere liberă și dacă nu m-aș fi comportat exact așa precum ți-am spus, nu mi-aș fi permis nici măcar să privesc din exterior restaurantul în care erai în seara aceea.

Observându-i interesul, zâmbi, cu o umbră de sarcasm în colțul buzelor.

— Nu-i aşa că atunci când este vorba de persoana ta, eşti dispusă să renunţi la intransigenţă?

— Eşti răutăcios!

— Poţi să pariezi că sunt! Mă judeci! exclamă. Dacă leului i-ar fi milă de gazela din junglă, familia sa ar pieri.

— Te referi la nişte animale!

— Ha! pufni ironic. Crezi că dacă avem reguli care ne spun ce şi cum să facem, suntem diferiţi de animalele din junglă? Ba chiar ele sunt de admirat, acţionează din instinct, pe când oamenii... E drăguţ că undeva, în adâncul tău, zace dorinţa de a salva lumea. Au încercat alţii înaintea ta şi s-a dovedit: Nu poate fi salvată!

Văzând expresia de tristeţe stăruind încă pe chipul ei, se simţi cuprins de iritare.

— Am o datorie faţă de familia mea şi faţă de cei pe care îi iubesc. Pentru ei sunt capabil de orice! Orice! spuse cu furie, strângând hăţurile cu atâta forţă, încât pumnul i se albi, golit de sânge.

Rostise ultimul cuvânt, străpungând-o cu o privire aprinsă şi Ana tăcu, înfiorată.

Mason dădu pinteni calului. Ea rămase o vreme în urma lui, apoi îşi zori murgul şi-l ajunse din urmă. Îşi continuară drumul în tăcere, cu Ana cercetându-l pe furiş, sperând să vadă supărarea aceea dispărând de pe chipul lui frumos. Dar cuta dintre sprâncene rămânea acolo şi restul drumului n-o mai învrednici nici măcar cu o privire.

Într-o poieniţă, cu ultimele scânteieri roşietice bătându-i în ferestre, se afla casa veche, o clădire pe un singur nivel. După cât de micuţă era, prea multe încăperi nu avea cum să adăpostească sub acoperişul de ţiglă roşie.

Mason descălecă, apoi o ajută pe Ana să coboare şi legă caii de trunchiul unui copac, aproape de intrarea în casă. După ce învârti cheia de mai multe ori în broască, uşa se

deschise și spațiul camerei de zi le apăru în fața ochilor. Zona destinată odihnei era separată de restul camerei printr-o draperie groasă. Piesele de mobilier, simple, aveau fiecare rostul lor bine stabilit. Nimic în plus față de necesarul traiului zilnic nu umplea inutil spațiul acela, amenajat pentru a oferi maximum de eficiență. Totul era bine păstrat, curățenia era desăvârșită.

— Se întunecă, auzi tonul aspru al lui Mason, semn că încă era supărat. Să ne întoarcem!

Se întoarse spre el și, cu privirea ei blândă, care știa că-i topește cerbicia, spuse cu ton tremurat:

— Iartă-mă! N-am vrut să te supăr!

Dar el n-o privi și nu-i răspunse. Stătea cu spatele la ea, cu ochii pe micuța fereastră ce dădea în spatele casei. Se apropie și-l cuprinse cu brațele, odihnindu-și capul pe spatele lui.

Când simți că furia i se topește sub căldura brațelor ei peste pieptul său, Mason se întoarse spre femeie și o privi. Nu putea rezista în fața purității din ochii ei. Îi zâmbi cu blândețe.

— Sunt o proastă! șopti, adăpostindu-se la pieptul lui.

— Nu! Ai un suflet prea bun! spuse el, mângâindu-i părul. Și asta e o binecuvântare, dar și o mare povară.

Se aplecă deasupra ei și îi sărută buzele, scurt și apăsat. O privi și i se păru nespus de dulce, așa cum stătea agățată de el, cu ochii închiși și cu buzele așteptând un nou sărut.

Întunericul se lăsa ușor și, în curând, le fu greu să-și deslușească trăsăturile. Mason se desprinse din îmbrățișare și, apucând-o de braț, spuse:

— Să mergem! Nu se mai vede nimic în jur.

Cu ea de mână, dădu să se îndrepte spre ieșire.

— Să rămânem! auzi vocea femeii, abia șoptit.

Se întoarse către Ana și, în întunericul tot mai dens, îi

zări ochii lucind straniu, într-un fel pe care nu-l mai observase până acum la ea. Semnificaţia acelei priviri îi răscoli trupul, dar se stăpâni şi n-o lăsă să observe nimic. Îi cuprinse faţa în mâini.

— Iubita mea! Nu este cel mai bun moment şi nici cel mai romantic loc...

— Ce contează unde ne aflăm atâta timp cât suntem împreună?

Îl înduioşă insistenţa ei, dar simţea că dacă ar fi cedat, ar fi fost ca şi când ar fi profitat de vulnerabilitatea pe care i-o citea în privire în acel moment. Dar ceea ce el nu aflase încă, era faptul că firile moi şi sensibile sunt capabile de o încăpăţânare şi hotărâre fără margini atunci când consideră că merită osteneala.

— Pentru mine nu contează, dar aş vrea ca totul să fie perfect pentru tine.

Nu apucă decât să observe lacrimile ce îi luciră scurt în ochi, înainte de a-i cădea pe obraz, când ea se smuci din mâna lui şi, părând jignită, se îndreptă spre uşă. Năucit de reacţia ei, sări sprinten şi o prinse din spate, înlănţuindu-şi braţul în jurul taliei femeii, ridicând-o în aer ca pe un copil. Începu să i se zbată în braţe, plângând şi strigându-i s-o lase jos.

— Te las, după ce te potoleşti! spuse el, pe jumătate surprins, pe jumătate amuzat.

Dar cum ea se lupta în continuare, o întoarse în aer şi, cuprinzând-o din nou cu braţele, îşi apropie faţa de a ei. O privi o secundă cu ochi sălbatici, apoi o sărută cu brutalitate. Simţi gustul sărat al lacrimilor ei pe buze. O senzaţie năvalnică îi cuprinse măruntaiele, crescându-i în interior, umplându-i fiinţa de dorinţă.

O ridică în braţe şi, smucind draperiile, se apropie de pat unde o aşeză cu grijă. El o privi şi ea se făcu mică în faţa

înflăcărării bărbatului.

O părăsi o clipă şi îl auzi bâjbâind prin sertare. O flacără luci scurt în întuneric şi o lumânare născu o flacără gălbuie, tremurătoare şi blândă.

Când îl văzu apropiindu-se, ca o siluetă neagră, cu lumina lumânării în spate, se simţi fără vlagă, ca şi cum o oboseală neobişnuită ar fi pus stăpânire pe ea. Îl dorise şi îl provocase, dar intensitatea momentului se dovedea a fi mai covârşitoare decât îşi imaginase. Valuri de senzaţii intense îi traversau corpul, lăsând-o într-o ameţeală dulce ca o beţie.

Bărbatul îngenunche în faţa patului, privind-o cu aerul acela serios în ochii verzi ce alunecau flămânzi pe întregul ei trup, moleşit de anticipaţia plăcerii. Când se apucă să-i desfacă nasturii bluzei, închise ochii şi se lăsă în voia lui. Mâinile bărbatului alergau dibace şi, în curând, toate hainele ei fură pe podea. Nu îndrăznea să-l privească, dar când îl simţi întinzându-se lângă ea, cu pielea fierbinte arzând-o pe a ei, nu mai rezistă şi îi căută ochii. Pasiunea, atât de intensă încât durea, îi cutremură trupul. Îl iubea atât de mult, încât se simţea pierdută, ca şi când nu şi-ar mai fi aparţinut. Fericirea ei, chiar abilitatea de a respira, n-ar mai fi fost posibile de acum încolo, decât prin el.

El simţea acelaşi lucru. O privea pe femeia acesta care îl aţintea cu ochi tremurători, vibrând la cea mai mică atingere a lui şi nu ştia dacă era un mare norocos sau un mare ghinionist pentru că dăduse în lumea aceasta largă, de cineva care să-i devină mai preţios decât propria viaţă; privind-o, nu-şi imagina cum ar fi posibil să trăiască de acum încolo, fără să aibă chipul ei dulce în faţa ochilor.

Îl cuprinse în braţe şi corpul lui, pe care îl simţea tare sub palme, o încânta şi-i aţâta dorinţa devenită de nestăpânit. Bărbatul îşi desprinse buzele de ale ei şi, cu respiraţia întretăiată, începu să-i sărute pielea ce părea ca de miere în

lumina caldă a lumânării, martor tăcut al iubirii lor. Senzațiile date de buzele lui, alergând peste pielea ei trezită, deveniră înnebunitoare şi fu sigură că acel moment al vieţii ei va fi şi ultimul când el, lacom, îi sărută cu patimă buzele şi, cuprinzând-o în braţele puternice, o duse pe un tărâm pe care acum îl descoperea pentru prima oară.

Ea i se oferi, iar el acceptă darul cu blândeţe şi răbdare. Împletindu-şi trupurile și simţămintele, hrănindu-se cu ființa celuilalt, sorbindu-se ca nişte însetaţi a căror dorinţă arzătoare nu putea fi ostoită nicicum, uitară de restul lumii.

Într-un târziu, lumânarea își oferi ultima pâlpâire trupurilor asudate, după care totul se cufundă în întuneric și cei doi nu mai fură conştienţi decât de trupurile şi de buzele lor care se căutau frenetic, fără încetare.

Restul zilelor fură petrecute într-o beţie a simțurilor, prinși într-un carusel ce îi lăsa din ce în ce mai îndrăgostiţi, mai dornici de atingerile celuilalt. Ori de câte ori nu se ştiau priviţi, schimbau săruturi şi îmbrăţişări, iar serile îi purtau către casa veche şi nopţile petrecute acolo, departe de a le ostoi dorul cărnii, le aţâţa şi mai vârtos flăcările din inimile pierdute. Se întorceau în vilă odată cu primul cântat al cocoşilor, pentru ca nimeni să nu le observe lipsa.

Doamna Hart îi observase căscând de zor pe timpul zilei și umbra unei bănuieli i se aprinse în minte.

Îi pândi în ultima seară a săptămânii aceleia şi îi zări din spatele perdelei dormitorului ei, furişându-se din vilă, râzând fericiți și, cu inima strânsă îi aşteptă să se întoarcă. Atunci, după ce se asigură că Mason se afla singur în cameră, îi bătu la uşă.

Din spatele uşii închise răzbătea glasul şoptit, dar mânios al doamnei casei, în timp ce fiul îi răspundea pe ton când iritat, când rugător. Într-un târziu uşa se deschise şi doamna

Hart, roşie la faţă, dădu să iasă, dar se întoarse în prag şi ridicând degetul arătător către fiul ei, spuse:

— Dacă nu-i spui tu, îi spun eu!

— Mamă, lasă-mă să fac lucrurile în felul meu; îi voi spune când voi găsi cel mai bun moment.

— Şi... care ar fi acel cel mai bun moment?

— Nu ştiu!

— Aha! Nu ştii!

— E atât de fericită, mamă! Nu pot să-i spun asta acum, aş putea s-o pierd!

— Trebuia să-i spui mai demult, nu s-o laşi să se îndrăgostească... Era decizia ei, nu a ta!

— Dar...

— Nici un dar! Dacă într-o săptămână nu-i spui, o voi face eu!

Doamna Hart îşi fixă fiul cu o privire aprigă şi nu-l slăbi până când nu-l văzu înclinând capul în semn de acceptare.

A doua zi, Mason şi Ana s-au întors în oraş. Cu toate eforturile pe care el le făcu pentru a nu-şi trăda nervozitatea provocată de ultimatumul mamei, Ana simţi că ceva nu este tocmai în regulă. Când ajunseră în apartamentul ei, îi puse întrebarea ce-i gâdilase vârful limbii tot drumul:

— Ai tu ceva şi să nu-mi spui că mi se pare! Despre ce este vorba?

El zâmbi, trist, şi o trase lângă el, strângând-o în braţe.

— Ţi-am spus că te iubesc?

— Azi? De vreo douăzeci şi şapte de ori! râse ea. Dar nu mă duci cu dulcegării! Te frământă ceva...

— Ai numărat?

— Da, şi întotdeauna constat că-i cu un „te iubesc" mai puţin decât am nevoie.

Îi dădu drumul din braţe şi, cu un oftat din toţi rărunchii,

se trânti pe canapea.

— Să zicem că, începu el, de câte ori sunt în preajma mamei mele, nu mă pot împiedica să mă simt tot mucosul care eram la şapte ani.

Ana încreţi sprâncenele a neînţelegere şi veni lângă el, privindu-l cu atenţie.

— Cum adică?

— Adică... Sunt bărbat în toată firea, dar când mama mă muştruluieşte, observ că nu-s decât un puşti cu mucii curgându-i lumânare!

Ana izbucni în râs.

— Te-a muştruluit? De ce?

— Se pare că nu sunt chiar cel mai cuminte dintre fiii ei! răspunse Mason cu o mină serioasă pe chip.

— Mă sperii!

Zărind unda de nelinişte din ochii femeii, Mason îşi schimbă brusc mimica feţei şi cu o veselie forţată, îşi lovi palmele una de cealaltă.

— Să lăsăm asta! Hai! Ce-ţi iei de aici?

— Ce-mi iau? se miră ea

— Păi, sigur! Te muţi la mine!

— Oh, nu, Mason! Nu pot!

Privirea veselă a bărbatului se topi într-una mirată.

— N-aş putea, reluă Ana. M-aş simţi prost faţă de toţi cei care ne cunosc.

Ochii lui se întunecară pe dată şi Ana avu senzaţia că citeşte în ei o consternare fără margini. Îi sări de gât, dintr-o pornire plină de emoţie.

— Să mai lăsăm timpul să treacă. Ceilalţi...

Mason se smulse din îmbrăţişare, strângându-i cu brutalitate braţele încolăcite în jurul gâtului său şi o îndepărtă, privind-o îmbufnat.

— Ceilalţi? Ce dracu` îmi pasă mie de ceilalţi? Ce dracu`

îţi pasă ţie de ceilalţi?

Făcu o pauză, privind-o cercetător. Duritatea din ochii lui o înfioră şi, deşi făcea eforturi pentru a-şi stăpâni lacrimile, în cele din urmă ele i se prelinseră fierbinţi pe obraji.

Cum să-i spună că aşa crescuse? Făcând eforturi să obţină un zâmbet de acceptare din partea mamei, o femeie ce se dovedise a fi mai rece decât un sloi de gheaţă. Toată copilăria fusese o luptă pentru a-şi stăpâni pornirile fireşti vârstei şi a calcula şi prevedea posibilele consecinţe ale fiecărei fapte; crescuse ca un copil bătrân şi, fără să realizeze, pe măsură ce anii treceau, extinsese acest soi de prudenţă asupra tuturor relaţiilor din viaţa ei. Unii o luau ca pe un semn de politeţe exagerată, dar de fapt, ea nu făcea nimic altceva decât să se protejeze pe sine. Probabil că un copil dotat cu mai puţină sensibilitate şi-ar fi văzut de copilărie, considerând că aşa merg lucrurile într-o familie monoparentală, dar ea avea nevoie de afecţiune, mai mult decât de orice altceva. Evident, sensibilitatea n-o moştenise de la maică-sa; crescuse fără să simtă lipsuri materiale majore, dar ar fi dat oricând stabilitatea şi siguranţa zilei de mâine pe o îmbrăţişare caldă.

Mason nu reuşi să înţeleagă motivul lacrimilor ei şi, aruncându-i o privire întunecată, spuse:

— Dacă îi vei pune mereu pe ceilalţi înaintea mea, înaintea ta, înaintea noastră... mă tem că nu va merge...

Rămase o vreme cu privirea care cerea un răspuns imediat, aţintită asupra ei, şi cum acesta nu veni, se întoarse pe călcâie şi ieşi, negru de supărare.

În urma lui, Ana, cu inima zbătându-i-se în piept precum o pasăre rănită, privea spre uşă, dorindu-şi s-o vadă deschizându-se şi pe Mason întorcându-se, dar după câteva minute de linişte mormântală în care vânase cu urechile ciulite orice zgomot de pe hol, realiză că asta nu se va întâmpla. Îşi şterse

lacrimile şi, suspinând înnăbuşit, intră în dormitor unde se trânti pe pat. Dădu cu ochii de rochia aurie, atârnată de uşa dulapului.

Rochia asta se potriveşte unei femei îndrăzneţe, nu mie, o laşă fără pereche! îşi spuse.

Aproape de miezul nopţii, Mason, care măsura camera de zi în lung şi-n lat, nervos şi uşor ameţit după ce dăduse pe gât un pahar de whisky, fu anunţat de către Maria că are un vizitator. Din cale afară de mirat, şi puţin îngrijorat, căci vizitele la astfel de ore din noapte, numai arareori sunt aducătoare de veşti bune, ieşi în holul casei şi acolo dădu cu ochii de Ana, zâmbind încurcată. Purta rochia aurie şi târa după ea un geamantan înţesat cu haine. Chipul lui se lumină numaidecât şi, lăsând paharul din mână se repezi şi o ridică în braţe.

A doua zi intrară ţinându-se de mână în complexul sportiv. Privirile curioase ale angajaţilor îi urmăriră din spatele geamurilor. Ana încercă să-şi tragă mâna dintr-a lui Mason de câteva ori, dar el îşi înteţi strânsoarea. Ştia bine ce probă de foc reprezenta acest soi de îndrăzneală pentru sensibilitatea ei şi că, probabil, îi părea aproape un act de exhibiţionism, însă hotărând că avea nevoie de acest botez, refuză s-o elibereze. Ana se străduia să-şi menţină privirea înainte, să pară dezinvoltă, dar îmbujorarea violentă din obraji îi trăda cu vârf şi îndesat stânjeneala.

Pe holul ce ducea spre biroul lui Mason dădură de Carrie. Rămase stană de piatră când îi văzu. Se adună repede însă şi singurul semn al tulburării pe care nu şi-l putu controla, fu o uşoară zbatere a pleoapelor. Îşi recăpătă iute zâmbetul şi, mimând bucuria, îi salută şi le ură bun venit.

Mason înclină din cap, ca răspuns. În faţa uşii biroului se despărţi de Ana, care se îndreptă către sala ei şi, după

ce o urmări cu privire de îndrăgostit până când ea se făcu nevăzută, intră.

Carrie îl studie pe furiş şi o urî pe Ana pentru acea privire. După ce Mason intră în birou, ea îşi scoase telefonul mobil dintr-un buzunar al fustei şi apelă un număr.

— George... A venit! De fapt... Au venit! Era cu prostănaca aia de mână! spuse. Ce tupeu pe ea!

Probabil că interlocutorul ei râdea, căci ea se burzului:

— Ce-o fi aşa de amuzant? şi închise telefonul.

Ajuns în birou, Mason dădu de Greg, care studia cu încordare nişte hârtii dintr-un dosar gros.

— Salut, colega! spuse Mason, zâmbind.

Greg ridică privirea. La vederea şefului său, o imensă uşurare i se aşternu pe chip. Se ridică şi-l salută, surâzând larg.

— Să fiu al naibii! Nu cred că m-am bucurat vreodată atât de mult la vederea cuiva! exclamă el. Tot dosarul ăsta – îţi jur – este scris în chineză!

— Ce ai păţit? râse Mason, aşezându-se pe unul dintre fotoliile din faţa biroului.

— Mi-ar fi mai uşor să-ţi spun ce nu am păţit, se lamentă Greg. Mai întâi, nu voi mai invidia niciodată pe vreunul într-o poziţie administrativă, e Iadul pe Pământ. M-am pomenit cu o droaie de angajaţi pe cap, rugându-mă să le rezolv cutare sau cutare problemă, doamna Gunter care m-a stuchit exact ca o mâţă când a aflat că va fi în subordinea mea pentru o săptămână, şi-a luat brusc concediu medical şi am o bănuială că se va însănătoşi imediat ce va auzi că te-ai întors, fratele tău care mi-a stat în coaste fix ca un junghi...

— Stai! spuse Mason cu privire aspră, alarmată. George a fost pe aici?

— Zi de zi! Spunea că nu are încredere că mă voi ocupa

cum trebuie de afacere şi... Ce să-ţi mai spun! Bine că nu mi-ai dat cifrul seifului, că la cât m-a bătut la cap săptămâna asta să i-l spun, cedam nervos şi i l-aş fi dat numai să scap de gura lui.

Mason căzu pe gânduri. Toată această insistenţă a fratelui său îi era străină. De ce şi-ar fi dorit accesul la seif? Primea lunar o indemnizaţie bănească mai mult decât suficientă unui trai îndestulător.

— Ah, să nu uit! spuse Greg. A luat cheile de la casa mamei tale şi s-a mutat acolo. N-aveam de unde să ştiu dacă eşti de acord sau nu... Şi apoi era o chestiune care nu mă privea. Mi-ai lăsat doar complexul în grijă. Sper că nu-i vreo problemă, se precipită Greg, văzând că Mason se întunecă din ce în ce mai tare la chip.

— Hm, asta-i tot?

— Cam asta ar fi tot. Poate ar trebui să-ţi spun şi că fratele tău o curtează asiduu pe Carrie a noastră. S-au apropiat tare mult săptămâna asta, dar chiar nu-i treaba mea. Ţi-am spus doar ca să nu te miri dacă o vei vedea pe blondină instalată în casa mamei tale.

Mason rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Greg, dar când acesta se mişcă, observă că privirea şefului său rămăsese în acelaşi loc. Părea să se gândească intens la semnificaţia veştilor primite.

— Păi, dacă tot te-ai întors, aş vrea să merg la sala mea, am amorţit o săptămână fără sport, spuse Greg şi dădu să se îndrepte spre uşă, dar Mason se ridică iute din fotoliu, ca împins de un arc şi îi răspunse:

— Îţi mai cer o zi! Am de făcut nişte vizite. Şi, dacă vrei, mâine ia-ţi liber!

Fără prea mare tragere de inimă, tânărul acceptă, iar Mason dispăru pe uşă, cu o privire fixă şi crâncenă, care lui Greg îi aminti de seara petrecută la fermă, când Mason îl

trântise pe fratele său la pământ, cu un singur pumn.

Peste puţin timp, Mason intră în casa mamei sale şi în hol dădu de menajeră, ştergând praful de pe mobile.

— Unde-i George? se răsti el.

— În camera lui, nu cred că s-a trezit, răspunse femeia.

Mason urcă treptele două câte două şi, din câţiva paşi mari, ajunse în faţa uşii camerei indicate şi o dădu de perete. Zgomotul infernal produs de lovitură atrase atenţia femeii care alergă iute să vadă ce se întâmplă.

În vârful patului, purtând doar o pereche de boxeri, George se relaxa, butonând telecomanda unui televizor. Nu părea să-l mire apariţia furtunoasă a fratelui său.

— Bunul Greg! Ce repede te-a pus la curent cu noutăţile! spuse el pe ton zeflemitor. Judecând în cât timp ai parcurs distanţa de la complex până aici, rezultă că ai condus cu... făcu o pauză, cu o sută de kilometri pe oră! Impresionant, ţinând cont că oraşul ăsta este mai aglomerat decât o groapă cu furnici!

Mason se apropie de televizor şi-l închise. Se postă cu spatele la aparat şi, încrucişându-şi braţele, îşi privi fratele.

— Ce cauţi aici?

— Aici unde? În ţară? În casă? În pat? se prefăcu George a nu înţelege.

Mason îl fixă cu o căutătură ironică şi râse nervos.

— De ce te-ai mutat la mama? Tuşeai în apartamentul tău?

George coborî din pat şi tacticos, destupă o sticlă de whisky, îşi turnă în pahar şi dădu totul pe gât, fără să clipească.

— Bei de dimineaţă? Cartofor ştiu că eşti, afemeiat – nu mai zic... Acum văd că eşti şi beţiv! Bucuria mamei tale! îl şicană Mason, privindu-l dispreţuitor.

— Ce dracu` îţi pasă ţie, sfinte Mason? se răsti George

privindu-l cu ură. Nu beau din banii tăi și nu stau în casa ta!

— E adevărat că nu stai în casa mea, dar din banii mei bei! Tot ce consumi de ani de zile încoace sunt produsul muncii mele, idiotule! Hainele de pe tine, maşina pe care o conduci, târfele pe care le regulezi, hârtia igienică cu care îţi ştergi dosul... Toate astea ţi le permiţi datorită mie.

— Dacă te-ar auzi prinţesa ta cum vorbeşti! Elegantul Mason Hart! Pff! pufni el, eliberând o aromă de alcool în aer.

Se apropie din nou de pat și se lăsă să cadă pe spate.

— Sunt obosit, la dracu`! şopti el.

— Dacă-ţi vorbesc aşa, nimicule, este pentru că mă inspiri al dracului de tare! continuă Mason cu acelaşi ton.

George apucă perna cu ambele mâini şi îşi acoperi capul.

— De ce nu dispari odată? se auzi vocea lui înfundată.

Mason se îndreptă spre el și, cu braţ ferm îi smulse perna de pe faţă.

— Ce treabă aveai cu seiful din biroul meu?

— Ce dracu`, sunt la poliţie?

— Tot eviţi să răspunzi! Aici miroase a ceva!

— N-am apucat să mă spăl pe dinţi! replică George cu o urmă de amuzament în ochii verzi.

Exasperat, Mason ridică ochii în tavan şi părea că invocă pronia divină, cerşind mai multă răbdare.

— Ai adus-o pe Carrie în casa mamei noastre? întrebă Mason şi cum fratele său tăcea, luă aceasta ca pe o confirmare. Cum ai îndrăznit? Ştim amândoi destul de bine că tu nu poţi fi fidel unei singure femei și Carrie va fi doar încă una adăugată în listă. N-ai decât să-ţi faci harem, dar la tine acasă, nu aici.

— Bârfe! Şi oricum, am gânduri serioase cu ea, şopti George.

Mason izbucni în râs.

— Amărâta, nu ştie cu cine s-a încurcat! Tu şi gândurile serioase!

— Se pare că nici Ana nu ştie cu cine s-a încurcat, frăţioare! Eşti la fel de mincinos...

Mason îl fulgeră cu privirea şi rosti printre dinţii încleştaţi:

— Te strâng de gât dacă-i mai rosteşti o dată numele!

George tăcu. O slăbiciune stranie îi întunecă privirea, ca şi când efortul de a-şi fi înfruntat fratele mai mare, l-ar fi lăsat fără vlagă. Mason îl privi și metamorfoza aceasta subită îl surprinse, lăsându-l în încurcătură. Avea nevoie să-l vadă sarcastic, îndrăzneț și sfidător pentru a-și putea alimenta aversiunea ce o simțea față de fratele mai mic de câțiva ani încoace. Avea nevoie să i se opună pentru ca gustul răzbunării să fie mai dulce, dar acum, privind la sfârşeala care se aşternuse pe chipul lui, încerca un sentiment de compasiune şi acest simţământ îl cutremură chiar mai tare decât ar fi făcut-o satisfacţia de a-l fi văzut învins. Senzaţia aceasta pe care o crezuse moartă pentru totdeauna atunci când venea vorba de fratele său, îl făcu să simtă un gol în stomac. Era mezinul, şi aşa cum se întâmpla pe când erau copii în casa mamei lor, suferinţa lui îl afecta și pe el.

Se aşeză pe un scaun cât mai departe de pat, privind în tăcere chipul gânditor al lui George. Ar fi vrut să aibă forţa de a-l ierta, dar numai când o fărâmă a acestui gând îi invada mintea, tot trupul i se revolta. Ar fi vrut s-o poată face de dragul mamei lor, cea pe care neînțelegerile dintre ei o răneau cel mai mult. Dar nu putea! Nu acum! Focul trădării încă ardea în vâlvătăi pline de forță, și demonul care îl îndemna să se răzbune îi rânjea diabolic dintre ele.

Îşi luă ochii de la George, tristeţea lui îl silea să depună armele şi nu se simţea în stare să accepte asta, deocamdată. Se ridică şi, până să ajungă la uşă, auzi paşi grei urcând scă-

rile în mare grabă. Apăru Dan, respirând greu. Când dădu cu ochii de Mason, păru uşurat. Îşi lăsă palmele pe genunchi şi încercă să-şi tragă sufletul.

— Ce faceţi, băieţi? spuse el, privind când la Mason, când la George.

— Dar tu, Dan? se miră Mason.

— Păi... Am trecut pe la complex şi Greg mi-a spus că ai venit şi ai şi plecat...

Mason zâmbi amar.

— Înţeleg!

Dan cunoştea foarte bine istoria familiei, dedusese cât se poate de corect că fraţii se vor înfrunta şi venise într-un suflet pentru a-i împiedica să se ucidă între ei.

Mason se strecură pe lângă Dan, care ocupa cea mai mare parte din spaţiul gol al uşii şi coborî. Dan îşi lungi gâtul pentru a vedea mai bine în cameră și, zărindu-l pe George teafăr şi nevătămat, deşi cam pierdut într-o lume doar de el ştiută, fapt pus pe seama alcoolului al cărui miros umplea camera, închise uşa fără să facă vreun zgomot, apoi coborî.

Îl găsi pe Mason în camera de zi. Se aşeză lângă el, pe canapea, şi-i cuprinse umerii cu braţul lui vânjos.

— Măi, băiete! Ce spaimă am tras! Dar mă bucur că v-am găsit cât se poate de liniştiți.

Tăcură o vreme, ascultând zgomotul aspiratorului, ce se auzea dintr-o încăpere alăturată, mânuit de menajeră.

— Crezi că..., începu Mason, dar se opri imediat.

Dan se întoarse către el.

— Ce anume, băiete?

— Azi, pentru prima oară după mult timp, mi-a trecut prin cap ideea că aş putea să-l iert pe George. Într-un fel de neexplicat, am simțit dorul de frăţiorul meu, dar...

Dan zâmbi.

— Nici nu ştii cât mă bucur să aud asta! Poate că rana ta

s-a închis, mai ales că ţi-ai găsit leacul... Şi apoi, fraţilor le iertăm aproape orice, crede-mă, ştiu despre ce vorbesc, râse el. Doar că, în funcţie de greşeală, ne ia mai mult sau mai puţin timp s-o facem.

— Chiar crezi că putem ierta orice?

— Aşa cred. Inconştient manifestăm mai multă indulgenţă faţă de cei dragi, decât am arăta unui străin. Este glasul sângelui, mai puternic decât oricare altul. Dacă vrei, să tratăm situaţia într-o manieră la care, poate, nu te-ai gândit până acum: George te-a scăpat de o mare belea. Datorită intervenţiei lui ai putut să vezi cine era ea cu adevărat!

— Mai avem puţin şi dăm o petrecere cu artificii şi toate cele în cinstea dragului de George! Acum m-ai scos şi dator! spuse Mason.

— Femeia aia nu era de tine, am simţit-o încă de atunci şi mi s-a confirmat după aceea. Într-adevăr, era de o frumuseţe care te dădea pe spate, dar ce folos că n-o simţeai venind şi din interior? Ştii? De multe ori m-am întrebat, cum naiba s-a întâmplat ca un tip ca tine să cadă în plasa unei vrăjitoare ca ea?

— Răspunsul se află în întrebare, replică Mason. Eram foarte tânăr şi ideea de a avea lângă mine o femeie care sucea minţile tuturor bărbaţilor, îmi gâdila orgoliul.

— O femeie trofeu!

— Poate! Naiba ştie!

— Dar... oare ai iubit-o chiar aşa de mult, încât durerea înşelăciunii ei să te fi încrâncenat atât de tare? Sau te-a durut mai degrabă trădarea venind dinspre propriul frate?

Mason îşi aţinti privirile asupra lui Dan.

— Bătrâne, ştii deja care este răspunsul!

— Ştiu, băiete. Am vrut să mă asigur că şi ţie îţi este cunoscut, spuse Dan, după care se ridică oftând. Trebuie să plec!

— Şi eu, spuse Mason, ridicându-se. Mai am câteva drumuri de făcut.

Ieşiră împreună şi, pe treptele care trebuiau să-i ducă spre maşinile lor parcate una lângă cealaltă, Dan se opri, îşi încrucişă braţele şi îşi roti privirea, cuprinzând grădina, de la un capăt la altul.

— Minunată grădină, dar fără mama ta aici, parcă nu mai are suflet.

Şi pentru că tăcu, rămânând într-o atitudine meditativă, Mason îl apucă de după umeri.

— Să nu-mi spui că te-a lovit filosofia chiar acum, râse el.

Dan întoarse către el o privire blajină.

— Femeia, ce mister! Prezenţa ei schimbă cu totul locul în care se află ca stăpână. Mama ta ar fi putut schimba viaţa unui nefericit, dacă s-ar fi recăsătorit. Dar ea este una dintre acele femei de excepţie care nu pot împărţi iubirea pe talere egale. Nu putea fi iubită şi mamă în acelaşi timp.

— Pe tata l-a iubit.

— Cu tatăl tău a fost altceva, iar voi eraţi bucăţi din fiinţa lui. De aceea i-a fost uşor să fie soţie excelentă şi mamă devotată. Nu la fel ar fi stat lucrurile cu un bărbat străin. Poate că a mai întâlnit bărbaţi, căci era tânără când a rămas văduvă, dar ca să-l iubească pe un posibil nou venit, ar fi trebuit să ia din iubirea pe care o oferea copiilor. N-ar fi făcut asta niciodată!

— Dar dacă s-ar fi îndrăgostit de unul faţă de care avea deja sentimente de prietenie? întrebă Mason, privindu-l cu ironie blândă. N-ar mai fi fost nevoie să ia chiar atât de mult din iubirea pentru copii...

Dan păru încurcat şi se temu că vorbise cu prea multă înflăcărare despre doamna Hart şi tocmai cu unul dintre fiii săi.

— Ei, hai! râse Mason. Am observat că o priveşti cu multă simpatie pe mama.

— Doar îmi este prietenă..., se apără Dan cu mai multă vehemenţă în ton decât ar fi fost cazul. Şi apoi mama ta chiar este o femeie bună.

— Este!

— Apropo, că tot vorbim de femeile bune... Ce mai face Ana? N-am apucat s-o văd la complex, am fugit după tine ca un apucat.

— Ne-am mutat împreună, spuse, zâmbind amuzat de tentativa lui Dan de a scăpa de subiectul incomod.

Dan, care până atunci stătuse cu ochii asupra grădinii, îl privi fix.

— Să nu începi și tu ca mama! îl repezi Mason.

Blândeţea îşi recăpătă din nou locul pe obrazul bătrânului şi buzele lui schiţară un zâmbet împăciuitor.

— Dar n-am spus nimic!

— Nu ţi-a mai spus nimeni până acum că ai cea mai expresivă moacă de pe planetă?

Dan izbucni în râs.

— Nu-mi rămâne decât să am absolută încredere în tine şi să sper că ştii ce faci, băiete! Te-am văzut ieşind din impasuri teribile, sunt sigur că vei ieşi şi din ăsta.

Mason ignoră privirea lui Dan care cerea confirmarea spuselor sale.

— Azi voi căuta cel mai frumos inel de logodnă şi i-l voi pune pe deget, spuse el cu ochi strălucitori.

— Carevasăzică, spre asta vă îndreptaţi! Să fie într-un ceas bun, băiete! Măi, să fie! râse el. Am avut eu o presimţire că mieluşica asta blândă va topi inima leului din tine.

În timp ce râdea, Dan îşi dădu capul pe spate şi atunci îl zări pe George stând sprijinit în coate pe catul ferestrei de la etaj, privind către ei. Amuzamentul îi dispăru pe dată şi,

luându-l pe Mason de după umeri, spuse grăbit.

— Să mergem, băiete! Să mergem!

Dar Mason nu reuşi să găsească inelul potrivit în acea zi. Timp de două zile hoinări prin magazinele celor mai cunoscuţi bijutieri din oraş. Trebuia să ţină cont de însemnătatea momentului, dar şi de faptul că femeia iubită punea preţ pe perfecţiunea simplităţii şi că orice manifestare a oricărei cât de firave umbre de extravaganţă îi era complet străină. Aşa că rezistă cu stoicism tentaţiei de a-i cumpăra inelul cu cel mai mare şi impozant diamant şi ochii îi sclipiră, plini de satisfacţie, când la un moment dat, zări printre zecile de splendori care-i luau ochii cu scânteierile lor luxoase, unul perfect. Când îl ceru bijutierului pentru a-l vedea de aproape, acesta zâmbi încântat.

— Domnule, probabil n-o să mă credeţi, bănuind că asta spun fiecărui client, dar acest inel este preferatul meu din toată colecţia.

— Vă cred! exclamă Mason fără să-şi ia ochii de la micuţa bijuterie. Este perfect!

Inelul era format din două cercuri de platină ce se uneau în două puncte şi sugerau ideea de uniune, de împletire. Pe cele patru ramificaţii care duceau spre diamantul dreptunghiular, impecabil şlefuit în faţete translucide, se aflau câte opt diamante micuţe, scânteind la fiecare mişcare.

— Suficient de luxos, dar fără să fie ostentativ, spuse bijutierul.

Mason zâmbi cu gândul la încântarea Anei. Când plecase în căutarea acestui mic simbol al uniunii, nu-şi imaginase câtă satisfacţie îi va procura găsirea lui şi acum, privind inelul din palmă, se gândi că părea făcut special pentru ea.

— Nu ştiu dacă se obişnuieşte, dar credeţi că aţi putea grava nişte nume pe fiecare dintre cele două cercuri care formează inelul?

Ochii bijutierului sclipiră.

— Primim astfel de cereri pentru verighete, dar nu văd de ce n-am face-o şi pentru inele de logodnă. Mi se pare un gest foarte romantic. Cu mare plăcere, domnule! Oh, şi.. domnule... Acest inel este unicat!

— La fel şi viitoarea lui posesoare, domnule!

Bărbatul se înclină curtenitor în faţa clientului său şi se apucă să completeze nişte date pe un fel de borderou, pentru primirea comenzii. După câteva secunde se apropie din nou, cu un zâmbet larg.

— Mâine dimineaţă inelul va fi gata. Vi-l putem trimite la adresa dorită de dumneavoastră sau puteţi veni personal să-l ridicaţi. Cum preferaţi?

— Voi veni personal, răspunse Mason şi, după un salut politicos către îndatoritorul bijutier, ieşi din magazin.

Se simţea grozav şi soarele blând al toamnei târzii îi acompania senzaţia de bine. Două doamne ce trecea chiar atunci pe lângă el, îl studiară îndelung, iar el le zâmbi şi le salută cu o înclinare a capului. Privirile lor îl însoţiră o vreme, căci femeile mai întorceau din când în când capul către exotica apariţie a acelor ochi verzi.

Se apropie de maşina parcată la marginea trotuarului. Nu avea şofer; de la o vreme avea chef să conducă. Dădu să urce la volan, când deodată o voce groasă, cu un accent străin, îi şuieră la urechi, venind din spate.

— Să nu te mişti! Vorbeşte încet! Nici să nu clipeşti, că te-a luat dracu`... Te împuşc cât ai zice peşte!

Simţi cum un obiect dur îi împungea coastele şi rămase nemişcat, cu inima bătându-i nebuneşte. O mână fermă îl ţinea de braţul drept, ascuns vederii celor care treceau pe trotuar. Pentru o secundă ideea nebunească de a riposta atacului îi trecu prin minte, dar la fel de iute îşi dădu seama că n-ar fi apucat nici măcar să mişte un deget, că glonţul i-ar fi

ciuruit plămânul.

— Cine naiba eşti şi ce vrei de la mine?

— Cine sunt, n-are importanţă! şopti atacatorul, scrâşnind cuvintele de parcă ar fi spart pietre în dinţi.

Bărbatul îi strecură ceva în buzunarul drept al jachetei.

— Să răspunzi la telefonul ăsta, diseară. Să nu chemi poliţia! Altfel nici unul dintre ai tăi nu vor avea scăpare nici în gaură de şarpe! Ai înțeles? mormăi omul, strângându-i braţul într-o încleştare teribilă.

— Am înţeles, răspunse Mason, năucit.

Străinul îi eliberă braţul, dar continuă să-i împungă spatele cu ceea ce – mai mult ca sigur – era o armă.

— Să nu te mişti din poziția asta timp de cinci minute. Dacă te întorci pentru a-mi vedea faţa, te fac sită, chiar aici, pe trotuar. Clar?

— Clar.

Printre bubuiturile pe care le auzea în creier, datorită inimii care pulsa haotic, reuşi să distingă paşii grei ai bărbatului, îndepărtându-se. Respectă instrucţiunile agresorului, neavând habar cu cine are de-a face. O amenințare armată constituie – întotdeauna – un fapt demn de luat în seamă. După cele cinci minute, care îi părură cinci ore, urcă în maşină şi scoase telefonul din buzunar. Era nou-nouț. Căută în agendă unde, desigur, nu era nici un contact. Registrul de apeluri, de asemenea, era gol. Nici o urmă, nimic de care s-ar fi putut agăţa pentru a căpăta un indiciu, oricât de mic, despre identitatea atacatorului.

Cu capul vâjâindu-i de întrebări care nu aveau de unde să capete răspuns în acel moment, răsuci cheia în contact şi porni motorul maşinii. Conduse mecanic, automat aproape, căci în momentul când parcă în faţa complexului, tresări. Nu-şi amintea mai nimic din drumul pe care tocmai îl parcursese. Gândurile îi fuseseră acaparate cu totul de întâm-

plarea de mai devreme. Pentru cineva ce nici măcar nu văzuse vreodată o armă de aproape, să fie amenințat cu una, reprezenta un fapt excepţional.

În timp ce străbătea holurile către biroul său, din spatele peretelui de sticlă al sălii de forţă îi zări pe George antrenându–se și pe Greg dând nişte instrucţiuni unor cursanţi.

George! Fir-ai al dracu`! Tu mai lipseai!, gândi furios şi trecu mai departe.

Intră în birou şi dădu de Carrie. Femeia răsfoia niște hârtii cu un aer nerăbdător. Păru încurcată şi, fără să i se ceară, începu să ofere nişte explicaţii neconvingătoare, cum că aranja hârtiile pentru ca Mason să le poată studia cu mai multă uşurinţă. El o privi pe sub sprâncene, gânditor, apoi se aşeză la birou, poftind-o şi pe ea să șadă.

— Carrie, este ceva ce crezi că s-ar cuveni să ştiu?

— Despre ce?

— Nu ştiu, despre orice.

Ea îl privi tulburată şi ochii albaştri i se întunecară. Îşi ţinea mâinile în poală, una peste alta, frământându-le neliniştită. Mason observă toate aceste lucruri şi înţelese că George îşi alesese un complice, unul deloc redutabil, în persoana bălaiei Carrie. Îi trecu prin minte gândul de o concedia, dar se răzgândi. Ar putea foarte bine s-o ţină sub observaţie şi fără ca ea să ştie, să-i furnizeze informaţii care să-l inducă pe George pe o pistă greşită.

— Dacă n-ai nimic de zis, poţi merge la biroul tău, spuse Mason într-un târziu. Te rog s-o suni pe doamna Gunter şi s-o întrebi dacă s-a însănătoșit, iar după aceea mergi şi-l rogi pe Greg să vină până aici, în pauză.

Mai mult decât recunoscătoare, Carrie se ridică iute, de parcă i-ar fi fost teamă ca lui Mason să nu-i treacă prin cap s-o mai întrebe şi altceva.

După ce rămase singur, se apropie de fereastră şi privi

furnicarul de afară. Se gândi din nou la atacatorul din fața magazinului de bijuterii. Deodată îi veni o idee. Probabil magazinul are camere de filmat exterioare şi era foarte posibil ca bărbatul să apară pe înregistrări.

Ieşi val vârtej şi, după un sfert de oră se afla în biroul bijutierului, urmărind filmările de pe casetă. Într-adevăr, momentul în care atacatorul îl acostase se vedea, dar bărbatul nu avea cum să fie identificat, deoarece purta barbă şi mustață – false, mai mult ca sigur – şi o şapcă neagră cu un cozoroc cât toate zilele îi ascundea restul feței. Hainele nu aveau nimic particular. Jeanși şi un hanorac, negru, simplu.

Se întoarse dezamăgit la complex. Nu avea nimic. Familia lui se afla la cheremul unui psihopat, care putea fi oricine. Nu avea idee cine ar fi putut iniția un astfel de atac, nu avea duşmani, sau cel puțin, nu ştia să aibă, deşi în mediul agresiv al afacerilor nu poți şti niciodată pe cine ai călcat pe coadă.

Greg îşi făcu apariția şi, văzându-l încordat, se aşeză pe fotoliul din fața biroului, interogându-l din priviri.

Mason verifică dacă asistenta Carrie se afla la birou și, când o zări stând acolo, cu o figură pleoştită de cățel certat, simţi un fior de neplăcere. N-o mai putea privi fără s-o asocieze cu George, iar asta îl călca pe nervi.

— Carrie, ai vrea, te rog, să mergi până jos, la sala de mese și să-mi comanzi o cafea? o rugă el.

N-avea nici un chef de cafea, dar nu știa cum să scape de ea şi alesese cel mai îndepărtat loc al complexului, judecând că femeii îi va lua destul de mult timp să se întoarcă.

Ea strâmbă din nas, nemulțumită, dar se conformă. De obicei cafelele erau aduse de către cei de la sala de mese, în urma unei simple comenzi telefonice. Corvoada la care se simțea supusă acum, i se părea dezonorantă.

Mason închise uşa anticamerei, după femeie, apoi pe a

biroului său şi se aşeză în faţa lui Greg.

— Greg, îţi voi spune ceva foarte important, dar trebuie să-mi promiţi că nu vei scăpa nimic, nici măcar faţă de Irene.

Greg făcu un gest care sugera că buzele îi erau pecetluite şi-l zori să spună despre ce era vorba.

— Azi am fost să cumpăr un inel de logodnă pentru Ana...

— O! exclamă Greg şi toată faţa i se lumină de zâmbet, dar văzând negura de pe chipul şefului său, redeveni sobru.

— Când am ieşit de acolo, un tip mascat mi-a înghesuit o armă între coaste...

— Ceee? explodă Greg, ridicându-se în picioare. Ochii îi ieşiseră din orbite, de mirare. Te-a jefuit?

— Tocmai asta e, nu m-a jefuit. Mi-a strecurat un telefon în buzunar şi mi-a spus să aştept să fiu sunat pentru instrucţiuni.

— Ce fel de instrucţiuni?

— Nu ştiu mai mult decât ştii tu în acest moment.

Cei doi bărbaţi se priviră în tăcere.

— Nu te-a sunat?

— Nu. A spus că voi fi sunat diseară.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Greg, privindu-l compătimitor.

Nu mai auzise ca vreunui cunoscut de-al său să i se întâmple aşa ceva. Era o întâmplare fără precedent şi teama de necunoscut i se strecura uşor în vene.

— Nu cred că mă poţi ajuta cu ceva. Am simţit că dacă nu spun cuiva despre nebunia asta, îmi voi pierde minţile.

— De ce nu anunţi poliţia? sugeră Greg.

— Mi-au spus clar: fără poliţie. Nu ştiu cine sunt şi ce vor; trebuie să fiu precaut. Mi-au ameninţat familia...

— Fir-ar! Ce-o mai fi şi asta?

Spre seară, neliniştea lui Mason ajunsese la cote paroxistice. O trimisese pe Ana acasă, cu şoferul, pretextând că are de descâlcit nişte încurcături în actele contabile ale firmei şi, după ce ea repetă de multe ori că doreşte să meargă pe jos, fu nevoit să ridice tonul şi aproape că strigă la ea. Ea doar îl privise descumpănită de ieşirea neaşteptată, căreia nu-i putuse găsi nici o explicaţie, şi plecă însoţită de şofer. Bărbatul primise instrucţiuni stricte să n-o scape din ochi până acasă. Dorea să fie la complex când primea apelul. Dacă ar fi fost acasă, lângă Ana, ar fi simţit în mod straniu, ca şi cum l-ar fi adus pe atacator între ei.

Ultimele cursuri luară sfârşit şi, după ce toţi instructorii plecară, Greg veni în biroul lui Mason.

— Tu n-ai plecat? se miră Mason când dădu cu ochii de el.

— Nu. Nu te pot ajuta cu mare lucru, dar măcar suport moral să-ţi ofer. Aşa că stau aici, cu tine! spuse el, şi se trânti pe un fotoliu.

Mason zâmbi. Prietenia descoperită în acest tânăr, pe care îl urâse din toţi rărunchii când credea că este iubitul Anei, îi încălzea sufletul. Se gândi, ironic, că acela care ar fi trebuit să-i fie alături, conform legilor nescrise ale naturii, fratele său, îl ura şi, probabil, că n-ar fi avut nici măcar o uşoară indispoziţie dacă el, Mason, ar fi fost împuşcat în plină stradă de un necunoscut mascat. Se ridică din spatele biroului şi, apropiindu-se de Greg, îi puse o mână pe umăr.

— Mulţumesc!

Minutele treceau şi, în liniştea ce domnea între cei doi, aproape că se auzea cum timpul se scurgea greu, dureros de încet. Târâitul telefonului îi aduse pe bărbaţi într-o stare de excitaţie nervoasă ce atingea paroxismul. Mason apucă telefonul cu atâta grabă, încât puţin lipsi să-l scape din mână.

Îşi aruncă ochii pe ecranul verzui.

— Număr secret, desigur! Ce-oi fi crezut?

Greg veni lângă el şi se zgâi la telefon. Cum Mason întârzia să răspundă, îl îmboldi din priviri să nu mai piardă vremea.

— Alo, răspunse cu asemenea emoţie, de parcă ar fi ştiut că la celălalt capăt se află Dracul însuşi.

— *Giorgio, caro mio*! explodă o voce răguşită, baritonală. Mi-a fost dor de tine, *mio bambino*! Urât din partea ta că ai încercat să te ascunzi de mine, *figlio mio*, mai ales când ai o grămadă de datorii, *mio bello*!

Mason rămase perplex. Giorgio? Adică George?

— Domnule, nu ştiu cine sunteţi, dar faceţi o confuzie. Eu nu sunt Giorgio! Numele meu este Mason!

La capătul celălalt, vocea bărbatului erupse într-un hohot de râs.

— *Buona* tentativă, *mio piccolo*, dar nici măcar tu nu poţi fi atât de patetic!

— Credeţi-mă, vă spun adevărul, numele meu este Mason.

Tăcere. Se auziră voci care păreau că discută între ele pe ton aprins. O voce necunoscută, total lipsită de accent se auzi.

— Într-o jumătate de oră în faţa barului „*S`excess*"! Singur! Dacă întârzii chiar şi un minut s-a zis cu tot neamu` tău!

Convorbirea fu încheiată după acest ultimatum. Mason rămăsese cu ochii fixaţi asupra telefonului.

Greg, care stătuse cu urechea ciulită lângă el, auzise tot.

— George? întrebă el. Crezi că e vorba de fratele tău?

Mason nu răspunse, dar ochii verzi se înnegurară, devenind negri.

— *S`excess*? Unde naiba e barul ăsta?

— E un bar de striptease şi... de altele, după cum îi spune

şi numele, răspunse Greg. Numai că trebuie să te grăbeşti, e la marginea oraşului. Crezi că e prudent să mergi singur?

— Trebuie, Greg. Nu ştiu cât de periculoşi sunt indivizii ăştia, nu vreau să risc viaţa alor mei.

— Dar o rişti pe a ta! Dacă nu-i decât gura de ei? Ăştia se bazează mai mult pe intimidare verbală decât pe agresivitate fizică.

— Tu ai fi pregătit să rişti? Pentru că mie nici nu-mi trece prin cap s-o fac! Iar pistolul ăla din coastele mele nu părea să fie de jucărie! Mergi acasă! spuse Mason, ignorând îngrijorarea tânărului. Era nevoit să ducă o luptă destul de crâncenă cu propria-i îngrijorare. Dacă până mâine nu afli veşti de la mine, mergi la poliţie!

Îi ceru lui Greg explicaţii asupra rutei către barul cu pricina şi, după ce se lămuri pe deplin, se aruncă în maşină. Conduse cu viteză nebunească, rugându-se să nu fie depistat de vreun radar; un popas pentru primirea vreunei amenzi l-ar fi împiedicat să ajungă la locul indicat în limita de timp impusă de necunoscut.

Găsi, în sfârşit, barul pe a cărei faţadă strălucea în culori ţipătoare cuvântul *S'excess* şi parcă în faţa lui, pândind încordat orice trecător. Noţiunea de *capăt al oraşului* îi deveni foarte clară, observând locaţia acestui loc al pierzaniei. În dreapta şi spatele clădirii se întindea un câmp plin de bălării, din încrengătura cărora se iţeau, ici şi colo, capotele ruginite ale unor autoturisme abandonate. Un firicel de vânt umfla nişte ambalaje de plastic pe care, apoi, le rostogolea pe caldarâm. Uşa barului se deschidea din timp în timp şi expulza din trupul lui bărbaţi chercheliţi, nesiguri pe cele două picioare, insuficiente pentru a le oferi suportul necesar. Alţii se dovedeau mai norocoşi şi ieşeau însoţiţi de pipiţe fardate strident, dezvăluindu-şi cărnurile păcătoase de sub veşmintele minuscule.

Nu dură mult şi o limuzină neagră parcă în faţa maşinii sale, orbindu-l cu faza lungă. Duse mâna către ochi şi, până să se dezmeticească, uşa se deschise şi un braţ îl înşfăcă, trăgându-l în afara maşinii. Îl conduse la limuzina neagră şi, când una dintre uşi se deschise, îl împinse înăuntru. Ateriză pe bancheta moale, în faţa a doi bărbaţi. Cel care îi atrase atenţia şi care părea să fie şeful, era atât de gras, încât valuri tremurânde de grăsime sub pielea lăbărţată, în curgeau pe genunchii groşi. O guşă diformă făcea imposibil de depistat unde se termina chipul şi unde începea trunchiul. Îl aţinti pe Mason cu o privire penetrantă, studiindu-l din cap până în picioare.

— Şi spui că numele tău nu e Giorgio..., începu bărbatul, şi Mason recunoscu vocea cu accent italian.

Îşi aruncă ochii asupra însoţitorului grasului şi tresări. Părea să fie cel care îl acostase în faţa magazinului de bijuterii. O pereche de ochi negri, arzători, era tot ce putea vedea din acest bărbat. Şi acei ochi îl fixau cu o privire rea, duşmănoasă.

— Numele meu este Mason Hart, răspunse mutându-şi privirea asupra grasului. Al tău care e?

— Poţi să-mi spui Franco! spuse grasul. *Tio* Franco!

— *Tio*?

— Adică unchiule.

— Unchiule? Nu, mulţumesc, răspunse ironic.

— Actele! şfichiui poruncitor vocea mascatului.

Scoase documentele din buzunar şi le înmână bărbatului care le studie cu mare atenţie, apoi le dădu grasului. Acesta le privi vreme îndelungată şi, de câteva ori, îşi mută privirile de la acte la Mason şi invers. I le întinse cu un oftat, apoi începu să discute pe ton aprins, în italiană, cu mascatul. Nu înţelegea decât frânturi de cuvinte, dar era clar că-l mustra.

— Eşti cine susţii că eşti. Atunci Giorgio este..., spu-

se grasul când se întoarse către el, aşteptând ca Mason să-i completeze propoziția.

Se gândi că n-are nici un rost să ascundă faptul că cel pe care îl vânau era fratele lui. Probabil că nu erau chiar atât de idioți încât să nu se fi lămurit pe deplin asupra situației.

— Fratele meu, spuse. Ce treabă aveți cu el?

Grasul îl privi cercetător cu irisurile ca două mărgeluțe negre.

— Sunteți gemeni? întrebă.

— Nu, sunt mai mare cu un an.

— Semănați, cu toate că de aproape văd diferențe. Am crezut că ești Giorgio care și-a imaginat copilăreşte că o altă culoare a părului îl va face imposibil de depistat. Hm, ce treabă avem cu el? Una mare de tot, de vreun milion de dolari!

— Un mil..., Mason simți că-și pierde suflul. Un milion? Cum aşa?

— Simplu de tot! Frumosul ăsta a căzut în patima jocurilor de noroc şi după ce a pierdut tot ce avea, s-a împrumutat la mine...

— Un milion de dolari?

— Nu chiar un milion, dar cu dobândă cu tot, s-a ajuns la suma asta, răspunse grasul.

— Ce dobândă? De un milion la sută?

Grasul se scutură de râs. Se scutură la propriu, pentru că tot trupul moale ca gelatina îi tremura la fiecare mişcare.

— Ce simpatic ești! Exact ca *mio Giorgio*!

— De ce-i tot zici *mio*? întrebă Mason iritat.

— Pentru că mi-a fost drag, *il piccolo bastardo*! Era cel mai fidel client al meu! N-am mai făcut un astfel de profit cu nimeni. Până când s-a hotărât să părăsească Parisul şi să se ascundă aici. Mi-a luat ceva timp să-l găsesc. Nu ştiam mai nimic despre mediul din care provine, dar uşor-uşor, cu

relațiile potrivite, am aflat tot. Ce surpriză am avut când am aflat că este unul dintre moștenitorii averii Hart! I-am luat apartamentul, dar m-am săturat să tot aștept să-mi primesc banii cu țârâita!

— Țârâita? Apartamentul ăla valorează jumătate de milion!

Acum înțelese de ce fratele lui se mutase în casa mamei. Pentru că apartamentul lui încăpuse pe mâna nenorocitului de cămătar.

— De fiecare dată când mă face să alerg după el, *mio carro Giorgio* îmi mai datorează juma` de milion.

Mason simți cum sângele i se preface în cuburi de gheață și îi zgârie venele în goana lor de neoprit.

Cum, Dumnezeu, s-a pricopsit George cu scursurile astea?

Ca și cum i-ar fi citit gândul, grasul spuse:

— Pentru un om onest ca tine trebuie să fie greu de acceptat că fratele îl bagă în astfel de necazuri. Chiar îmi pare rău pentru tine, tinere, citesc în ochii tăi că ai onoare.

Mason îl privi cu neîncredere, care, probabil, i se citi pe chip, căci grasul râse din nou.

— Cea mai ingrată parte a *job*-ului meu este să tratez cu rudele cinstite ale lichelelor care nu-mi mai returnează sumele împrumutate.

— Și de ce ați trata cu mine? Descurcați-vă cu George! Parcă ați spus că a fost o confuzie...

— Chiar a fost. Dar acum, recalculând datele problemei, realizez că mai multe șanse de a-mi recupera banii le am cu tine.

— Serios? Vreți să vă dau eu un milion de dolari? spuse Mason, stăpânindu-și cu mare greutate un zâmbet sarcastic. Vi se pare corect?

— Nu știu de ce-ți trece prin cap că ocupația mea are

de-a face cu o astfel de prostie precum corectitudinea! răspunse grasul, încruntând sprâncenele deasupra mărgeluţelor negre. Dacă am simţit că eşti un tip de treabă, asta nu înseamnă că-mi şi pasă.

— Parcă ai spus că-ţi pare rău!

O clipă ochii mici şi vicleni ai grasului se înfruntară cu cei verzi ai lui Mason. Dintr-odată, *tio* Franco se puse pe râs, părând sincer amuzat.

— *Simpatico*! exclamă el, lovindu-se cu palmele de genunchii pufoşi.

— După cum îmi sună mie toată povestea asta, George ţi-a înapoiat suma şi chiar cu o dobândă astronomică. De ce te mai ţii după el? Nici să vreau, n-am de unde, spuse Mason. Nu am suma asta în bani lichizi, majoritatea averii Hart, cum îi spui dumneata, se află în imobile şi alte mijloace fixe.

— Nici o problemă, îţi dau o lună să vinzi ce ai de vândut. Într-o lună îmi vreau banii, altfel nu va mai exista niciun fel de dialog, doar represalii! Păstrează telefonul ăla. Te voi suna din când în când să-ţi reamintesc. Să nu-ţi treacă prin cap să mergi la poliţie; mă poţi descrie şi răsdescrie, eu nu exist, spuse grasul, după care ciocăni în fereastra maşinii.

Un alt individ mascat deschise uşa, îl pofti să iasă şi-l conduse către maşina lui, apoi se îndepărtă în fugă, urcă în maşina grasului, care porni de pe loc, mergând cu spatele.

Încercă să se uite după numărul de înmatriculare, dar faza lungă a maşinii îl orbi. Înjură în gând şi situaţia aceasta, absolut nouă pentru el, care îl făcea să se simtă la fel de neputincios precum o furnică, îi dădea o poftă nebună să urle ca un animal sălbatic şi să lovească ceva, orice, numai pentru a-şi descărca furia şi frustrarea. Lovi volanul cu pumnii strânşi. Clocotea. Nu suporta să nu deţină controlul, şi acum era pentru prima oară în ultimii ani când simţea că nu el este

cel care face cărțile.

Ajuns acasă, nu intră imediat. Parcă mașina în garaj și se plimbă în jurul vilei, pentru a-i da timp sângelui înfierbântat de mânie să se potolească. După câteva ture în răcoarea revigorantă a serii își aruncă ochii asupra ferestrei ce dădea în dinning. Ana pregătise o cină romantică și se învârtea în jurul mesei, repoziționând când un șervețel, când o lumânare, când suflând o scamă inexistentă de pe fața de masă. Purta o rochie elegantă, roșie, scurtă. Anticipația îi adusese o strălucire seducătoare în ochi și obrajii purpurii alături de zâmbetul înflorit pe buzele pline, arătau că gândurile ei o luaseră înaintea faptelor. Mason zâmbi și simți cum o căldură plăcută îi învăluie stomacul, apoi coboară în tălpi și, împins de un resort magic, urcă năvalnic către inimă.

„...ți-ai găsit leacul..."

Vorbele lui Dan îi răsunară în minte. Într-adevăr își găsise leacul. Numai privind-o acum, simțea cum se liniștește, cum necazurile nu mai par chiar atât de negre. Casa lui nu arătase nicicând atât de vie, iar Ana nu arătase nicicând mai fermecătoare, instalată ca stăpână peste tot și toate. Casa și femeia formau acum un tot armonios și îi aruncau în suflet chemări dulci, ca un cântec ademenitor de sirenă căruia nu-i putea rezista.

Ana rămase cu ochii mari, puțin surprinsă de a-l fi văzut intrând tăcut ca o nălucă, oprindu-se în fața ei, privind-o cu ochi dogoritori. Nu spuse nimic când Mason se apropie și, cuprinzând-o cu brațele puternice de după talie, o lipi strâns de el. O căldură care amenința s-o transforme în lavă incandescentă i se instală în trup. Brațele lui puternice îi ofereau un confort căruia i se abandonă în totalitate. Pulpele tari, lipite de ale ei, senzația de forță amestecată cu dulceața ispititoare care exploda din toată ființa bărbatului, îi făceau capul să se învârtă și închise ochii. Întârzia cu sărutul pe care ea

îl aştepta cu buzele arzând. Când îl privi din nou, ochii lui verzi se contopiră cu irisurile ei de alună.

— Ochii tăi..., spuse ea.

— Ce-i cu ei?

— Numai când mă priveşti am senzaţia că faci dragoste cu mine!

— Chiar fac! îi răspunse şi, după ce-i eliberă talia, o ridică în braţe ca pe un fulg, îndreptându-se către treptele ce duceau la etaj.

— Dar cina? întrebă ea încet, cu capul rezemat de pieptul lui, când ajunseră sus.

— Mai târziu, răspunse el şi împinse cu piciorul uşa dormitorului.

Capitolul VII

Când Greg ajunse de dimineaţă la complex, primul lucru pe care îl făcu fu să meargă în biroul lui Mason. Dar el nu sosise încă. În anticameră dădu de Carrie; studia cu un aer plictisit o revistă de modă, în spatele biroului ei.

— Nu a venit încă, spuse ea, şi după ce-i aruncă bărbatului o privire rapidă – dar în care nu uitase să încarce cât mai mult dispreţ – îşi întoarse ochii către revistă.

Greg o privi cu un soi de repulsie reţinută şi se întrebă în sinea lui cam în ce ar fi putut consta contribuţia ei, ca membru în administraţia firmei. Tocmai când îşi scormonea mintea în căutarea unor posibile răspunsuri, uşa anticamerei se deschise şi Mason apăru, bine dispus. Îl salută voios pe instructor şi-l pofti în birou. Greg intră după el, se prăvăli într-unul dintre cele două fotolii şi privi pe sub sprâncene către şeful său cu un reproş nerostit.

— Văd că n-ai nici o problemă, pe când eu am aşteptat ca un idiot să mă suni, o noapte întreagă. Am crezut că ţi-au făcut ăia felul!

— Iartă-mă, m-am luat cu altele, răspunse Mason zâmbind încurcat.

— Te-ai întâlnit cu ăia? Ce vor? se repezi Greg.

Mason o trimise pe Carrie după încă o cafea de care nu avea nevoie.

— Nu înţeleg de ce o ţii pe Carrie lângă tine! pufni Greg. Nu sunt subiectiv când afirm că în afară de frumuseţe nu are nici o altă calitate demnă de luat în seamă.

— Dacă o voi mai trimite după multe cafele, cred că va renunţa ea singură, râse Mason. A făcut o mutră adineaori! De îndată ce doamna Gunter se va întoarce, o voi retrimite pe fată la fostul ei post, de instructor. Sper ca vremelnicul ei iubit, dragul meu frăţior, să nu-mi sară în cap, pretinzând că intenţionez să-i uzurp calitatea de moştenitor cu drepturi egale. Dar să lăsăm asta, spuse Mason, făcând un gest cu mâna ridicată, ca şi când ar fi încercat să îndepărteze o muscă sâcâitoare.

Şi se apucă să-i povestească întâmplarea din noaptea trecută.

— Şi... ce ai de gând să faci? întrebă Greg, după ce Mason termină de vorbit.

— Azi? Nimic! Azi am de gând să merg la bijutier, să iau inelul pentru Ana şi să organizez petrecerea surpriză pentru mâine seară, când o voi ruga să fie soţia mea! Mă voi gândi poimâine la ce-i de făcut!

— Bravo ţie că poţi face o asemenea disociere între situaţii! exclamă Greg ironic, evident nemulţumit că Mason bagatelizează o întâmplare ca aceea de seara trecută, când stătuse nas în nas cu un mafiot italian. Fratele tău i-a subestimat pe ăştia şi uite unde s-a ajuns, şi asta faci şi tu! Apropo, pe el când ai de gând să-l iei la întrebări?

— Nu-i subestimez deloc. Doar că mâine va fi ziua Anei şi vreau să-i ofer toată atenţia pe care o merită. De George mă voi ocupa după aceea.

— Hm! Nu ştiu cum rezişti să nu-l iei de guler! Ce mai moment ţi-ai ales şi tu s-o ceri pe fată! Dacă va spune nu? îl tachină Greg.

— Atât îi trebuie! râse Mason.

— S-o ceri de nevastă de ziua ei este atât de demodat!

— Am nevoie de chestii demodate în viaţa mea!

Imediat după terminarea ultimului curs pe care Ana îl avusese programat pentru ziua aceea, pe când nu apucase să părăsească sala în care plutea încă aerul cald, uşor înnăbuşitor, cu arome dulcege de trupuri asudate, se pomeni cu Irene, extrem de abătută.

— Măi, exclamă ea, strâmbând din nasul mic, aici nu mai funcţionează aerul condiţionat?

— Aici sudoarea rămâne pe corp, nu se dizolvă în apa piscinei, râse Ana.

— Şi nu doar pe corp!

Ana deschise ferestrele mari şi un val de aer curat năvăli în sală.

— Va trebui să rog pe cineva să verifice aerul condiţionat, se pare că nu mai face faţă. Nici nu mi-am dat seama ce zăpuşeală era aici, spuse, după ce simţi diferenţa netă de calitate a aerului ce venea din exterior.

Luă un prosop de pe banca joasă, lungă de câţiva metri ce se afla poziţionată la un mică distanţă de perete, paralel cu acesta, şi îşi şterse faţa. Se aşeză cu un oftat ce răsună amplificat, în sala goală. Irene se aşeză lângă ea, oftând, de asemenea.

— Nu pari în apele tale, spuse Ana.

Irene nu răspunse imediat, ci stătu o vreme cu ochii pironiţi asupra propriilor picioare, studiind papucii de plastic bleumarin.

Cele două nu mai vorbiseră pe îndelete, de dinaintea balului de la ferma familiei Hart. Tot ceea ce s-a întâmplat după evenimentul cu pricina, le-a împiedicat să-şi mai facă timp una pentru cealaltă, aşa cum erau obişnuite.

— De când eşti cu Mason, nu te mai vede omul la faţă!

— Cine vorbea! râse Ana. Domnişoara Greg în sus şi Greg în... Oh! se opri ea când observă că la auzul numelui atrăgătorului instructor de la sala de forţă, chipul Irenei se

întunecă.

Se simți cuprinsă de vinovăție; învăluită în fericirea pe care recentele evenimentele din viața ei i le procurase, uitase de oricine altcineva din jurul ei. Chiar dacă dragostea este, prin excelență, un sentiment care te duce cu gândul la cele mai nobile dintre trăsăturile omului, trebuie să recunoaștem că aduce cu sine și o doză incredibilă de egoism.

Ana cuprinse umerii prietenei sale.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Mai degrabă ce nu s-a întâmplat...

— Adică? se miră Ana.

— Acum câteva nopți..., începu Irene cu un elan înfoiat ce însă se topi imediat după ce rosti cele trei cuvinte.

Evident, ceea ce urma să spună îi furniza o stare de stânjeneală, spre surprinderea Anei, care o știa dezinvoltă în legătură cu orice subiect ar fi avut de dezbătut.

— Dacă nu vrei să vorbești, te înțeleg, se grăbi s-o liniștească.

— Acum câteva nopți, reîncepu Irene, am ajuns cu Greg într-un punct... era cât pe ce să devenim intimi...

Irene tăcu, iar Ana, încurcată de delicatețea subiectului, tăcea, de asemenea.

— Dar nu s-a întâmplat! exclamă scurt Irene.

— De ce?

— N-am putut!

— Tu n-ai putut? Cum vine asta?

— Greg și cu mine ne-am împărtășit unul altuia trecuturile noastre. Așa am aflat că printre fostele lui se află și Carrie. Au fost împreună, îți vine să crezi? Erau proaspăt angajați aici.

— Și? Ce legătură are faptul că Greg a fost cu ea cu intimitatea voastră?

— Tu ai văzut cum arată Carrie? Afurisita aia e perfec-

tă, pe când eu n-am de nici unele, spuse Irene, punându-şi palmele peste sânii mici, după care le coborî peste şoldurile înguste, dar fără cine ştie ce rotunjimi notabile. Ne-am sărutat, ne-am înfierbântat, aproape am rămas fără haine, dar când a venit momentul, am dat bir cu fugiții. Gândul de a-l lăsa să mă vadă goală m-a înnebunit.

— Eşti o figură, domnişoară, glumi Ana. Nu înțeleg ce tot vrei să spui, dar un lucru ştiu sigur: Greg te iubeşte pe tine! Carrie, cu toate formele ei, nu este nici pe jumătate atât de femeie pe cât eşti tu!

— Crezi? întrebă Irene, privind-o cu neîncredere.

— Uiți că am fost martoră la vulcanica lui efuziune sentimentală, aceea care pe mine m-a costat, ştii bine! Te iubeşte! Şi apoi... cu cine te-ai găsit să te compari! Mai uşor ar fi să găseşti un bărbat care să nu fi fost cu Carrie, decât viceversa! spuse Ana cu un ton dezgustat.

— Tu nu ştii, dar în săptămâna în care ai rămas la fermă, miercuri, parcă... Am intrat în sala de mese, am dat cu ochii de Greg, mânca şi citea ceva, iar Carrie stătea lângă el, aproape lipită, cu un braț peste umărul lui, într-o postură cât se poate de familiară și-i şoptea ceva la ureche. Când au dat cu ochii de mine, Greg a părut încurcat şi s-a depărtat de ea, iar Carrie mi-a aruncat o privire în care – jur – am citit sfidare. Aproape că mi s-a făcut rău, sângele mi-a năvălit, tot, în cap şi nu ştiu cum am rezistat impulsului de a face stânga împrejur. Mă bucur că n-am făcut-o! Zâmbetul de satisfacție al văduvei negre s-ar fi lățit și mai şi!

— Văduva neagră? râse Ana. Nu cred că pentru Greg gestul ei a însemnat ceva, dar dacă „văduva" te-a sfidat, s-ar prea putea s-o fi făcut-o intenționat. Ştii doar că nu te înghite, n-am înțeles niciodată de ce. Dar în privința lui Greg, pot băga mâna în foc că n-are ochi decât pentru tine. Atâta vreme s-a chinuit să-ți atragă atenția!

Privirea Irenei se îmblânzi într-o expresie duioasă. Ochii migdalați, negri tăciune, licăriră. Colțurile buzelor se ridicară, schițând un zâmbet vag.

Dintr-un motiv nedeslușit, îi ascunse Anei celălalt motiv de neliniște: acela că în ultima vreme observase privirea lui George zăbovind, stăruitoare, asupra ei. O privire ce pătrundea în miezul feminității ei, răscolind printre instinctele latente, adormite de reguli şi conveniențe. Sentimentele aduse la suprafață de o forță căreia nu i se putea opune, o făceau să se simtă ca o sălbăticiune care nu trebuie să se supună normelor de nici un fel. Astfel că ochii aceia în care ardea un foc mistuitor începură să pună stăpânire pe zilele, dar mai ales pe nopțile când nu-şi găsea locul, răscolind cearşafurile în căutarea... Nu ştia ce căuta, dar senzația că trebuie să facă asta era mai presus de tăria rațiunii!

Prin peretele de sticlă, pe holul care permitea accesul către săli, o zăriră trecând pe cea despre care tocmai vorbiseră, Carrie. Privea înainte cu un aer preocupat şi nu le zărise pe cele două stând una lângă cealaltă, privind-o.

Deodată, Carrie îşi îndreptă ținuta şi zâmbi cu gura până la urechi, privind undeva, în fața ei. Se opri şi nu dură mult până când persoana ce o făcuse să radieze apăru. Era George. Tocmai ieşise din sala de forță, unde avusese parte de un program forte, judecând după pielea lucind de transpirație. Zâmbi larg frumoasei din fața lui şi, când ajunse lângă ea, îi cuprinse ambii umeri între palme. Se aplecă, dar ochii îi alunecară prin foaia de geam, la Ana şi Irene. Îi şopti ceva femeii, apoi o lăsă privind în urma lui, dezamăgită, şi intră în sala iubitei fratelui său.

Fetele îşi schimbară pozițiile relaxate, fără să ştie de ce. Îl aşteptau, cuprinse de o stare inexplicabilă de nelinişte, să ajungă în fața lor. Categoric, nu mai întâlniseră un specimen masculin atât de plin de contraste. De departe părea dracul

gol, dar de aproape, auzeai cântecele îngerilor răzbătând din aura din jurul clăii de păr şaten. Carrie rămăsese acolo, pe hol, privind prin geam. George arăta incredibil, cu hainele de sport mulate pe corpul subţire, musculos. Maioul alb îi plesnea peste muşchii proaspăt antrenaţi. În orice situaţie, era un bărbat care le lăsa pe femei fără respiraţie, cu fiecare pas pe care îl făcea către ele. Le măsură din priviri pe fiecare în parte, dar ochii îi stăruiră asupra Irenei, studiindu-i delicatele trăsături asiatice şi trupul subţire. Purta costumul întreg de baie, peste care îşi trăsese în grabă un tricou lălâi cu sigla complexului sportiv pe piept, dar sub privirea verde a bărbatului se simţea aproape goală, simţind ceva ce nu mai experimentase până atunci sub ochii nici unui bărbat: fâstâceală. Crezuse întotdeauna că timiditatea era o slăbiciune rezervată femeilor slabe, dar descoperea acum ceva straniu: senzaţia îi făcea plăcere, o simţea în sânge şi îi ardea venele.

George era un bărbat cu experienţă, ştia cum trebuie să privească o femeie pentru a o face să-şi dorească să i se arunce în braţe; era pe deplin conştient că senzualitatea şi frumuseţea întunecată nu le oferea bietelor lui victime nicio portiţă de scăpare din ghearele dorinţei. Era suficient să vrea o femeie şi să-şi pună în cap s-o cucerească; de cele mai multe ori nu era nevoie de mai mult decât să-şi fixeze privirea hipnotizantă, asupra lor. Ele citeau în adâncimile acelor ochi despre desfătări nemaiauzite, întrezăreau emoţii neexperimentate până atunci şi se trezeau dorindu-l cu ardoare, cuprinse de pasiuni tainice. Simţi tulburarea Irenei şi schiţă un zâmbet vag. Nimic neobişnuit!

Poate că Irene n-ar fi ajuns niciodată obiectul atenţiei lui dacă nu l-ar fi privit cu un soi de dispreţ superior în zilele petrecute împreună la ferma Hart. Atunci se hotărâse să-i dea o lecţie. O va îngenunchea! O va face să-l privească cu adoraţie şi să tremure la vederea lui.

— Irene! Ana! se înclină el. Deşi ne învârtim sub acoperişul aceleiaşi clădiri, n-am prea reuşit să ne vedem zilele astea. Mă evitaţi cumva?

Irene aruncă ochii pentru a vedea dacă blonda Carrie mai era acolo. Tocmai pleca, aruncând priviri sălbatice prin geam.

— Înţeleg că Ana încearcă să mă evite, dar tu, Irene? Pe tine nu te-am sărutat, nu?

Ana fu scuturată de un frison, ca şi cum i s-ar fi aruncat o găleată de cuburi de gheaţă pe spate. Spera ca sărutul din noaptea balului să fi fost o chestiune încheiată şi dată uitării. George se întoarse către ea şi ochii lor se întâlniră. Pentru o clipă scurtă cât o clipire din gene, se simţi răspunzător pentru privirea ei pierdută şi chinuită de remuşcări, dar sentimentul muri iute. Era mulţumit să se afle în gândurile ei, chiar şi sub această formă. Mintea femeilor se dovedise de multe ori un mister. Logica pe care simţămintele lor o urmau îi scăpa, dar un lucru îi devenise clar: nici o sămânţă aruncată în sufletele lor nu rămânea fără rod.

— Iartă-mă, Ana! Vorbesc mult când sunt nervos şi spun numai prostii! se scuză el, luându-şi o expresie spăşită, dar falsa lui căinţă nu păcălea pe nimeni.

Nici nu făcea vreun efort să convingă. Pentru el totul era un joc provocator care-i aducea pe ceilalţi în pragul experimentării limitelor cele mai îndepărtate ale propriilor firi. Îi plăcea jocul de-a şoarecele cu pisica, mai ales când se simţea atras de... şoarece.

— De fapt, nu tu ai sărutat-o, ci..., se trezi Irene vorbind, dar se opri brusc, jenată, realizând neghiobia celor spuse.

Ana îi aruncă o privire furioasă.

— OK! râse George. Îmi asum toată vina acestei situaţii ciudate! De fapt, intrasem aici să-i cer Irenei cheia de la piscină. Am fost până acolo şi era încuiată.

— Cealaltă cheie se află în biroul lui Mason. Poţi merge s-o iei, spuse Irene.

— Aş prefera să evit să dau ochii cu el.

Fu rândul Anei să zâmbească.

Telefonul mobil al Irenei zbârnâi o melodie la modă, iar ea se îndepărtă pentru a prelua apelul.

Ana se apropie de George şi, cu privirea în care mocnea o mânie reţinută înfiptă într-a lui, scrâşni printre dinţi:

— Ce ai cu Irene? Nu era vorba că ai gânduri serioase cu Carrie?

— O! Fratele meu ţi-a spus deja?

— Îmi spune totul...

— Chiar aşa? o tachină el cu o sclipire batjocoritoare în ochi.

Se înfruntară şi Ana opuse o rezistenţă încăpăţânată ochilor scormonitori ai bărbatului.

— Ţie ce-ţi pasă? Eşti geloasă, cumva?

— Nu-mi pasă de tine, idiotule! Doar de ea! scrâşni femeia privind spre amica sa.

— Nu-ţi pasă de mine? întrebă el, mimând dezamăgirea. Dar mie îmi pasă de tine!

Ana aruncă o privire panicată către Irene. Ea însă era absorbită de convorbirea telefonică şi nu dădea atenţiei înfruntării ce se petrecea la numai câţiva câţiva metri depărtare.

— Îţi spun să-ţi vezi de treabă! Uită sărutul ăla... Nenorocitul ăla de sărut...

— Iubito, eşti fie proastă, fie neiniţiată în psihologia masculină dacă-ţi trece prin cap că pot uita aşa ceva. Ceva atât de intens!

Ana făcu un pas spre George şi, cu obrajii aprinşi, scăpărând de furie, îi replică:

— Să nu-mi spui *iubito*!

— Uh! râse el şi mulţumi în gând Domnului, pentru că

nu-l făcuse pe om capabil să ucidă cu privirea; ar fi căzut lat sub privirea femeii din fața lui. Ești al dracului de atrăgătoare când ești furioasă! Ochii îți strălucesc, plini de pasiune, buze fremătătoare, obrăjorii arzând... Cred că mai ești așa doar când faci dragoste!

— Ai noroc că nu suntem singuri, ți-aș fi tras o palmă! rosti Ana printre dinți.

— Ba îmi pare rău că nu suntem singuri, cred că m-ai fi sărutat!

Tocmai când credea că obrajii femeii nu pot deveni mai roșii decât erau deja, avu dovada că se înșelase. Ana arăta ca o flacără.

— Nu te-aș fi sărutat nici acum, nici într-o mie de ani! șopti ea. Nu știu cu ce femei ai avut de-a face până acum, dar pot să-mi dau seama, după presupunerile pe care le faci! Mi-e milă de tine!

Ultimele cuvinte îl loviră cu brutalitate. Adevărul din cuvintele ei topi într-o clipă toată batjocura usturătoare pregătită pentru a o înfrunta.

Întărâtată de victoria pe care părea s-o fi obținut, Ana se apropie și mai mult de el și-i șuieră lângă ureche.

— Îl iubesc pe Mason! L-am iubit din prima clipă, îl iubesc acum, și-l voi iubi până în ultima clipă a vieții mele! Și dacă există ceva dincolo de viață, îl voi iubi o veșnicie!

Îl măsură disprețuitor, apoi își aruncă prosopul pe umeri și, cu pași hotărâți, ieși din sală. George privi în urma ei, răvășit de neașteptatul atac.

Micuța asta are mai multă viață în ea, decât lasă să se vadă!, își spuse, revenindu-și cu greu din surpriză.

Tip pragmatic, nu-și îngăduia să se lase prea mult timp pradă oricăror idei sau sentimente care nu aveau legătură cu eficiența maximă și reușea cu suspect de multă ușurință să se debaraseze de ele, dacă nu-și dovedeau utilitatea imedia-

tă. Aşa îi plăcea să se creadă: un tip practic. Era arma lui defensivă cu ajutorul căreia spera să-şi ţină sufletul la adăpost.

Dacă în jocul impredictibil al întâmplării, armura lui se alegea cu vreo fisură, aceasta era iute acoperită cu doze măsurate de realism şi ironie. Doar că subconştientul are alte reguli după care se ghidează, rămase încă mistere de nepătruns, iar omul nu poate acţiona asupra lui după bunul său plac. Gândurile şi sentimentele pe care credea că le depozitase în siguranţă, pe fundul sacului conştiinţei, hălăduiau în voie, hrănindu-se clandestin cu speranţe fără acoperire.

— Unde-i Ana? auzi vocea Irenei în spatele său.

Se scutură iute de gândurile acelea care-i dădeau o senzaţie neplăcută şi al căror mesaj îi rămânea pe mai departe imposibil de decodificat şi, cu chip surâzător, se întoarse către fată.

— A trebuit să plece, avea treabă... Cum rămâne cu cheia aceea?

— Dacă nu vrei să iei pe aia din biroul lui Mason, va trebui să te însoţesc.

— Pe asta şi contam! spuse el privind-o insinuant, pe când ea căpăta o roşeaţă încântătoare în obrajii palizi. Cine mi te-a reţinut atât de mult la telefon?

— Oh, doar Greg!

Doar Greg!, râse în sinea lui.

Victoria aceasta care păruse atât de greu de obţinut, se dovedise a fi cea mai facilă dintre toate. Simţea chiar o uşoară dezamăgire. Rapida capitulare a fetei nu-l lăsase să apeleze la mândreţe de arsenal de cucerire şi manevre demne de un mare strateg al jocurilor seducţiei rămăseseră nefolosite. Cu aerul ei incoruptibil, Irene îi promisese o vânătoare pe cinste. Tocmai dovedise că orice femeie, oricât de inabordabilă ar fi părut, putea fi cucerită cu armele potrivite.

Nu fu deloc surprins când seara târziu, rămaşi singuri pe

marginea piscinei, ea îi cedă, tremurându-i în brațe. Cuprins de exaltare, înnebunit de gemetele femeii pe care o proptise de peretele de faianță rece al sălii, avu senzația că vede chipul Anei. Ochii ei strălucitori, plini de pasiune, buzele fremătătoare, obrajii arzând...

Târziu, foarte târziu, se desprinse de ea și privi cu mirare cum ochii de alună ai Anei se preschimbă în cei migdalați ai Irenei. O senzație de răceală îi cuprinse trupul și se îndepărtă de ea.

Se îmbrăcă în tăcere sub ochii femeii ce îl privea, subjugată.

— Vei fi mâine seară acolo? o auzi.

— Unde?

— La Mason. Se va logodi cu Ana.

— De unde știi? o întrebă, ațintind asupra ei privirea ce devenise cenușie.

— Greg mi-a spus, la telefon, spuse jenată de a fi fost nevoită să pronunțe numele iubitului oficial în fața bărbatului în ale cărui brațe vibrase clandestin, cu atâta intensitate.

— Nu am fost invitat, șopti scurt, ca pentru sine, apoi ieși fără s-o mai privească.

Mason apelă la talentele de organizator ale doamnei Harris pentru a pune la cale o petrecere surpriză, una memorabilă, pe care Ana să n-o uite niciodată. Toată lumea fusese pusă la curent cu ceea ce urma să se întâmple, numai după ce juraseră să țină secretul față de cea pentru care se pregătea totul. Petrecerea surpriză avea să mai conțină încă o surpriză în ea. Organizată ca o petrecere a zilei de naștere, totul se va transforma spre deliciul sărbătoritei – sperau toți – într-o petrecere de logodnă.

Cum doamna Gunter se întorsese la muncă, Mason avu scuza perfectă pentru putea pleca de la complex și a se ocu-

pa de aranjamente. Petrecu ziua cu doamna Harris şi suportă cu stoicism toate criticile ei la adresa neinspiratelor idei care-i treceau prin cap. Şi conform părerii ei, absolut toate ideile lui erau neinspirate. Dacă tot se convenise că ea organizează evenimentul, atunci Mason ar face bine să-i execute ordinele!

Pe când soarele împărţea cu zgârcenie ultimele raze, Mason şi aliata lui de nădejde răsuflară uşuraţi. Totul era pus la punct. Mai aveau de ascuns maşinile invitaţilor, dar se hotărâră să se ocupe de asta pe măsură ce ei ar fi sosit. Vor fi opt cu toţii: în afară de ei doi şi, bineînţeles, sărbătorita, îi mai aşteptau pe Mara, Robert, Dan, Irene şi Greg.

Când se întunecă de-a binelea, reuşi să-i aibă pe toţi cei invitaţi sub acelaşi acoperiş. Ora la care Ana trebuia să ajungă se apropia şi emoţia prietenilor ei creştea exponenţial. Şoferul, complice în toată tevatura, trebuia s-o aducă pe Ana acasă şi, înainte de a intra în curte, să dea un apel scurt. Toţi trebuiau să se ascundă în locuri bine stabilite dinainte, pentru a se evita busculadele ce ar fi compromis succesul operaţiunii. Atunci când creierul era doamna Harris, nimic nu era lăsat la voia întâmplării, iar ea supraveghea cu ochi vigilent, de comandant, ca nimeni să nu iasă din tiparul stabilit.

Totuşi, când apelul aşteptat fu primit, Irene şi Mara îşi pierdură capul cu gândul la emoţia ce-o aştepta pe prietena lor şi, după ce bâjbâiră o vreme prin întunericul din casă, reuşiră chiar în ultimul moment să se ascundă, făcând eforturi pentru a-şi sugruma chicotelile. Dacă ar fi putut vedea prin bezna din jurul lor, ar fi observat privirea acidă a doamnei Harris aţintită asupra lor.

Mason se îndreptă spre holul casei pentru a o întâmpina pe Ana. Cum deschise uşa şi dădu cu ochii de el, ea i se aruncă de gât, cu ochii scânteind.

— Bine ai venit, iubito! spuse el, sărutându-i fruntea.

— De ce mă aştepţi în hol? Şi de ce eşti îmbrăcat aşa? se miră ea, observând costumul impecabil.

— Abia am ajuns şi eu! Mi-a fost dor de tine!

— Şi mie, iubitule, spuse ea ridicându-se pe vârfuri pentru a-l putea săruta.

O cuprinse în braţe şi o sărută prelung. Vârfurile picioarelor ei se desprinseră de pământ când el o ridică şi o strânse la piept.

— Ştii cât de mult te iubesc? o întrebă cu faţa îngropată în părul ei ciocolatiu.

— Azi de dimineaţă ştiam, şopti ea roşind, amintindu-şi că în zori, pe jumătate adormiţi, făcuseră dragoste. Ce-ar fi să-mi reamintești?

— Cu mare plăcere! spuse el, făcându-i cu ochiul.

O trase după el, în camera cuprinsă de întuneric.

Apăsă întrerupătorul şi, odată cu lumina, cei ascunşi ieşiră la iveală, strigând cât îi ţineau puterile: „Surprizăăă!"

Ana îşi duse mâna la piept, speriată. După câteva secunde îşi reveni şi izbucni în râs.

— Ce mi-aţi făcut? Puteam să mor de groază!

— La mulţi ani, Ana! se auzea din toate părţile.

— Abia acum înţeleg de ce nu mi-a făcut nici unul dintre voi, nici măcar o amărâtă de urare de „La mulţi ani!", voi coceaţi ceva mai mare! Irene! Nu ştii cât m-am abţinut să nu-ţi amintesc că azi e ziua mea! Şi tu, Mason... Pe tine am fost şi mai supărată!

— Oh, da! o tachină Greg. Am auzit cu toţii cât de supărată erai pe el! Ce l-ai mai certat! Nţ! Nţ!

Un râset general se auzi în toată casa, iar Ana se îmbujoră, amintindu-şi de propunerea pe care tocmai i-o făcuse lui Mason, în hol.

— La mulţi ani, iubita mea! spuse Mason, strecurându-şi un braţ în jurul taliei ei.

Învăluită în marea ochilor verzi, simţi că-şi primise singurul cadou pe care şi-l dorea: pe el, privind-o în felul acela.

— Măi! Luaţi-vă o cameră! exclamă Robert, spre hazul general. A luat foc aerul din jurul vostru!

— Sau aveţi răbdare să plecăm! îi ţinu Greg isonul.

Fetele o preluară imediat pe Ana. O duseră în dormitorul de sus pentru a o pregăti de petrecere. Purta încă hainele sport.

— Ua! exclamă Mara, la vederea patului imens din dormitorul celor doi. Te invidiez! Ce de nebunii se mai pot face în patul ăsta! Şi pariez că nebunatica asta, spuse ea arătând spre Ana, le încearcă pe toate! Of! Doamne! Dacă vei renunţa vreodată la Mason, pot să-l iau eu?

Ana râse.

— Niciodată!

— Egoisto! spuse Mara, făcând pe dezamăgita. Prietenele ar trebui să împartă... chestii!

— Împărţim ce vrei tu, dar până aici!

Nici una dintre fete nu observase că Irene era mai tăcută decât de obicei. Zâmbetele ei erau de abia schițate atunci când celelalte două râdeau cu poftă.

Nu-şi putea lua gândul de la ceea ce se petrecuse între ea și George cu o seară înainte şi constată, cu oarecare uimire, că în acele momente uitase complet de existenţa lui Greg. Dar ceea ce o uimea şi mai tare era faptul că nu avea mustrări de conştiinţă pentru că-şi înşelase iubitul cu alt bărbat. Se cutremura de emoție când retrăia momentele acelea în care simţise pasiunea lui George revărsată ca un torent atotputernic asupra ei; se simţise copleşită şi singurul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat era să se afle din nou în braţele lui. După felul în care o privise pe când făceau dragoste ar fi putut jura că o iubeşte, căci ochii aceia verzi ce se întunecau pe măsură ce pasiunea îi inunda – o simţise – nu minţeau.

Ar fi vrut s-o poată lua de-o parte pe Ana și să-i povestească incredibila întâmplare, căci emoția care nu încetase s-o cutremure din momentul în care George o atinsese, o făcea să plutească încă. Ana îi era prietenă bună, dar la fel de bună amică era și cu Greg. Şi apoi, cum ar fi putut să-i spună că, după ce rezistase luni de zile curții asidue făcute de răbdătorul Greg, apare George și, privind-o într-un fel în care n-o mai făcuse nimeni, niciodată, o dă gata într-o clipă? Ana ar fi cerut o explicație logică și ea n-ar fi avut cum să i-o ofere, din simplul motiv că nu-și dădea seama cum de s-a ajuns aici. Așa că tăcea, ținând secretul acela covârșitor, adânc ascuns de ochii altora.

Greg îi observase răceala, însă nu spuse nimic. O atribuia oboselii. Nu și-ar fi imaginat adevăratul motiv al stării ei, nici în cele mai cumplite coșmaruri.

Irene se adună și, alungând imaginea lui George din minte, se alătură Marei ce răsucea părul moale al Anei într-o împletitură. Doamna Harris intră în camera unde fetele se distrau de minune și, dreaptă, cu aerul ei de regină neîncoronată, înaintă până în fața oglinzii, privind la opera fetei.

— Ce-i asta? I-ai făcut părul înainte să îmbrace rochia? o mustră ea.

— Ce rochie? se miră Mara.

— Uite acolo, n-ai văzut cutia de pe scaun? se burzului femeia, arătând cu degetul o cutie neagră, pe care n-o observase nimeni mai devreme.

Ana zbură din scaun și, dintr-o mișcare sprintenă, fu lângă cutie. Scoase de acolo o rochie de culoare violet, apoi o îmbrăcă nerăbdătoare, fără să acorde prea mare atenție coafurii distruse pe jumătate.

Partea de sus era formată din niște bretele late ce se mulau pe formele tinerei, cu talia încinsă într-o centură brodată cu fir auriu, iar partea de jos era înfoiată, ca o rochie de

prințesă.

— Rochia asta a fost aleasă de dumneavoastră? o întrebă stilista de serviciu pe doamna Harris.

— Nu. Mason a ales-o.

— Măi! Cred că atunci când a ales-o se gândea deja la cum i-o va da jos!

— Ești nestăpânită azi, nu? râse Irene.

— Ce vrei? râse *nestăpânita*. Rochia asta e atât de sexy! Nu mă pot *stăpâni*!

Femeile râseră.

— Hm! Îți trebuie ceva de pus la gât! hotărî doamna Harris. Rochia asta cere așa ceva.

Dintr-o cutie de bijuterii, aflată în fața oglinzii, Ana scoase medalionul pe care îl primise de la Mason, cu mult timp în urmă. Îl privi, sărută inițialele numelui lui și îl prinse în jurul gâtului.

— O! făcu doamna Harris, emoționată. Să vă țină Domnul la fel de îndrăgostiți ca azi!

Se apropie de ea și o îmbrățișă strâns, apoi își șterse, pe furiș, o lacrimă rătăcită în colțul ochiului.

Mara desfăcu părul Anei și refăcu întreaga construcție a coafurii și, când ea fu gata, coborî înaintea ei și-i anunță sosirea.

Când sărbătorita apăru în capul scărilor, se făcu liniște. Coborî treptele, emoționată de toată atenția concentrată asupra ei. Greg, cu un surâs reținut, îl înghionti pe Robert și-i făcu semn să se uite la Mason: privea împietrit în sus, la Ana.

— Poți să detonezi o bombă lângă el, n-o să-și mute privirea! conchise Robert, amuzat. Nu arătăm prea inteligenți atunci când ne privim alesele, nu?

Greg râse scurt și o căută cu privirea pe Irene. Nu era atentă la el; privea la Ana cu un zâmbet melancolic, ce-i

umplea ochii migdalați de o căldură aparte.

Mason prinse mâna Anei și o duse la buze, când ajunse lângă el. Ceilalți aplaudară.

— O melodie cu dedicație pentru frumoasa Ana, răcni Dan peste vacarmul creat de aplauze amestecate cu râsete. *What kind of woman is this*, de Buddy Guy! Cine mai face muzică așa de bună în zilele noastre?

Niște ritmuri incitante de chitară se auziră și Mason o trase aproape de el pe frumoasa lui parteneră, privind-o în ochi.

— Abia aștept să plece toți ăștia de pe capul nostru, îi șopti el la ureche, sărutându-i lobul.

Robert o luă la dans pe Mara, iar Greg fu nevoit s-o poftească pe doamna Harris, căci Irene pretextă o durere de cap și se sustrase invitației. Merse și se așeză la masă, lângă Dan. Filosoful savura niște măsline verzi, alergându-le prin farfurie cu o scobitoare de lemn. După ce privi o vreme la vânătoarea măslinelor, își aruncă privirea în jur și ochii i se opriră asupra lui Mason, care dansa cu Ana. El și fratele lui semănau atât de mult! Aceeași statură, aceeași conformație! Dacă reușea să facă abstracție de părul negru...

Se scutură deodată. Gândul îi fugise din nou la George.

Doar nu m-am îndrăgostit?

— Ce crezi, Irene? auzi ca prin vis vocea lui Dan.

— Poftim? se întoarse, năucă, spre cel care-i vorbise.

Dan râse, amuzat de expresia încurcată de pe chipul fetei.

— Spuneam că Mason și Ana fac un cuplu incredibil. Te-am văzut privindu-i...

— Se potrivesc de minune, răspunse Irene.

O voi lua razna! Nu sunt deloc în apele mele! își spuse și, ridicându-se, se strecură printre dansatori și ieși afară. Se opri brusc când dădu piept cu aerul rece și inspiră cu putere.

Greg o văzuse ieșind cu expresia aceea pierdută pe chip;

se scuză faţă de doamna Harris şi ieşi s-o caute.

— Iubito! Ce-i cu tine? o întrebă când ajunse lângă ea.

Puse braţul peste umerii ei, dar ea se feri, inconştient.

O privi surprins, dar nu spuse nimic. Îngrijorarea îşi croia drum în inima lui şi, cel puţin pentru moment, nu ştia cum să abordeze această schimbare a Irenei. Relaţia dintre ei nu fusese niciodată prea înflăcărată, dar, în sinea lui, nu renunţase la speranţa ca, într-o zi, să vadă jarul ce mocnea molcom între ei, devenind o ditamai vâlvătaia mistuitoare.

— Abia aştept să văd expresia Anei când Mason îi va oferi inelul de logodnă, spuse el, un pic stângaci, descumpănit de tăcerea femeii.

Ea întoarse faţa către el şi-i zâmbi. Ochii îi străluceau, inundaţi de lacrimi. Greg se apropie şi o cuprinse în braţe, interpretând lacrimile ei ca pe unele de emoţie vizavi de momentul ce urma s-o facă pe Ana cea mai fericită femeie din lume. Îl cuprinse în brațe și începu să plângă de-a binelea.

Plângea pentru că nu-l mai iubea! Realizase asta acum, apropierea trupului bărbatului nu-i mai trezea nicio emoţie. Plângea pentru că ar fi vrut să-l iubească suficient de mult pentru a-i putea muta gândul de la celălalt!

El îi mângâia părul, şoptindu-i cuvinte liniştitoare, ca unui copil.

— Hai să mergem înăuntru, îi spuse, simţind-o tremurând. E frig al naibii astă seară! Şi, luând-o de după umeri, o conduse în casă. Ea îl ascultă, supunându-i-se docilă.

În hol, dădură peste Mason şi Dan, discutând cu aprindere.

Irene se strecură pe lângă ei şi se alătură petrecăreţilor din camera de zi. Greg rămase cu cei doi.

— Mason e cuprins de panică! exclamă Dan, şi făcu un gest care sugera că-şi smulge părul de pe cap.

Greg izbucni în râs.

— Nu se poate!

— Ba da! replică Dan.

— Dacă vrei să te răzgândeşti, mai ai timp, îl tachină Greg. Uite, ia cheile maşinii şi fugi în lume. Eu mă voi duce înăuntru şi voi jura că te-au răpit extratereştrii!

Mason însă nu părea deloc amuzat.

— Băiete, dacă n-o vei cere tu astă seară, o voi cere eu mâine dimineaţă! Clar? spuse Dan, exasperat.

— Dacă va spune nu? întrebă Mason.

— Îmi pun gâtul la bătaie că va spune da! râse Dan.

— Şi dacă va avea proasta inspiraţie să spună nu, o legăm fedeleş, o ducem în pivniţă şi-o ţinem acolo până îi vine mintea la cap! completă Greg.

Mason îl privi de parcă numai ce ar fi aflat că tipul scăpase de la balamuc.

— Ce?!

— Păi, dacă mă faci să bat câmpii! râse Greg. Îmi fac mea culpa, îi fac şi lui Dan una, pe măsură, dar, hai să ceri fata aia până nu se plictiseşte!

Râseră împreună.

— Băieţi, vă iubesc! rosti Mason.

— Sper că n-ai băut! Ce crezi, Dan? E beat?

— Este! Dar de iubire! declamă Dan.

Greg se învârti în jurul lui Mason, îi făcu un masaj asemănător celor care se pregătesc pentru un meci de box şi-l împinse până în pragul uşii camerei de zi.

Se strecură pe lângă el, închise muzica şi ceru să se facă linişte.

— Vă rog... Puţină atenţie!

Toate capetele se întoarseră către el.

— Azi este ziua Anei! Dar priviţi la tânărul acela timorat, din pragul uşii...

Se auziră râsete.

— Sunt un orator îngrozitor, reluă el. Aşa că-l voi lăsa pe Mason să continue.

— Uraaa! strigă Robert de undeva din spatele tuturor.

Toate chipurile erau acum îndreptate asupra lui Mason. Cu toţii erau puşi în temă în legătură cu scopul întregii petreceri şi, ghicind că momentul culminant nu mai putea fi amânat, ascultau cu sufletul la gură, sorbind orice reacţie de pe chipurile celor doi.

Mason se îndreptă spre Ana şi îi prinse mâna dreaptă.

— Iubito, după cum spunea şi oratorul îngrozitor, azi e ziua ta...

Câteva chicoteli îl întrerupseră.

— Dar va deveni şi ziua mea, ziua în care am renăscut, dacă vei accepta acest inel de logodnă, spuse el, gâtuit de emoţie, întinzând către ea palma desfăcută, în care se afla cutiuţa ce păstra inelul.

Deschise capacul catifelat şi Ana scoase un ţipăt încântat când dădu cu ochii de micuţa bijuterie.

— Da! Da! Da! strigă ea şi i se aruncă de gât.

— Poftim! A spus trei de da! se auzi vocea lui Dan peste aplauzele celor prezenţi. Şi tu care te temeai că nu vei obţine nici măcar unul!

Mason scoase inelul şi, cu mână tremurândă, îl strecură pe degetul Anei, ce fremăta chiar mai tare decât el.

— Acum poţi să faci ce vrei din el! râse doamna Harris.

— Nu vreau să fac altceva din el decât ceea ce este deja: un om bun! spuse Ana cu ochii într-ai logodnicului.

Magnetismul dintre cei doi iubiţi era atât de palpabil, încât nimeni nu se îndoia că o astfel de iubire nu va muri decât odată cu ei.

— Un om bun, dar însurat deja! tună o voce bărbătească din pragul uşii.

Ochii tuturor se aţintiră asupra noului venit. Cu un zâm-

bet triumfător, George păşi în încăperea în care nimeni nu mai scotea un sunet. Trecu prin faţa doamnei Harris ce îl privea ca şi când ar fi fost un criminal feroce. Îi zâmbi batjocoritor.

— V-aţi adunat cu toţii aici pentru a pune la cale o înşelătorie cât casa! Şi pe cine aţi vrut voi să înşelaţi? Pe buna şi..., se opri şi-o măsură pe Ana din cap până în picioare, cu o expresie admirativă în privire, superba Ana! Tu ai ştiut! spuse George arătând spre doamna Harris, ce devenise stacojie de furie. Tu ai ştiut! rosti din nou, de data asta către Dan. Şi... tu ai ştiut! rosti ca o sentinţă către fratele său.

Ana îşi încleştase degetele pe braţul lui Mason şi se întoarse către el.

— Mason, ce spune George? reuşi să îngaime.

— Ei, hai! Mai minte-o niţel! pufni George.

Irene, care iniţial se simţise cuprinsă de un fior electric la vederea lui George, rămăsese cu gura căscată, şi asista ca sedată la toată scena din care nu înţelegea nimic. La fel şi ceilalţi. În afară de Dan şi sora sa.

— Mason! exclamă Ana.

Dar el nu o auzea. Îşi fixa fratele cu o expresie înfricoşătoare, plină de ură, care pe Ana o înspăimântă. Nu-l mai văzuse atât de ameninţător – părea o fiară pregătită să-şi atace prada.

— Dintre toate prostiile pe care le-ai făcut asta e cea mai mare, spuse cu voce atât de alterată de mânie, încât părea a unui străin.

— Prostie, zici? Nu cred că Ana va considera asta ca fiind o prostie, îl înfruntă el.

Mason făcu un pas spre el, dar atunci George strigă un nume. Fratele mai mare rămase pe loc, împietrit.

— Diana!

În prag îşi făcu apariţia o femeie. Era înaltă, avea un păr

negru ce îi atingea talia şi nişte splendizi ochi de o profunzime incredibilă, pe un obraz fin, ca de porţelan. Când ochii îi căzură asupra lui Mason, făcu un pas înapoi, părând de-a dreptul şocată să-l vadă acolo, iar el, de asemenea, o privea ca şi când ar fi zărit o fantomă. Femeia se dădu mai mulţi paşi înapoi, dar George se repezi la ea şi, strângându-i braţul, o readuse în încăperea în care tulburarea îi amuţise pe toţi.

— V-o prezint pe Diana, doamna Mason Hart! spuse el, lungind vocalele, teatral.

Doamna Harris prinse braţul fratelui în încercarea de a găsi sprijin. Părea extrem de neplăcut impresionată şi privea la femeie, nevenindu-i să creadă c-o are în faţa ochilor.

— Ce-i, Julia, scumpo? întrebă George cu o sclipire răutăcioasă în ochi. Explică-i Dianei cum ai făcut pe codoaşa pentru soţul ei!

— Ipocritule! îi aruncă ea printre dinţi. Ţi-ai pierdut minţile dacă ai îndrăznit s-o aduci aici! Nu pot să cred că eşti chiar atât de neruşinat! Mulţumesc lui Dumnezeu că maică-ta nu e de faţă, ai fi băgat-o în mormânt!

Ana, peste care se prăvălise cerul când auzise cine era femeia aceea, privea la Mason cu ochii plini de lacrimi.

— Este adevărat? îl întrebă cu vocea tremurând. Femeia asta este soţia ta?

— Ana..., bâigui el. Ştiu cum trebuie să-ţi pară situaţia, dar dacă mi-ai da voie să-ţi explic...

— Normal că-i nevasta lui, îl întrerupse George. Dacă nu mă crezi pe mine, întreab-o pe Julia, întreabă-l pe Dan. Amândoi au fost martori la căsătoria lor, aşa cum sunt acum aici, la logodna lui Mason cu tine. După cum vezi, draga mea, fratele meu nu-ţi poate fi logodnic, întrucât este bărbatul alteia.

Ana privi la femeie. Nu părea fericită să se afle acolo.

Apoi privi la Mason. Dădu drumul braţului bărbatului şi se depărtă de el. El încercă s-o prindă de mână, dar ea făcu un gest prin care îi interzise s-o atingă.

— Ana, este adevărat, Diana a fost soţia mea...

— Nu a fost! Este! îl corectă George.

În momentul acela nimeni n-ar fi putut băga mâna în foc în legătură cu ordinea evenimentelor, dar într-o fracţiune de secundă Mason se repezi la fratele său şi căzură împreună pe podea, într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte. Ceilalţi se dădură la o parte din calea lor. Mason fu împins de George şi se lovi cu spatele de unul dintre picioarele mesei, dar se ridică imediat, turbat de furie. Se repezi asupra fratelui, îl apucă de guler şi, cu o forţă incredibilă, îl aruncă cât colo, la picioarele Dianei, care se retrase un pas, speriată. George se ridică şi, rânjind victorios către fratele său, ieşi val vârtej.

Mason îşi roti ochii în cameră şi văzu că Ana dispăruse. În debandada creată de înfruntarea celor doi, nimeni nu-i observase plecarea.

— Ana! strigă şi alergă în hol, apoi se întoarse de unde plecase. N-aţi văzut-o niciunul?

Mara, ţinându-l strâns de mână pe Robert, se apropie de el.

— Dacă este adevărat că femeia asta este soţia ta, spuse ea, cu glas înnăbuşit, nu te duce după Ana! Las-o!

Dădu să plece, dar Mason o prinse de mână.

— Ai grijă de ea, te rog!

— Nu trebuie să-mi spui tu să fac asta, răspunse ea şi ieşi.

Irene cu Greg plecară, total decepţionaţi de felul în care ceea ce părea să fie un eveniment deosebit de agreabil, devenise un coşmar în toată regula.

Dan se aşezase pe un scaun şi privea într-un punct fix, încercând să extragă esenţa din ceea ce tocmai se întâmplase.

Doamna Harris se apropie de Diana, care nu îndrăznea s-o privească în ochi.

— Nu ţi-e ruşine, nenorocito? Cum ai îndrăznit? După ce l-ai înjunghiat pe la spate pe Mason, ai venit să te asiguri că l-ai distrus definitiv? îi strigă ea femeii ce izbucni în plâns, ascunzându-şi faţa în mâini.

Mason dădu un telefon şoferului său, căruia îi ordonă să meargă în faţa clădirii apartamentului Anei şi să-i comunice când ajunge. Apoi o privi pe Diana, cu o expresie mânioasă.

— Ce dracului cauţi aici?

— Mason! exclamă ea şi i se aruncă în braţe, hohotind.

El rămase cu braţele în aer şi nu o atinse. Într-un târziu ea se desprinse de el, ştergându-şi obrajii.

— Putem vorbi? Doar noi? îl întrebă.

Mason privi la Dan şi sora sa, apoi îi făcu semn Dianei să-l urmeze în birou. O pofti să şadă pe un fotoliu şi se aşeză în faţa ei, pe un altul. Femeia îl privea cu ochi trişti în care se citea căinţă sinceră.

— Ce cauţi aici? repetă întrebarea.

— Eu n-am vrut să vin, Mason, dar George m-a ameninţat că îmi ia copilul!

— Ce? strigă el.

— Am un băieţel, fiul lui George, spuse femeia, evitându-i privirea.

Mason se ridică din fotoliu. Simţea că înnebuneşte.

— N-am ştiut, spuse el, apucându-se cu mâinile de cap şi plimbându-se de colo-colo. E o nebunie! E o... Doamne!

Îşi scoase sacoul a cărei mânecă stângă atârna smulsă din umăr şi-l aruncă pe un scaun. Îşi suflecă mânecile cămăşii până la cot şi se aşeză din nou, fixând-o neliniştit. Diana îl urmărise tot timpul cu privirea.

— Mason, arăţi foarte bine, spuse ea zâmbind. Ţi-ai lăsat părul lung, te prinde.

— Diana, ce se întâmplă? o ignoră el, rece.

— Nu ştiu, Mason! George m-a sunat şi m-a somat să vin aici, urgent! N-am ştiut ce are de gând, nici nu ştiam că locuinţa asta este a ta. Abia când am dat ochii cu tine, mi-am dat seama ce se petrecea... Nu ştii cât de rău îmi pare!

— Te-a somat? Cum vine asta?

— M-a părăsit după ce am născut băieţelul, acum câteva luni. De atunci n-am mai auzit de el şi nici nu credeam că voi mai auzi. Mă obişnuisem cu ideea, copilaşul meu îmi era de ajuns.

— Diana, spune-mi, de ce n-ai acceptat să semnezi actele de divorţ, doar îl iubeşti pe George. Parcă aşa jurai!

Diana plecă privirea.

— Îmi pare rău, Mason. Regret tot ce s-a întâmplat, şopti ea, luându-i mâna într-a ei, ştiu câtă suferinţă ţi-am produs. George mi-a interzis să te eliberez, spunea că are un plan şi că n-ar fi putut să-l ducă la îndeplinire decât dacă te ştia legat, dar acum realizez că, de fapt, era vorba de mine. Dacă aş fi fost o femeie liberă n-ar mai fi avut cum să justifice faptul că nu mă ia de nevastă, după ce... L-am iubit pe George, adevărat, dar acum doar mă tem de el. Nu vreau să-mi pierd copilul, este singurul lucru care mă mai interesează.

— Ce plan are, George, Diana?

— Nu mi-a spus niciodată, dar mi-am dat seama că te urăşte.

— Nu zău! spuse el în zeflemea. Ţi-ai dat seama?

— Mi-e foarte ruşine de tine şi, dacă te consolează cu ceva, află că am ajuns să mă căiesc pentru greşeala mea...

— Nu mă consolează cu nimic. Am suferit ca un câine, dar acum nu mai am nimic pentru tine. Nici măcar nu te mai urăsc.

Mason se ridică şi se învârti nervos prin cameră. Gândurile i se ciocneau între ele şi, confuz, nu reuşea să întrevadă

vreo rezolvare situației cumplite în care se afla. Gândul de a fi pierdut-o pe Ana îi părea de nesuportat.

— Mase, auzi vocea Dianei, şi el se cutremură. Aşa îi spunea în vremurile lor bune, când încă se iubeau.

Se întoarse dintr-odată şi o săgetă cu privirea.

— Cine era fata aceea?

— Logodnica mea, răspunse el scurt.

— Şi cum aveai de gând să-i spui că eşti însurat?

— Speram să nu fie nevoie să-i spun. Avocatul m-a asigurat că într-o lună voi putea fi un bărbat liber şi atunci aş fi cerut-o de soție.

Diana îşi frământă mâinile. Văzu pe măsuța de lângă fotoliul în care şedea, o ramă argintie din care zâmbea chipul fericit al Anei. O luă şi încercă s-o privească mai de aproape, dar Mason i-o smulse cu brutalitate din mână. O aşeză cu grijă pe biroul lui, departe de Diana.

— Dacă-mi vei aduce actele, le voi semna chiar acum! spuse, ridicând fruntea, privindu-l în ochi pe cel care-i fusese soţ. Măcar atât să fac pentru a-mi răscumpăra păcatele.

— Ai face asta? se miră el.

— Asta... şi chiar mai mult! spuse ea, ridicându-se şi apropiindu-se de el. Voi merge la logodnica ta şi îi voi povesti totul! Îi voi spune că e o proastă dacă va renunţa la tine! O voi implora să fie mai înțeleaptă decât am fost eu!

Observând căldura din ochii eu atunci când vorbea şi, cum trecuse vremea când acest lucru îi topea inima de plăcere, îi întoarse spatele. Nu suporta s-o vadă astfel. Rănile pe care ea i le făcuse nu-l mai dureau, dar nu putea s-o vadă atât de înfrântă pe femeia aceea mândră, pe care o tratase ca pe o regină. Părea resemnată şi, într-un fel, mai înțeleaptă. Frumuseţea ei rămăsese aceeaşi dintotdeauna, răvăşitoare, incredibil de vibrantă, dar pe el nu-l mai atingea.

Un ciocănit timid se auzi în lemnul uşii biroului şi Dan

băgă capul pe uşă.

— Pot intra?

Mason îi făcu un semn aprobator şi el apăru cu un pahar de tărie.

— Poftim, cred că ai nevoie, spuse, întinzându-i licoarea rubinie. Eşti în regulă?

Mason zâmbi amar, dar nu luă paharul. Telefonul mobil îi zbârnâi în buzunar. Răspunse iute, căci ecranul telefonului îl anunţa că apelantul era şoferul trimis să spioneze locuinţa Anei. Un oftat de uşurare îi scăpă de pe buze. Ea ajunsese acasă. Măcar știa unde este.

— Tu mergi cu mine, spuse către Diana, care îl privi alarmată.

— Mason, unde vrei să mergi? interveni Dan.

— La Ana, unde altundeva?

— Mason, băiete! Nu merge acum. Fata este şocată, nu te vei înţelege cu ea. Las-o pe mâine.

Mason îl privi o clipă, cumpănind asupra hotărârii celei mai înțelepte. Chiar dacă ar fi vrut să alerge către femeia pe care o iubea, trebui să recunoască faptul că Dan avea dreptate întru totul.

— Mă duc sus! hotărî el. Diana, vei înnopta aici. O voi chema pe Maria să te conducă în camera de oaspeți, iar mâine vei merge cu mine la avocat, unde vei semna actele de divorţ, apoi vom merge la Ana, căreia îi vei povesti totul.

Ea încuviinţă, iar el ieşi.

Diana şi Dan rămaseră singuri. Bărbatul privi compătimitor către tânăra femeie din fața lui. Diana ridică privirea și, când văzu expresia de nemărginită milă de pe chipul bătrânului, care îi fusese bun prieten pe vremea când era cu Mason, scoase un suspin şi ochii îi fură inundați de lacrimi.

— Diana! Copilă! Ce ai făcut? rosti el, şi întinse brațele în care ea se aruncă, respirând întretăiat.

Stătură o vreme îmbrățișați; ea plângând cu sughițuri, el mângâind-o pe părul lung, cu tandrețea unui tată iubitor și iertător. Când femeia se mai liniști, o apucă de braț și o conduse către o canapea de piele cărămizie, aflată sub fereastra ce dădea în grădina casei. Se așeză lângă ea, tăcut, privind-o.

— Dan, nu mă mai privi așa! spuse ea printre suspine. Îmi rupi inima!

El îi prinse din nou mâna într-ale sale.

— Mi-ai fost tare dragă, spuse el, ai fost ca fiica mea, și când am aflat că...

Cuvintele bătrânului se opriră în gât, prea dure pentru a putea fi rostite.

— Când ai aflat că Mason m-a prins cu George în pat, spune-o! strigă ea cu un ton din care răzbătea durerea.

Dan îi evită privirea, jenat.

— Cum a fost viața ta, copilă? De ce ai acceptat să-i faci jocul lui George?

— Dan, n-am știut ce pune la cale, nici nu știam unde mă aduce. Mă crezi? întrebă ea, privind avidă către chipul bătrânului, căutând un semn, cât de mic, că este crezută.

— Te cred, copilă! N-aveai de unde să știi a cui casă este asta. Tu cu Mason ați locuit în casa Louisei. El a cumpărat proprietatea asta după ce ai fugit cu George. Nu mai suporta să stea acolo, unde s-a întâmplat totul. Dar, tu, spuse el privind-o cu atenție, îmi pari foarte diferită față de cum te știam. Erai ca o copil răzgâiat!

Ea zâmbi, cumva către sine.

— Să zicem că mi-am primit lecția, spuse. Dan, cu tot răul pe care l-am provocat, Dumnezeu a fost îndurător cu mine și mi-a dat un copil! Prioritățile se schimbă dramatic atunci când devii mamă. George n-a suportat ideea de a nu mai fi unicul centru al universului meu și într-o zi... a plecat!

— N-aş fi zis că veţi avea astfel de soartă. În ciuda faptului că iubirea dintre voi a înflorit într-o situaţie – să-i zicem – nelegiuită, toţi a trebuit să recunoaştem, care pe faţă, care pe dos, că păreaţi imposibil de separat. Şi acum... Hm! Ai un copilaş! L-ai adus cu tine?

— Este la Paris, cu mama. Are şase luni, e dulce foc şi a devenit universul meu întreg.

Bătrânul se simţi profund emoţionat de afecţiunea din glasul femeii. Căldura care se revărsa din ochii ei întunecaţi, îl făcu s-o ierte pentru toate greşelile trecutului. Îi mângâie mâna pe care o ţinuse tot timpul într-ale sale.

— Dar George? Cu el cum rămâne? Îl mai iubeşti?

Diana îşi mută privirea, părând că vrea să ascundă trăirile oglindite în ea.

— Este tatăl copilului meu.

— Nu asta te-am întrebat, spuse Dan apucând bărbia femeii, pe care o ridică în aşa fel încât să-i poată vedea ochii.

Lacrimile apărute dintr-odată sporiră strălucirea minunaţilor ochi negri.

— Îl voi iubi întotdeauna, cred, răspunse cu voce tremurătoare. El nu mă mai iubeşte, şi bănuiesc că voi toţi consideraţi asta ca un soi de justiţie divină.

— Eu nu, copilă! M-aş fi consolat cu gândul că din tot răul care s-a întâmplat, cineva s-a pricopsit cu ceva bun.

Uşa se deschise aproape fără zgomot şi Julia Harris intră în birou, cu chipul întunecat, privind-o pe Diana cu ochi de gheaţă.

— Să te conduc în camera ta, Diana, spuse doamna Harris. Sper să nu-ţi treacă prin cap să fugi în noaptea asta!

Tânăra zâmbi şi, după ce privi abătută către Dan, care o încurajă tăcut, ieşi, urmând silueta ţeapănă a doamnei Harris.

Capitolul VIII

Ana intră în apartamentul părăsit pentru a se muta cu Mason, plânsă, încordată ca un arc şi cu toată nefericirea din lume cuibărită pe nepusă masă în sufletul ei. Aruncă poşeta pe care o strânsese în mână cu disperarea înecatului ce speră că paiul ce pluteşte pe luciul apei îi va fi salvarea, şi se puse pe plâns, lăsându-se să cadă uşor, cu spatele sprijinit de uşă.

Observă că machiajul i se prelinsese pe obraji, iar coafura nu mai era de mult la locul ei, în momentul în care ochii îi căzură asupra propriei imagini, crud reflectată de oglinda din faţa sa. Începu să se studieze cu privirea unui alienat. Zări în oglindă imaginea inelului de logodnă şi ridică brusc mâna stângă către ochii cu vederea înceţoşată de atâta plâns. Îl scoase de pe deget şi începu să-l studieze. Abia acum observă inscripţiile din interior. *Mason* şi *Ana.* Credea că ştie cine este Mason şi credea că ştie cine este Ana, dar acum îşi dădea seama că nimic nu era ceea ce părea a fi.

Dar cine era Ana şi de ce îi permisese să creadă că îşi putea preschimba viaţa anostă, plictisitoare până la sufocare, într-una strălucitoare, lângă un bărbat atât de dorit? Nu vila somptuoasă din care fugise şi în care trăise atâtea momente de dragoste era decorul care să se potrivească unei femei simple ca ea, ci apartamentul acesta micuţ, care acum părea că vrea s-o strângă între zidurile sale deprimante.

Aruncă inelul. Bijuteria se roti o vreme, apoi se strecură sub comoda de pantofi. Fixă o vreme locul, apoi se aplecă şi, pipăind orbeşte pe sub piesa de mobilier, simţi inelul. Îl

apucă şi readucându-l la lumină, îl puse din nou pe deget. Nu era pregătită să renunţe la el. Nu încă. Poate mâine.

Imaginea femeii pe care George o prezentase ca fiind soţia lui Mason îi apăru, tulburătoare, în faţa ochilor. Tânăra aceea, al cărei chip părea dezlipit de pe copertele revistelor de modă, avea drepturi asupra bărbatului iubit. Venise acum să ceară ce îi aparţinea de fapt şi de drept. Dar, de unde a apărut aşa dintr-odată? Şi ce rol avea George în toată nebunia la care asistase?

Se ridică şi se privi în sticla argintie a oglinzii. Rochia i se boţise şi nu mai avea nimic de sărbătoare în ea. O scoase şi o lăsă să-i cadă la picioare; rămase goală, apoi merse în dormitor şi căută ceva de îmbrăcat. Scoase din dulap un trening roşu şi, când închise uşa, văzu sacoul lui Mason. Îl luă şi, apropiindu-l de faţă, inspiră cu putere parfumul ce încă persista în ţesătură.

Două ciocănituri puternice se auziră în uşa de la intrare. Lăsă sacoul, îmbrăcă treningul şi ascultă cu inima bătând nebuneşte. Bătăile se repetară, mult mai puternice. Se apropie tiptil şi privi prin vizor şi îl văzu pe George, aşteptând înfrigurat să i se deschidă.

Nu e Mason!, gândi dezamăgită. *Nu i-aş fi deschis, dar mi-ar fi făcut plăcere să-l văd venind după mine.*

— Pleacă, George! îi strigă prin uşă.

— Ana, deschide, te rog! insistă el.

— Pleacă!

— Nu voi pleca, Ana! Sunt de partea ta!

— N-am nevoie de nimeni, vreau să fiu singură!

— Nu vrei asta! Deschide, te implor!

Împotriva întregului ei raţionament, o făcu totuşi.

— O! făcu George când dădu de chipul ei străbătut de brazde negre de rimel scurs. Ai plâns? întrebă el prosteşte.

— Nu! O ţin numai într-o petrecere, nu se vede? răspun-

se ea zeflemitor. Ce vrei? Ai venit să savurezi spectacolul?

— Eu nu sunt ca ei, Ana.

— Nu mai spune! Tu ştiai de nevasta lui Mason! De ce nu mi-ai spus?

— Am sperat că frăţiorul meu îţi va spune, dar nu ştiu ce-a fost în capul lui.

— Ba, eu cred că ţi-ar fi părut rău dacă mi-ar fi spus, ai fi ratat ditamai spectacolul pe care l-ai dat astă-seară, replică ea, ironică.

— Te rog să-mi permiţi să intru, o rugă.

Ea se dădu la o parte din uşă şi-l pofti să intre, cu un gest al mâinii. George nu aşteptă să fie invitat de două ori. Se aşeză pe canapeaua din camera de zi şi întinse mâna către ea, invitând-o să i se alăture.

— Nu, mulţumesc, spuse ea şi se aşeză pe un scaun.

Tăcură o vreme, Ana scrutându-l curajoasă, el încercând să evite contactul direct cu ochii ei în care simţea o hotărâre dârză.

— Nu vrei să-ţi cureţi machiajul de pe faţă? întrebă el. Arăţi înfiorător.

— Nu! Aşa vreau să stau! se răsti ea. Spune ce ai de spus şi dispari!

El se foi o vreme, luat prin surprindere de aversiunea ei, apoi zâmbi fermecător.

— Lasă-mă să am grijă de tine, măcar în seara asta, spuse, ridicându-se. Unde ţii demachiantele? o întrebă, şi fără să aştepte răspuns, dibui uşa băii, căută acolo şi se întoarse cu un pacheţel mic de şerveţele.

Îngenunche în faţa ei şi începu să-i cureţe obrajii, cu mişcări blânde. Ea nu protestă.

— Aşa! spuse el când reuşi să-i readucă la iveală chipul curat. Altă viaţă! Acum pot şi eu să mă uit la tine fără să mă apuce fiorii de groază, încercă el o glumă.

Încercă să-i mângâie obrazul, dar ea îl opri, punând mâna peste a lui şi îndepărtând-o de faţa sa. George zări inelul de logodnă strălucind pe degetul ei şi se retrase precum un liliac, la vederea luminii puternice. Dispoziţia glumeaţă îi dispăru pe dată.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta, Ana, spuse pe ton lipsit de căldură.

Ea zâmbi ironic.

— Îmi pare rău pentru felul în care a trebuit să afli, nu pentru că ai aflat, replică iute, iritat de felul în care ea îl privea.

— George, de unde şi de ce ai adus-o pe femeia aia? Am văzut privirea lui Mason: parcă văzuse un strigoi! Tu erai mult mai familiar cu ea decât era el. Dacă ai de gând să-mi spui adevărul, dă-i drumul; dacă nu, nu-mi insulta inteligenţa cu invenţii de doi bani!

— De ce am adus-o? Am adus-o pentru că nu meritai să fii atrasă într-o astfel de cursă... pentru că îmi pasă de tine...

— De ce ar fi vrut Mason să mă atragă într-o cursă? îl repezi ea. Tonul hotărât îl zăpăci pentru câteva secunde pe bărbatul din faţa ei. Dacă există un lucru asupra căruia n-am nici un dubiu pe lumea asta, atunci ăsta este faptul că mă iubeşte.

— El te iubeşte? se răsti el. Eu te iubesc!

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă ea, sărind de pe scaun. Taci odată! Ce vrei de la mine?

Şi fără să-i dea răgazul de a se dezmetici, se repezi şi îşi lipi buzele de ale lui. El o cuprinse de talie şi o lipi strâns de el.

Dulceaţa ameţitoare a buzelor ei îl cutremură şi un şoc teribil îi cutremură fiinţa, scuturându-l în valuri. Dorinţa de mai mult se aprinse în miezul bărbăţiei sale şi, cu braţe febrile, începu să frământe carnea aceea fragedă, la care visa-

se ca un nebun din seara balului. Atunci fusese momentul în care focul ce îl mistuia, ameninţându-i integritatea, fizică şi morală, dăduse naştere primei vâlvătăi. Nu el o căutase, ci ea venise, pe nepusă masă, sădindu-i sămânţa primei iubiri adevărate în sufletul rătăcitor. Dumnezeu îi era martor că nu-şi dorise să se îndrăgostească de iubita fratelui său, dar se întâmplase. Era ceva diferit faţă de tot ce cunoscuse până atunci. Vederea Anei ajunsese să-l tulbure, dar în acelaşi timp îl făcea să simtă ceva cu totul nou pentru el. Cu trupul ei lipit strâns de al său, simţea cum autocontrolul atât de mult exersat se pierdea, scurgându-i-se lin din creier şi dorinţa de a se contopi cu femeia din faţa lui devenea urgentă.

Ana se lăsa în voia buzelor lui care, flămânde, păreau să nu găsească saţietate indiferent cât de mult o sărutau. Coborî pe bărbia ei, arzându-i pielea cu focul ce-l stăpânea, apoi mai jos, pe gât şi se opri în adâncitura sânilor, atât cât îi permitea deschizătura bluzei de trening.

— Ana, te iubesc! şopti pierdut, şi o privi cu ochii întunecaţi de dorinţă.

Dar când ochii lui îi întâlniră pe ai ei, înţepeni. Nici un fel de emoţie nu se citea în ei. Îl privea fix, sfidătoare, victorioasă.

— Vezi, spuse ea, zâmbind într-un fel nou, n-am simţit nimic! Nimic! Sărutările tale nu trezesc nici o emoţie în mine! Spui că mă iubeşti... Eu nu te voi iubi niciodată! Sufletul meu este plin de iubirea pentru Mason, atât de complet, atât de plenar, încât nu mai este loc pentru nimic altceva!

Cuvintele ei căzură greu asupra bărbatului care se desprinse de ea, privind-o umilit. Se dădu câţiva paşi înapoi şi, cu o căutătură sălbatică, de animal rănit, hăituit, se făcu nevăzut. Ana se repezi în urma lui şi încuie uşa. Se sprijini de ea, cu inima bătându-i în gât, respirând cu greutate.

A doua zi de dimineață, cu chipul străbătut de urmele chinului nopții trecute, în care nu putuse, şi nici nu-şi dorise să închidă un ochi, Mason apăru în bucătărie, căscând de zor. Dădu peste Dan, doamna Harris şi Diana, care stăteau în jurul mesei, de parcă ar fi luat parte la un mic dejun în familie. Privi la fiecare în parte şi se gândi dacă nu cumva visase tot ce se întâmplase seara trecută. Dar nu visase, prezența fostei lui neveste, nu avea cum să fie de bun augur.

Dan aruncă ochii asupra vestimentației tânărului și clătină dezaprobator din cap.

— De ce nu mi-ai spus c-o duci atât de rău cu banii, încât nici haine nu-ți mai permiți? Umbli cu jeanşii rupți! Mai mare ruşinea!

— Aşa i-am cumpărat, bătrâne. Așa se poartă, zâmbi Mason.

— Vrei să spui că acum se cumpără hainele gata rupte?

— Chiar aşa, răspunse Mason, turnându-şi o ceaşcă de cafea. Se aşeză la masă lângă ceilalți, sprijinindu-şi fruntea în palme.

Doamna Harris veni lângă el, privindu-l cu grijă maternă.

— Ce ai de gând să faci, Mason? îl întrebă ea.

— Mai întâi voi merge la Ana şi... dracu` să mă ia, voi vedea pe urmă. Am capul vraişte, nu pot gândi acum.

— Mai întâi vei mânca ceva, îți pregătesc chiar acum micul dejun, spuse doamna Harris.

— Nu, Julia. Nu pot înghiți nimic. Unde-i Maria, n-o văd pe nicăieri?

— Julia i-a dat liber azi, răspunse Dan, şi bine a făcut. Nu se cădea s-o facem martoră la tot circul de aici.

Ochii verzi ai lui Mason scăpară asupra Dianei, care-l privea pe furiş. Femeia se uită în altă parte, încurcată. Telefonul mobil zbârnâi în fața lui. Nu cunoștea numărul și când

răspunse, vocea disperată a Marei îi striga ceva neinteligibil în ureche.

— Mara, calmează-te, nu înțeleg nimic din tot ce spui.

— Mason, Ana a dispărut...

— Unde s-a dus? sări el.

— Nu știu! De dimineață am bătut la ușa ei să văd cum se simte și nu era încuiată. Am intrat și nu era nimeni. Mason, s-a întâmplat ceva, ea nu lasă niciodată ușa descuiată. Am dat telefon la poliție, dar ei spun că trebuie să treacă mai mult timp până când o persoană să poată fi declarată dispărută.

— Dar de ce te gândești la ce-i mai rău? întrebă el, deși gândul sumbru i se strecurase deja în minte.

— Ți-am spus, ea nu pleacă nicăieri fără să încuie ușa. Și... Mason... comoda de pantofi de pe hol era răsturnată.

— Vin imediat!

Vru să plece de îndată, dar doamna Harris i se încleștă de braț și nu-l eliberă până când nu-i spuse despre ce vorbise cu Mara. Îl ascultă consternată și, după ce el ieși, femeia își întoarse privirea acuzatoare către Diana, blamând-o pentru tot ce se întâmpla.

Apartamentul Anei arăta firesc, cu excepția comodei răsturnate. Mason apelă telefonul mobil al fetei și îl auzi sunând din dormitor. Ultima speranță de a afla unde plecase se nărui. I se părea că se află într-un coșmar fără sfârșit, lucrurile mergeau catastrofal, și o voce lăuntrică, pe care în zadar încerca s-o înăbușe, îi spunea că necazurile se vor ține lanț.

O sună pe doamna Harris. O știa în relații de prietenie cu un detectiv cunoscut și o rugă să intervină pentru el. Avu ocazia să se convingă de influența pe care prietena sa o exercita încă, în cele mai diverse cercuri, când în nici o oră, detectivul își făcu apariția la apartamentul Anei. Omul cercetă

casa cu luare aminte și după jumătate de oră fu în stare să le ofere celor doi, care așteptau cu sufletul la gură orice fel de indiciu, niște concluzii preliminare.

— Tot ce pot să vă spun acum, este că domnișoara n-a plecat de bună voie și n-a plecat singură. Ușa n-a fost deschisă dinspre interior, ci forțată cu instrumente speciale... Iată! spuse el rotind cheia care rămăsese în broască și se rotea în gol. Cineva a intrat peste ea, probabil când dormea, a imobilizat-o, pentru că nu se văd urmele unei lupte în dormitor, ci doar aici pe hol. Probabil că domnișoara s-a agățat de comoda pe care a tras-o după ea. În orice caz, cei care au lucrat nu sunt niște mocofani, nu-i nici o amprentă pe nicăieri. Puteți chema poliția acum, nu mai este un simplu caz de dispariție, ci unul cât se poate de evident de răpire.

Mason simți că sângele îi îngheață în vene. Ana fusese răpită! Gândul îi fugi la Franco. Nenorocitul ăla o răpise pe Ana pentru a-l stimula la plata datoriei lui George.

George! Din nou George! Mai bine l-ar fi omorât aseară! Gândul la telefonul pe care Franco i-l dăduse îl săgetă dintr-odată. Îl lăsase în mașină, în torpedou. Își aminti de reproșul lui Greg, cum că nu-i lua suficient de în serios pe acești criminali. Cât ai clipi fu în stradă, intră în mașină și scoase telefonul. Ecranul acestuia îl avertiza că ratase trei apeluri. Strânse telefonul în mână, cuprins de un val de furie.

Dimineața aceea fusese proastă și pentru Greg. Se trezise obosit, bântuit de tot felul de întrebări în legătură cu ciudata răceală pe care o simțise dintr-odată la Irene și apoi, ușor pe planul doi în ordinea priorităților sale, de cele referitoare la apariția acelei femei care fusese prezentată ca soție a lui Mason.

Când o condusese acasă pe Irene, ea nu-l invitase să intre, cum făcea altădată și sărutul pe care i-l dăduse în ușă,

păruse rece şi lipsit de orice emoţie. Puse totul pe seama întâmplării de aseară, dar fără prea mare convingere.

Ajunsese mai devreme şi, când citi programul sălii lui pentru acea zi, văzu că mai avea o oră la dispoziţie înaintea apariţiei primilor sportivi. Aşa că nu merse la vestiar pentru a se schimba, gândindu-se că n-ar strica să deschidă ferestrele sălii mai întâi, pentru ca mirosul de cauciuc emanat de diversele componente ale aparatelor sportive să dispară până la începerea cursurilor. Deschise uşa micuţului birou pe care îl avea acolo şi aruncă geanta pe scaun, dar ea alunecă pe o parte şi, după ce stătu câteva secunde într-un echilibru instabil, căzu pe podea. Se aplecă după ea şi ochii îi căzură pe un plic alb, al cărui colţ ieşea de sub dulapul metalic în care ţinea fel şi fel de dispozitive ale aparatelor din sala de care se ocupa. Probabil cineva îl strecurase pe sub uşă şi el alunecase până acolo. Dacă geanta n-ar fi căzut, nu l-ar fi observat prea curând. Îl deschise şi observă că înăuntru se afla o fotografie.

Privi imaginea şi mâna începu să-i tremure atât de tare, încât scăpă poza. Bucata de carton lucios se strecură tot sub dulapul metalic. Se aplecă în patru labe şi o recuperă, respirând greu, ca şi când s-ar fi sufocat. Aşa îngenuncheat, o privi din nou.

— Nu! rosti cu voce tare. Nu poate fi...

Dar privirea nu-l înşela, deşi în cel moment şi-ar fi dorit să fie orb. Fotografia de calitate slabă, ce părea făcută cu un telefon mobil, arăta cât se poate de clar două personaje. Spatele unui bărbat gol puşcă, aflat între picioarele unei femei, proptită cu spatele de un perete. Deşi femeii i se observa numai jumătate de chip, sub expresia extaziată o descoperi pe Irene. Irene a lui! Cu ochii închişi şi capul dat pe spate într-o poziţie lascivă, părea că savurează la maximum ceea ce i se întâmpla.

Dar cine era bărbatul? Revelația îl cutremură. Nu avea cum să nu recunoască acei mușchi pe care îi văzuse de nenumărate ori antrenându-se chiar sub nasul său. George! Își duse mâinile spre cap și coborî cu totul spre podea ca într-o rugăciune. Rămase așa o vreme.

Gândurile îi treceau prin cap cu viteza luminii, dar nu putea prinde nici unul și ideea că-și va pierde mințile prindea un contur din ce în ce mai pronunțat. Irene în brațele lui George! Își aminti că pe el îl refuzase și încă într-un cadru mai romantic decât cel în care-i cedase lui Hart, în umezeala piscinei și atmosfera anostă oferită de dalele ceramice în care sala era sigilată.

Măcar acum știu ce-i cu răceala din ultimele zile!, își spuse, mâhnit.

Mai privi o dată la fotografie. Spera prostește că imaginația îi jucase o festă și femeia goală din brațele lui George nu era iubita lui. Dar i se confirmă ceea ce undeva în străfundurile minții lui, căpătase o formă monstruoasă, solidă, care-l va urmări pentru tot restul vieții sale. Să fi auzit un zvon cum că iubita l-a înșelat, putea fi devastator, dar să vadă cu ochii lui, trupurile lor asudate, musculatura încordată a bărbatului în timp ce-o ținea pe țintuită de perete, pe ea cufundată cu totul în plăcerea orgasmului...

Se ridică cu greutate și, buimac, privi în jur. Ieși, hotărât să vorbească cu Mason. Nu știa ce-i va spune, poate că nu-i va povesti nimic, dar în ultima vreme, el se dovedise a fi singura persoană cu care putea sta de vorbă, iar el simțea acut nevoia unei fețe prietenoase.

Când deschise ușa anticamerei dădu de Carrie. Își strângea lucrurile într-o cutie mare de carton.

— Mason n-a venit încă, spuse ea.

Ochii femeii căzură pe plicul din mâna bărbatului și zâmbi, dar Greg era mult prea tulburat pentru a observa.

— Te muți la sala ta? o întrebă el.
— Neah! Mă car de aici. Mi-am dat demisia.
— De ce?
— Nu mai e nimic pentru mine aici, spuse ea, ridicând cutia sub braț. Ai grijă de tine, îi spuse privindu-l într-un fel ciudat, pe care el nu-l înțelese, și ieși.

Până la ora prânzului apartamentul Anei fusese cercetat de polițiștii veniți în urma apelului ce le adusese la cunoștință concluziile detectivului. Dacă la început se arătară sceptici în privința acurateții judecății acestuia, după ce definitivară propria lor analiză asupra cazului, fură nevoiți să-i dea dreptate. Era vorba de o răpire.

Considerând că lucrurile au scăpat deja de sub control, Mason nu mai găsi prudent să țină secret față de polițiști întrevederea nocturnă pe care o avusese cu Franco, pretențiile lui financiare, precum și amenințările repetate la adresa securității membrilor familiei sale.

Șeful investigatorilor îl ascultă cu atenție, notând din când în când câte ceva pe un carnețel. Studie telefonul dat de Franco, dar ajunse la aceeași concluzie ca Mason, telefonul era nou-nouț și singurele amprente găsite pe el, fură cele ale tânărului. Îl sfătui să-l țină aproape, pentru eventualitatea în care răpitorii vor suna, iar la finalul întrevederii îi înmână o carte de vizită pe care se afla numărul său de telefon. Aștepta să fie apelat în cazul în care primea vreun semn de la răpitori.

Dar ziua aceea trecu fără să-i aducă vreo veste.

Seara îl găsi la biroul din vilă, cu ochii pironiți asupra ecranului telefonului, ce însă rămânea inert, indiferent cât de mult s-ar fi holbat la el. Lampa de birou, arunca o lumină gălbuie pe chipul chinuit de incertitudini. Sprâncenele i se uniseră într-o singură linie rigidă deasupra ochilor verzi,

întunecați de amărăciune.

O bătaie scurtă în ușă îl făcu să tresară și imediat apăru Diana ținând niște hârtii în mână. Înaintă până în fața biroului și se așeză.

— Am semnat actele, Mason. Ești un bărbat liber.

Tresări. Uitase de asta. Luă hârtiile din mâna femeii și studie semnătura pe care, de când o cunoscuse pe Ana, o dorise cu disperare.

— Mulțumesc, spuse. Apreciez că te-ai dus singură la avocat.

— Nu m-am dus singură. Julia m-a însoțit.

Mason zâmbi. Și-o imagină pe doamna Harris, împingând-o de la spate pe Diana și stând cu ochii pe ea ca un uliu, ca nu cumva să dispară înainte de a semna actele.

Diana îi înțelese zâmbetul.

— A mers cu mine, dar să nu crezi că prezența ei a fost cea care m-a impulsionat. Oricum aș fi făcut-o. Aveam o datorie de onoare față de tine.

El n-o privi. Diana se foi în scaun, ca și când ar fi vrut să abordeze un subiect sensibil. Începu să-și maseze degetele mâinii, unul câte unul, așa cum făcea când era stresată.

— Te superi dacă voi rămâne aici câteva zile? Voi pleca în curând acasă.

— Mie îmi este indiferent, dar s-ar putea ca Ana să nu înțeleagă de ce fosta mea nevastă locuiește în casa ei. Pentru că asta e casa ei! răspunse Mason pe ton calm, dar ferm.

Diana plecă privirea.

— Atunci voi chema un taxi, voi merge la hotel.

— Te conduc, spuse, ridicându-se.

Peste câteva minute pășeau unul lângă altul pe aleea mărginită de copacii ale căror coroane bogate se uneau deasupra capetelor, asemenea unui acoperământ. Pașii le sunau stingher, așa cum se și simțeau, de altfel. La capătul aleii ar

fi trebuit să apară taxiul comandat.

— Ai o casă splendidă! spuse Diana. N-am putut să mă împiedic să gândesc că totul ar fi putut să fie al meu şi... tu ai fi putut să fii al meu!

El tăcea, iar ea, inhibată de lipsa lui de reacţie, făcu la fel. Ieşiră pe poartă în acelaşi moment în care motorul taxiului se auzea apropiindu-se. O privi pentru prima oară de când ieşiseră din casă. Îi văzu ochii negri înlăcrimaţi. Îi păru rău pentru ea, dar nu o putea ajuta cu nimic.

— Diana, te descurci? Mă refer la bani... Dacă ai nevoie, pot aranja să primeşti o sumă lunară...

Ea se apropie şi-l sărută pe obraz. Mâna îi întârzie pe braţul bărbatului.

— Mulţumesc, dar mă descurc! Îţi doresc din tot sufletul s-o recuperezi pe fata aceea şi să fii fericit cu ea!

Apoi se urcă în maşina ce dispăru încet, pe alee.

Mason privi o vreme strada pustie, slab iluminată de lămpi cocoţate pe stâlpi înalţi, apoi îşi aruncă privirea asupra vilei. Dan plecase, dar doamna Harris rămăsese alături de el. Parterul era luminat tot pentru că Juliei nu-i plăceau casele întunecoase. Nu avea chef să se întoarcă, fără Ana casa părea rece şi neprimitoare, aşa că, îndesându-şi adânc pumnii în buzunarele jeanşilor, o luă la pas în josul străzii.

Garduri înalte protejau proprietăţile vecinilor de ochii curioşilor şi foarte rar apărea câte o maşină ce se pierdea în spatele porţilor grele, aşa că strada părea nelocuită. Nu observase asta până acum; era prima oară când bătea strada cu piciorul. Pe partea stângă, după ultima proprietate, se întindea un parc vast, pe care nu-l admirase decât din spatele volanului. Acum era cuprins în braţele nopţii, dar iluminatul public reuşea să ofere mici oaze de lumină palã. Ochiul lucitor al unui mic lac apăru de sub ramurile curgătoare ale unor sălcii şi bărbatul se apropie. Se aşeză pe o bancă, la mal.

O voi aduce pe Ana aici!, își spuse cu inima strânsă.

Telefonul mobil vibră în buzunarul jeanşilor. Se gândi că este doamna Harris, impacientată că nu-l vede întorcându-se în casă.

— Vin acum, răspunse iute.

În afară de o fâşâială specifică nu se auzi nimic.

— Alo? spuse.

— Mâine la miezul nopţii, la marginea oraşului, lângă poarta fostei fabrici de bere, rosti o voce bărbătească. În containerul galben vei arunca o geantă cu cinci sute de mii de dolari. Vii singur, fără poliție. Dacă totul merge bine, a doua zi de dimineață, vei avea duduia înapoi. Ai înţeles?

— Stai! strigă el. De unde am garanţia că după ce luaţi banii, o veţi elibera?

— Dacă nu aduci banii, o vom ucide pe puicuță, dar mai întâi ne vom distra cu ea! şuieră necunoscutul şi închise.

Fusese sunat pe telefonul lui, nu pe cel al mafiotului, pe care îl ţinea la el, în celălalt buzunar al pantalonilor. Și apelul, desigur, avea expeditor necunoscut. Dar de ce înjumătăţiseră suma? Întrebările acestea care i se tot plimbau prin minte, îl zăpăceau de-a binelea, precum o furtună care muta totul din loc și la final, nimic nu mai era unde ar fi trebuit să fie. Părăsi parcul și, cu paşi mari, se îndreptă spre casă, unde avea cartea de vizită a polițistului.

Când intră, doamna Harris se sperie când îl văzu atât de agitat.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Credea că starea lui fusese provocată de recenta despărțire de Diana şi gândul că ea ar mai fi avut încă putere asupra lui o umplea de indignare. Îl urmă în birou. Cu mâinile în şold se uita chiorâş la tânărul ce cotrobăia cu înfrigurare prin hârtiile de pe masa de scris. Se dumiri curând asupra motivului tulburării lui, când acesta găsi cartea de vizită şi

telefonă poliţistului.

După ce încheie convorbirea Mason părea puţin mai liniştit, atât cât putea fi într-o astfel de situaţie.

— Ei! Ce zice omul? îl îmboldi ea, văzând că păstrează tăcerea.

— Zice că faptul că au sunat atât de repede îl îndreptăţeşte să preconizeze o evoluţie favorabilă a cazului şi mai mult ca sigur o vom recupera pe Ana, teafără şi nevătămată. Va cere companiei de telefonie să investigheze identitatea apelantului, poate vor găsi o pistă de care să se agaţe.

— Când?

— Mâine de dimineaţă.

— Care-i planul? Cum va proceda?

— Va veni aici, dis-de-dimineaţă şi vom plănui operaţiunea.

— Aha! Şi..., se codi ea, Diana? Ce a mai zis?

Încerca să-şi ascundă tonul iritat, dar nu avea prea mare succes cu Mason. O cunoştea dintotdeauna şi îi citea toate stările direct de pe obrazul ei frumos. N-o plăcuse niciodată pe Diana şi, după fuga ei adulterină cu George, simţise un soi de satisfacţie secretă, deoarece se dovedea încă o dată că flerul ei de femeie de lume n-o înşelase. Simţise superficialitatea firii tinerei şi, când întâmplarea care făcuse ca cerul tot să cadă în creştetul favoritului său se petrecuse, ea fusese singura ce nu se arătase prea surprinsă.

— Nimic, răspunse Mason, ridicând din umeri.

— Atunci, mergi sus şi caută să dormi! îi porunci ea. Mâine vei avea nevoie de un cap limpede!

Iar el făcu întocmai – oricum se simţea sleit de puteri – şi urcă scările cu doamna Harris în spatele lui, bodogănind cu ton scăzut împotriva tuturor nenorocirilor abătute asupra lor în ultima vreme. Intră după el în cameră şi nu plecă decât după ce îl văzu adormit. Îi trase pilota până sub bărbie şi îi

studie chipul ce-i devenise atât de drag încă din primul moment în care dăduse cu ochii de fărâma aceea boțită de carne, ce zbiera cât o țineau plămânii în brațele Louisei Hart. Un zâmbet drăgăstos îi îndulci privirea.

Ieşi pe vârfuri, închizând uşa încetişor.

A doua zi, polițistul sosi cu veşti. Mason, plin de nelinişte şi cu mintea înțesată de întrebări, îl pofti în biroul său, unde doamna Harris le aduse două cafele. Întârzia să iasă, făcându-şi de lucru în jurul lor, dar când îi văzu că păstrau o linişte de se putea auzi zborul unei muşte, îi lăsă singuri. Imediat cum se închise uşa, cei doi se puseră pe vorbit, deodată.

— Cel care a sunat seara trecută a fost depistat şi adus la secție, începu musafirul. N-a trebuit să-l speriem prea tare că omul a *vomitat* tot ce ştia.

— Ce ați aflat? întrebă şi Mason cu glas tremurat.

— Nu ştiu dacă-i de rău sau de bine, dar nu italienii sunt în spatele acestei răpiri, ci..., polițistul şovăi.

— Ei? Cine?

— George Hart. Fratele dumitale.

Mason rămase cu gura deschisă de uimire. Mintea refuza să-l ajute să înțeleagă pe de-a-ntregul grozăvia auzită. Mirarea se transformă însă iute, într-o revoltă mânioasă, amestecată cu amărăciune şi dispreț. Comportamentul nedemn al fratelui său nu-i mai era de mult străin, dar acum depăşise cu mult limitele ticăloşiei celei mai abjecte. Acestea erau actele unui scelerat şi, dacă vreodată i-ar fi trecut prin cap gândul că el ar putea fi un nebun de legat, realiza acum că subestimase gravitatea situației.

— De ce ar fi făcut fratele dumitale aşa ceva? îl întrebă polițistul, privindu-l cu ochi plini de curiozitate, trăsătură specifică meseriei sale.

Mason tăcea, încordat.

— Ar trebui să-mi povești tot ce-i de știut din istoria asta, reluă omul. Orice informație ar putea fi de folos. Indiferent cât de insignifiantă ți s-ar părea dumitale, ar putea fi aur pentru un investigator. Și nu te jena! Orice mi-ai spune dumneata, fii sigur că am mai auzit înainte.

Lăsând orice urmă de discreție deoparte – nu era cazul acum să se mai gândească la păstrarea aparențelor – Mason povesti totul, începând cu istoria de amor dintre Diana și George, căci acela fusese momentul ce născuse ura dintre ei. Că ura lui rămăsese intactă până de curând, când inima sa acceptase să renunțe la amintirea Dianei, era de înțeles, dar de ce continua a lui George, era un mister.

Investigatorul își nota date pe un carnețel, așa cum făcuse și în apartamentul Anei. Îl asculta pe Mason fără să lase vreo clipă impresia că ar fi fost surprins de ceea ce i se povestea. Probabil că datorită meseriei ce îi scosese în față expresiile cele mai murdare ale umanității, devenise imposibil de uluit.

— Acum înțeleg, spuse el.

— Înțelegeți? se miră Mason. Nu vreți să-mi explicați și mie, pentru că eu nu reușesc să înțeleg.

— Ar trebui să aveți meseria mea și ani de experiență în spate, ca să înțelegeți! zâmbi omul. Sunt doar curios, ce ar fi făcut fratele dumitale dacă ar fi știu că Franco te-a abordat?

— Credeți că nu știe nimic de Franco? Dacă sunt în cârdășie?

— Puțin probabil, dar nu excludem nimic. Poate fi o coincidență.

— Un om ca dumneavoastră crede în coincidențe?

Polițistul râse.

— Ele chiar există! Experiența m-a învățat că oricât de mult te-ai strădui să dibuiești sensurile ascunse ale unor în-

tâmplări care par coincidenţe, ele nu există. Sunt chiar ceea ce par a fi.

— George nu va mirosi nimic văzând că omul lui lipseşte? întrebă Mason după ce carneţelul poliţistului se închise.

— Nu, ne-a oferit completa lui colaborare la prinderea celorlalţi în schimbul imunităţii.

— Sunteţi sigur că nu va spune nimic?

— Absolut sigur, zâmbi poliţistul. Fratele dumitale nu ştie că l-am dibuit; ai idee unde îl putem găsi?

— S-a mutat în casa mamei noastre.

— Să-mi daţi adresa. O vreau și pe soţiei dumitale.

— Fosta soţie, îl corectă Mason.

— Fosta, acceptă poliţistul, zâmbind din nou. Îl vom pune sub supraveghere pe domnul Hart şi, dacă avem noroc, o vom recăpăta pe domnişoară în... Dar mai bine mă abţin de la prognosticuri.

— Şi apoi?

— Apoi fratele dumitale va fi arestat.

Cuvântul „arestat" îi răsună în cap precum dangătul unui clopot uriaş. Ce va însemna asta pentru mama lor? Femeia se refugiase în tihna fermei sale și nu era la curent cu ultimele evenimente ce îi aveau ca protagonişti pe copiii săi. Dan şi doamna Harris fuseseră avertizaţi să-şi pună lacăt la gură când vorbeau cu ea la telefon. Chiar dacă îi deranja gândul că-şi vor înşela draga prietenă, acceptară că totul va fi pentru binele ei.

— Vrei s-o mint, scumpule? îl întrebase doamna Harris, atunci când Mason pusese interdicţie asupra împărtăşirii adevărului.

— Cu neruşinare, Julia!

Bărbatul se ridică şi strânse mâna lui Mason.

— Vă voi contacta în câteva ore, după ce voi reuşi să alcătuiesc un plan pentru diseară. Până atunci, vă rog să nu

întreprindeţi nimic fără ştirea mea.

Mason încuviinţă şi îl conduse până la uşă. După plecarea omului, voind să se întoarcă în birou, dădu cu ochii de Greg. Sosise mai devreme şi, anunţat de către doamna Harris că va trebui să aştepte ca întrevederea lui Mason cu poliţistul să ia sfârşit, se aşezase răbdător pe o canapea în camera de zi.

— Salut, prietene, spuse el ridicându-se şi întinzând mâna către Mason. Îmi pare rău pentru Ana. Am vorbit cu Mara, mi-a spus ce s-a întâmplat. Am văzut că erai cu poliţistul; ce noutăţi are?

— Vino în birou. Vom discuta acolo.

— Cine a făcut asta? Nenorociţii ăia de mafioţi, nu-i aşa? izbucni el.

— Taci! îl opri Mason. Nu vreau să audă Julia.

— Ce să audă?

Mason închise uşa biroului şi îi făcu semn lui Greg să coboare tonul.

— Nu ei. George a făcut-o!

Mâinile lui Greg se încleştară pe braţele fotoliului pe care se afla. Din nou George! Omul ăsta lăsa droaie de belele pe oriunde trecea.

Imaginea pe care nu şi-o putea scoate din minte, oricâte eforturi ar fi făcut, îi ardea tâmplele şi îi pulveriza puţina raţiune care-i mai rămăsese nealterată de şoc. Ura din inima lui se zvârcolea ca un animal sălbatic, înfometată, dornică de răzbunare. Crescuse atât de mult, în atât de puţin timp, încât nu-i mai încăpea în sufletul lui de om bun, neobişnuit cu astfel de sentimente distructive.

— Fratele tău este o persoană cu vaste preocupări! pufni el sarcastic, cu o lucire sticloasă în privire.

Mason nu avea habar de tortura sufletească a lui Greg şi punea toată indignarea acestuia pe seama faptului că Ana

fusese răpită. Inima sfâşiată într-un mod atât de brutal, începuse deja să facă schimbări în gândurile lui şi, prin negura sufletească, îl vedea dispărând pe cel care fusese: omul încrezător, cu inimă de aur. Nu din aur simţea el acum că-i este făurită inima, ci din foc şi lavă.

Mâna lui Greg coborî asupra buzunarului sacoului, unde ţinea fotografia ce reprezenta actul de naştere al celei mai profunde uri pe care o experimentase vreodată. Pentru o clipă îşi dori să i-o arate lui Mason, dar se răzgândi. Era deja mult prea încărcat cu necazurile sale, pentru a-l mai împovăra cu încă o nemernicie a acestui frate mârşav, zămislit în pântecele Iadului.

— Vreau să merg cu tine diseară, spuse la un moment dat cu un aer atât de determinat, încât Mason îl privi surprins.

— Ştiu că ţii la Ana, dar nu este nevoie să mergi.

— Vreau să merg!

După prânz, poliţistul sosi acasă la Mason, însoţit de doi colegi. Greg lipsise câteva ore şi revenise, iar investigatorul avu nevoie să fie convins pentru a-l accepta la discuţii. Dorea ca amestecul civililor să fie minim, dacă nu chiar nul. Oricum rolul lor era mai degrabă acela de observatori şi nu de participanţi activi la acţiunea care putea oricând degenera într-o baie de sânge. Experienţa îl învăţase că infractorii de talie grea, oameni fără scrupule şi fără Dumnezeu, puşi în faţa situaţiei de a nu mai avea nimic de pierdut, puteau exploda într-o gamă atât de largă de reacţii, încât orice predicţie devenea inutilă. Prefera ca în cazul unor pierderi de vieţi omeneşti să nu fie nevoit să completeze tone de hârţoage şi să dea nesfârşite explicaţii despre conjunctura în care civilii, deveniţi victime, ajunseseră să se afle acolo. Dar mai ştia şi că rudele celor răpiţi, din motive lesne de înţeles, nu puteau fi ţinute departe în cele mai multe dintre cazuri. Aşa

că, neoficial, accepta prezența celor ce păreau să fie în stare să manifeste suficientă stăpânire de sine în situații ajunse la limită.

— Am aflat unde este ținută ostatica, începu omul legii, şi am pus la cale un plan. Este ţinută într-o casă părăsită, într-un cartier pregătit pentru a fi demolat. Din fericire domnul George Hart trădează un amatorism patetic; s-a înconjurat numai de găinari. Dar, oricât de ageamii ar fi într-ale crimei, sunt mulţi, aşa că vom face în felul următor: vom aştepta ca unii dintre ei să plece către locul stabilit pentru întâlnire şi atunci vom interveni. Va trebui s-o facem rapid, pentru că fabrica de bere este la distanţă relativ mică de casa în care se află ostatica şi ceilalţi se vor întoarce repede, mai ales când vor observa că în loc de bani, geanta lor va fi plină cu maculatură. Dumneata, domnule Hart, nu vei merge cu noi; va trebui să te duci la întâlnire conducând maşina dumitale, pentru ca răpitorii să te recunoască şi să nu le treacă prin cap că ai contactat poliţia.

— Nu! protestă Mason.

Poliţistul zâmbi într-un fel care parcă spunea „ Ştiam eu că vei spune asta!".

— Este de înţeles că doreşti să fii acolo, dar eşti un pion important în toată povestea. Dacă răpitorii vor mirosi ceva, se vor întoarce înapoi în câteva minute, şi atunci noi vom fi depăşiţi numeric, iar şansele ca acţiunea să aibă un final fericit se vor reduce drastic. Nu doar pe ostatică vreau s-o redau familiei, vie şi nevătămată, ci şi pe colegii mei, poliţiştii. Au neveste şi copii acasă.

Mason plecă privirea. Omul avea dreptate.

— Reţine, nu înseamnă că dacă vei fi la întâlnire, te poţi culca pe o ureche! Stai cu ochii pe indivizii ăia ca pe ceva de care depinde viaţa dumitale, şi asta nu-i o figură de stil. Orice mişcare a lor va trebui corect interpretată de către

dumneata. Dacă după ce vor lua geanta, o vor desface şi se vor uita în ea, ceea ce prevăd că vor face, vei călca acceleraţia şi-o vei tăia de acolo! Pentru că ăia te vor ciurui, să n-ai niciun dubiu! Nici prea devreme nu trebuie să fugi! Am nevoie ca dumneata să-i laşi să creadă că totul decurge conform instrucţiunilor lor, atât cât se va putea, spuse poliţistul cu ochii înfipţi într-ai lui Mason.

Expresia de extremă seriozitate de pe chipul omului, vorbea cât se poate de elocvent despre importanţa sfaturilor sale.

— Din păcate vei fi singur acolo. S-ar putea ca ei să aibă deja puncte de observaţie, de unde să fie la curent cu tot ce se întâmplă în împrejurimi, aşa că nu pot trimite pe nimeni cu dumneata. Important este că ei nu ştiu că le-am descoperit cuibul, acela ne interesează pe noi. Ce spui? Te simţi în stare?

— Şi încă cum! spuse Mason hotărât.

Greg asistase tăcut la toată întrevederea, cu o privire gravă şi când investigatorul se întoarse către el, tresări.

— Dumitale nu reuşesc să-ţi găsesc un loc în toată povestea asta, mai bine rămâi aici.

— Mă veţi putea opri numai dacă mă veţi aresta, domnule! replică el pe ton calm.

— Dacă ţii neapărat! îl fixă poliţistul cu o privire dură.

Unul dintre colegii săi, scoase de la spate o pereche de cătuşe şi le flutură demonstrativ.

— Aţi face-o? se miră Greg.

— Fără să clipesc!

Greg se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului, şi îşi îndesă mâinile în buzunarele jeanşilor, nemulţumit.

Doamna Harris, nefericită că dintr-odată nu mai avea acces la evoluţia evenimentelor, încercă să-i tragă de limbă

pe cei doi tineri, după ce ieşiră din birou şi îi conduseseră pe poliţişti. Era convinsă că vizita oamenilor legii ascunde ceva important şi nu înţelegea de unde poposise toată secretomania aceasta şi de ce Greg putea şti ce se întâmplă, iar ea, membru al familiei, nu. Nici într-o mie de ani nu i-ar fi trecut prin cap că motivul pentru care i se tăiase accesul la informaţii, era acela că răpitorul era o persoană faţă de care ea avea sentimente foarte puternice. Îşi imagina că rolul malefic pe care tânărul îl jucase în nefericirea fratelui său se oprise la momentul serii petrecerii de logodnă. Nimeni nu ştia cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat, şi deocamdată nici unul dintre cei implicaţi nu avea timp să testeze efectele unei astfel de dezvăluiri. În ordinea priorităţilor acelui moment, salvarea Anei era în cap de listă.

Geanta burduşită cu bucăţi de ziar, tăiate în dimensiunile bancnotelor de o sută de dolari, îl aştepta la uşă, iar Mason, cu chipul încordat privea la ceas. Arăta ora douăzeci şi trei. Mai avea o oră şi tensiunea pe care o acumulase în ultimele zile i se strânsese toată în cap, unde-i bubuia în ritmul bătăilor accelerate ale inimii. Dintr-o pornire nedeslușită se îmbrăcase în negru. Jeanşi negri şi o jachetă din pielea neagră, al cărei fermoar îl închisese până sus.

Doamna Harris mersese la culcare cu o oră în urmă, iar Greg plecase după cină, nemulţumit că poliţistul nu-l găsise suficient de capabil să ia parte la acţiunea de recuperare a Anei.

Stătu o vreme în picioare, pe hol, tăcut, privindu-se în oglinda lunguiaţă de lângă cuierul cu haine. Se afla la o oră distanţă de un deznodământ al cărui final îi rămânea necunoscut.

Ieşi, încuie uşa şi se urcă în maşină.

Conduse încet, ca pentru a da timp gândurilor să se calmeze. Centrul oraşului era animat, chiar la acea oră târzie,

în general de tineri ieșiți la distracție și, privind la oamenii care alunecau pe trotuare, văzându-și de bucuriile micului lor univers, se simți dintr-odată mai optimist.

Din păcate, starea pozitivă nu dură mult. Ieșind din oraș, apucând-o pe drumul dezafectat ce ducea către fosta fabrică de bere, acum un mastodont de beton și metal, abandonat, incertitudinile îl invadară. Singura lumină ce îl ajuta să vadă drumul plin de hârtoape din față era cea provenită de la farurile mașinii. Trebuia să conducă încet, cu băgare de seamă, pentru a nu nimeri într-unul dintre craterele formate de intemperii, an după an, în stratul de asfalt. Imaginea dezolantă era completată de câmpul ce mărginea drumul, plin de bălării uscate, din care mai rămăseseră doar niște tije lungi ca niște araci, cu vârfurile îndreptate spre cer.

Dacă mori pe aici, nu te găsește nici dracu'! îi trecu prin minte.

După ce făcu un slalom interminabil pe asfaltul cariat, zări în față gardul ruginit al fabricii. Pulsul i se acceleră când dădu cu ochii de containerul galben, picat ca dintr-o altă scenă în marea de gri și negru din jurul lui. Poarta ținută în poziție verticală doar de o minune, se afla în stânga. Acela era locul.

Creierul începu să-i funcționeze cu rapiditate, ajutat de adrenalina care-l inundase. Drumul continua mai departe în fața lui și, conform cercetărilor polițistului, ducea către cartierul demolabil, unde Ana era sechestrată. Probabil că ei vor veni dintr-acolo, așa că poziționă automobilul într-o poziție care, în caz de nevoie, să-i permită accesul spre oricare dintre cele două sensuri. Lăsă motorul pornit și, ținând strâns geanta, coborî din mașină. Farurile mașinii luminau containerul din fața lui. Nu știa dacă este privit sau nu, dar lăsă geanta la picioare și ridică ambele mâini în aer, pentru a se vedea că nu este înarmat, așa cum fusese sfătuit de po-

lițist să facă. Luă din nou geanta și cu pași egali se îndreptă spre container. O aruncă în interiorul acestuia și se întoarse la mașină, de unde pândi încordat orice semn că s-ar fi apropiat cineva.

Imediat, niște faruri se aprinseră dinspre sensul din care Mason bănuise că răpitorii vor veni. Ei erau deja acolo, pândiseră din întuneric și îl văzuseră aruncând geanta, conform îndrumărilor.

Mason fu trecut de fiori reci; însemna că atacul asupra casei părăsite era în toi acum. Inima i se strânse și ridică în gând, o rugăciune către ceruri.

Mașina se apropie de container, la o distanță aproximativ egală cu acea la care se afla și Mason, și acționă de câteva ori flash-urile farurilor.

— Ce dracu vor ăștia? se întrebă, alarmat.

Flash-urile continuară, dar el nu avea cum să înțeleagă ce mesaj vor să-i transmită. Ieși pe jumătate din mașină. Un tip ieși la fel, tot pe jumătate, din mașina cealaltă, și-i strigă:

— Cară-te!

— Poftim? se făcu a nu înțelege.

Trebuia să tragă de timp. Nu-i putea lăsa să plece înapoi atât de repede.

— Cară-te! repetă aceeași voce, de data asta, iritată.

— Am aruncat geanta în container! strigă el.

Ușa pasagerului mașinii răpitorilor se deschise și un tip masiv, care trase un foc de armă în aer, îi strigă:

— Cară-te dracului!

— OK! strigă el și se urcă în mașină, demarând atât de încet, încât nu s-ar fi mirat dacă răpitorii și-ar fi pierdut răbdarea și ar fi tras în el.

Îi observa în oglinda retrovizoare, nu se mișcau de pe loc, nimeni nu ieșise din mașină. Probabil așteptau ca el să dispară.

Merse până când nu le mai zări farurile şi, după ce închise toate luminile de la a sa, făcu un viraj, şi se întoarse. Poliţistul îi spusese să vină acasă după ce se achita de partea ce-i revenea, dar cum ar fi putut să facă asta? Fără să vadă pe unde merge, înainta greoi, căci gropile ameninţau să dezmembreze automobilul ce gemea metalic sub el. Se opri în momentul când farurile maşinii răpitorilor îi apărură în faţă. Opri motorul, îngrozit că ei ar fi putut să-l audă, dar se linişti în curând. Asurziţi de zgomotul motorului propriei lor maşinii, nu-l auziseră pe al lui.

Doi bărbaţi se aflau lângă containerul de unde tocmai recuperaseră geanta. Unul dintre ei o deschise şi începu să înjure imediat ce dădu cu ochii de conţinutul ei. Celălalt privi şi el, apoi, furios, descărcă arma în geanta care se făcu ferfeniţă. Alţi doi ieşiră din autoturism, alarmaţi de reacţia pistolarului. Acesta privi în bezna în care credea că Mason dispăruse şi lui îi stătu inima în loc, la gândul că ar putea să vină după el. L-ar fi luat ca din oală. Dar pistolarul se apropie de maşină, trase câteva şuturi furioase în bara acesteia şi, urlând un ordin către ceilalţi, se aşeză pe locul pasagerului. Ceilalţi se îmbarcară iute şi făcură cale întoarsă.

Mason luă telefonul şi-l apelă pe poliţist. Nu strica să-l anunţe că va avea parte de încă patru atacatori. Nimeni nu-i răspunse însă. Exista varianta ca poliţistul, prins în focul încleştării să nu fie în stare să răspundă, sau, şi la acest gând se simţi cuprins de groază, să fie mort deja.

Cu privire sălbatică îşi aruncă ochii în faţă. Stopurile maşinii răpitorilor se pierdeau în noapte. Porni motorul şi îi urmă, învăluit în întuneric.

După o vreme în care maşina lui Mason nu ratase nici o groapă şi chiar el se mira cum de mai rulează, drumul deveni suportabil şi, din fericire, la fel de înghiţit de bez-

na nopții. Mergea la o depărtare considerabilă față de cei din față. Intraseră în cartierul ce arăta ca după un cataclism. Unele clădiri erau demolate deja, altele doar pe jumătate, iar molozul domnea peste tot, ridicându-se în valuri prăfuite în urma răpitorilor.

Inima i se cocoță în gât când ei se opriră în fața unei clădiri. Era destul de departe și nu percepea niciun sunet de la distanța aceea, dar se pare că ei auziseră ceva, pentru că se aruncară din mașină și se tupilară prin dărâmăturile din împrejurimi. Opri motorul mașinii și, după ce căută ceva care i-ar fi putut servi drept armă, ieși și se apropie cu băgare de seamă. Într-unul dintre buzunarele mașinii găsise o șurubelniță micuță. N-ar fi putut omorî pe nimeni, dar cu siguranță putea răni. Pășea încet, cu băgare de seamă, ascunzându-se după vreun zid sau orice altceva l-ar fi putut acoperi. Se apropiase destul de mult, când deodată, în spatele unui zid, nimeri peste unul dintre cei patru. Se priviră o clipă, surprinși, dar individul se adună repede și, apucând o scândură dintr-un maldăr aflat la jumătate de metru de el, o repezi cu forță spre Mason. Lovitura îi zbură șurubelnița cât colo. Pericolul îl mobiliză într-o secundă și, după ce bară o altă lovitura, smulse scândura din mâinile bărbatului și îl lovi peste față. Un zgomot de os crăpat se auzi imediat și omul își duse mâna către falcă, urlând și tăvălindu-se în molozul de sub el.

Zgomotul unei împușcături se auzi din clădire. Nesocotind orice umbră de prudență, se avântă pe trepte și pătrunse în interior. Imaginea îi strecură fiori pe șira spinării. Doi bărbați zăceau pe jos în fața lui, împușcați. Puțin mai în față, polițiștii, toți teferi, se părea, tocmai încătușaseră pe trei dintre răpitori.

— Mason! auzi un țipăt disperat.

Se îndreptă în direcția de unde venise strigătul și o zări pe Ana, trântită la pământ, peste un bărbat care zăcea cu

fața în jos. Avea mâinile legate la spate și părea înnebunită de groază, dar întreagă. Șchiopăta ușor de piciorul drept. O ridică și îi eliberă mâinile, apoi o cuprinse în brațe.

— Mason! strigă ea. E George!

Și arătă spre bărbatul prăvălit lângă ea. El se apleacă și îl întoarse cu fața în sus. Cu fața înnegrită de praful în care căzuse și cu o gaură însângerată în abdomen, George abia mai respira.

De afară se auziră zgomotele sirenelor ambulanțelor și cât ai clipi, niște oameni îl smulseră de deasupra rănitului.

— Trăiește încă! Să-l stabilizăm, fraților! Iute! auzi Mason ca prin vis.

Fratele lui zăcea în fața lui, într-o baltă de sânge!

Mama! fu singurul gând ce-i trecu prin minte atunci.

O prinse pe Ana în brațe și, când își aruncă ochii asupra celor arestați, înmărmuri.

— Greg! strigă fără să vrea.

Tânărul îi aruncă o privire în care părea că se adunase toată tristețea de pe lume.

— Trebuia s-o fac, Mason! Trebuia să i-o plătesc! Sper că-i mort, nenorocitul! spuse el, făcând un gest cu capul spre George.

Investigatorul se apropie de Mason.

— Previzibil! Nu te-ai putut ține deoparte! spuse el. Prietenul nostru, aici de față, spuse el arătând spre Greg, a apărut de nicăieri și l-a împușcat pe fratele dumitale. Dar a făcut-o, ca să zicem așa, în legitimă apărare, tipul amenința că-i taie gâtul domnișoarei!

Greg aruncă o privire surprinsă și zăpăcită către polițist.

— Va trebui totuși să te rețin, dar în câteva zile vei fi liber, mai spuse omul privind cu înțelegere către tânăr. O, și... ți-a căzut asta!

Greg înmărmuri când văzu plicul cu infama fotografie în

mâna poliţistului. I-o îndesă în buzunarul jachetei.

— Nu se umblă cu aşa ceva prin buzunare! mai spuse omul, privindu-l fix.

Cel care îl încătuşase pe Greg se apropie şi-l invită să iasă afară, unde îl aştepta duba poliţiei, iar o infirmieră o luă pe Ana şi o conduse la ambulanţă pentru a-i verifica piciorul rănit.

Mason îşi întoarse privirea spre locul unde se făceau eforturi pentru stabilizarea lui George. Se apropie şi, îngenunchind, prinse mâna fratelui într-a sa.

— Să nu mori, nenorocitule! îi şopti încet.

În momentul acela, ca şi când îndemnul fratelui ar fi avut un efect miraculos, George ridică alene pleoapele. Dădu cu ochii de Mason şi încercă un zâmbet, ce însă deveni un soi de rictus pe chipul schimonosit de durere. Şopti ceva, dar fratele său nu înţelese. Se apropie cu urechea de gura lui şi când se ridică, avea ochii umeziţi de lacrimi.

Îi spusese „Iartă-mă!".

Mulţumiţi că obţinuseră o reacţie, de orice fel, de la rănit, infirmierii îl ridicară şi-l duseră către ambulanţă. George strângea mâna fratelui său cu o disperare stranie. Înainte de a-l urca în ambulanţă, îi aruncă o privire imploratoare.

— Nu vreau să mor, fără să obţin iertarea ta! şopti slab ca o boare de vânt.

— Te iert! răspunse Mason.

Atunci, George îi eliberă mâna şi o linişte ce îi înfrumuseţă obrazul i se aşternu pe chip.

Dimineaţa îl găsi pe Mason pe holurile spitalului, acelaşi în care fusese internată şi doamna Hart cu ceva timp în urmă. Starea fizică a Anei era bună, dar şocul întâmplării prin care trecuse îşi punea cuvântul încă. După ce i se luase sânge pentru analize, un psiholog intră în salonul rezervat.

Starea lui George era critică. Chiar dacă nu putea fugi nicăieri, un poliţist stătea în faţa uşii camerei de spital.

Toropit de oboseală şi de gânduri, Mason şedea pe unul dintre fotoliile din sala de aşteptare, cu capul în mâini, când, deodată, o voce stridentă de femeie îl apostrofă:

— Să-ţi fie ruşine, Mason Hart! Cum ai putut să ascunzi de mine aşa ceva?

Ridică privirea şi o văzu pe doamna Harris, al cărei ton certăreţ nu se potrivea deloc cu expresia de îngrijorare ce-i îngălbenise obrazul.

Se ridică şi o privi ca un elev prins cu tema nefăcută, dar nu spuse nimic. Femeia îl îmbrăţişă, înduioşată.

„*De unde o fi aflat?* se întrebă el, dar curând îşi răspunse singur. Doamna Harris era o femeie cu atât de multe relaţii, încât nu afla un lucru, decât dacă n-o interesa.

Medicul Anei se apropie de ei. Mason sări din scaun imediat ce-l văzu.

— Cum este Ana?

— Este foarte bine! Psihologul a ajuns la concluzia că va trece destul de uşor peste acest episod, dar despre altceva vreau să vă vorbesc...

— Ce este, doctore? se impacientă Mason.

— La analize a reieşit faptul că domnişoara este însărcinată şi avem nevoie s-o mai reţinem pentru alte analize.

După cuvântul „însărcinată", Mason nu mai reţinuse nimic. Emoţia care pusese stăpânire pe el era atât de năucitoare, încât simţi nevoia să se aşeze. Apucă braţul doamnei Harris. Ea îl privea cu gura căscată.

— Doamne, începu ea. Îţi imaginezi? De când n-am mai ţinut un bebeluş în braţe? De pe vremea de când te ţineam pe tine, pezevenghiule!

— Pot s-o văd, doctore? întrebă el.

— Sigur! Poftiţi!

— Julia, aşteaptă-mă aici! o rugă el şi ea înţelese.

— Bine, scumpule! Aici mă găseşti!

Ana se afla lungită pe pat şi, când îl văzu intrând, întinse braţele către el. Se aşeză pe marginea patului, sorbind-o din priviri. Ana îi atinse pieptul cu palmele.

— Mi-ar plăcea ca fiul nostru să aibă ochii tăi, spuse ea.

— Mie mi-ar plăcea ca fiica noastră să-i aibă pe ai tăi, răspunse el.

— Va fi băiat! râse ea.

— Ba, va fi fată! spuse el, aplecându-se s-o sărute.

— Dacă mă săruţi aşa voi sfârşi prin a fi de acord cu tot ce-ţi doreşti tu!

El râse şi o sărută din nou.

Aproape de căderea serii i se permise să-l vadă şi pe George. Doctorul spunea că depăşise perioada critică şi că, de acum încolo, chiar dacă lent, starea lui de sănătate nu putea evolua decât pozitiv. Doamna Harris nu se îndura să se despartă de rănit, a cărui mână o ţinea într-ale sale, dojenindu-l în stilul ei caracteristic. Mason reuşi cu greu s-o convingă să-l lase să discute între patru ochi cu fratele său.

— Să nu-i faci ceva! îl atenţionă ea.

— Du-te, te rog, la Ana şi ajut-o să se îmbrace, o rugă el. Mergem acasă.

Femeia îşi luă rămas bun de la George, promiţându-i că-l va vizita a doua zi.

Când rămaseră singuri, fraţii se priviră. Pentru prima oară după mulţi ani, ochii lor nu mai erau încărcaţi de ură. Mason se aşeză pe un scaun aflat lângă patul pacientului.

— Ana este bine? întrebă George.

— De ce ai făcut-o, frate?

— Frate! zâmbi George. Aveam nevoie de bani şi... pentru că ea te iubeşte pe tine...

Mason zâmbi.

— Mă iubeşte, nu-i aşa?

George zâmbi şi el.

— Plenar!

După o pauză în care chipul lui George se preschimbă din amuzat în abătut, reluă:

— Mi-am cam dat foc la valiză, nu-i aşa?

Mason nu răspunse.

— Măcar tu m-ai iertat!

— Iertarea aia era valabilă numai pentru cazul în care ai fi crăpat, frate! Dar cum eşti viu..., răspunse Mason cu un licăr sarcastic în privire.

Se ridică şi, cu un zâmbet pe care-l ascunse de fratele său, ieşi din camera acestuia.

Salută poliţistul ce păzea uşa şi nu apucă să facă doi paşi că auzi ţârâind telefonul mafiotului. Uitase că-l are în buzunar.

Se întoarse către omul legii şi, scoţând micuţul aparat din buzunar, i-l întinse, cu un zâmbet.

— Cred că pe dumneavoastră vă caută!

Cuprins